

ΕΙΚΑΔΙΑ,

ΠΟΙΗΜΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗ,

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

ΤΟΥ 1856.

ΑΘΗΝΗΣ,

ΤΥΠΟΙΣ ΜΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

1856.

ΕΙΚΑΔΙΑ,

ΠΟΙΗΜΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗ,

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

ΤΟΥ 1856.

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

1856.

ΕΛΛΑΣ

ΑΘΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ

ΕΡΕΥΝΑΣ

ΑΝΤΙΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Τῷ ΣΟΦῷ

ΕΝ Τῷ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙῳ ΘΕΩΝΟΣ

ΚΑΘΗΓΗΤῃ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΚΥΡΙῳ ΘΕΟΔΩΡῷ ΜΑΝΟΥΣῃ

Εἰς Αἰδίου ΕΥΓΝΟΜΟΣΥΝΗΣ

ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

ΑΝΑΤΙΘΕΣΙΝ

Ο ΠΟΙΗΣΑΣ.

ΒΙΚΑΛΙΑ.

ΛΕΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Τὰ οἰδαλέα κύματα λυσσῶντα τοῦ Ἀδρία
Τὰς ἀπορρώγας πλήττουσιν ἀκτὰς τῆς Δαλματίας.
Ἀελλοπτέρυγος μακρὰν μηκάται τρικυμία.
Τὸ στάδιον ἡ ἀλκιῶν φωνὰς ῥηγνύσ' ἀγρίαις
Ἀφίνει τὸ ἀλίστονον τῆς τῶν ἀνέμων μάχης,
Καὶ στέγην ἄστυλον ζητεῖ εἰς τῶν βουνῶν τὰς βράχεις.
Κλονεῖται τρίζουσα ἡ δρυς μέχρι ριζῶν ἐσχάτων,
Ἡ πλάτανος πρὸς τὴν ὁρμὴν παλαίει τῶν ἀνέμων,
Καὶ μέχρι τοῦ πυθμένος τῆς τὴν θάλασσαν τραάττων
Ναυάγια προμελετᾷ τοῦ κλύδωνος ὁ δαίμων.
Πρὸς ἐμφανῇ τὸν θάνατον νῦν ἄπελπις παλαίει
'Ο πλέων τὴν Μεσόγειον' θρηνεῖ τὸν ἀλίστα
'Οδυρομέν' ἡ σύζυγος' καὶ τὸν ἀπόντα κλαίει
Τὴν κόμην καύτην τίλλουσα ἡ ἐρωμένη νέει.

Ἀπότομός τις ὁ ῥηγμὶν τοῦ Σάλωνος ὢν βράχος,
Τὰ στέρνα του ὡς ἀταρβῆς προτάττει μονομάχος
Πρὸς τῶν κυμάτων τὴν ὁργὴν. Ὁ ῥάγδην μάτην κρούει
Αὐτοῦ τοὺς ὤμους ὑετὸς, καὶ ὁ Κρονίων μάτην

Ἐξ οὐρανοῦ τὴν κάραν του πατάσσει, καταιδάτην
 Πυρπόλον κατασφενδονῶν. Ἀνάληγτος ἀκούει
 Τὰς ἀπειλὰς τοῦ οὐρανοῦ, τὴν λύσσαν τῶν κυμάτων,
 Καὶ τοὺς οἰκτροὺς τῶν ναυαγῶν ὀλοφυρμούς καὶ θρήνους.

Ἀπόλετο τοῦ Σάλωνος ἡ πόλις (1)* τὸ Σπαλάτον
 Τὸ Διοκλητιάνειον (2) μόλις τοὺς μαρμαρίνους
 Ἀκόμη σώζει τοίχους του, ἀρπακτικῶν ὀρνέων
 Καὶ τῶν κακούργων Σκλαυηνῶν κρησφύγετον ἀρχαῖον,
 Ἐν ᾧ οἱ ἄρπαγες τῆς γῆς καὶ τοῦρανοῦ τὸν βίον
 Διάγουσιν ἀπὸ κοινοῦ ἐν φιλικῇ ἀγάπῃ.
 Ὁ τῆς Θεᾶς Ἀρτέμιδος ναὸς εἰς ἐρείπῳ
 Σωρὸν, ἀφ' οὗ τὴν παλαιὰν λαμπρότητα ἐξέδω,
 Καὶ χέρσον ἤδη ἄσημον καταρρύεις ἐτράπη
 Καὶ καταγώγιον ληστῶν καὶ πειρατῶν φρικῶδες.
 Σφαγαὶ καὶ φόνοι τῆς Θεᾶς μολύνουσι τὰ ἔδη
 Τὰ ἱερὰ, καὶ βέβηλοι καταπατοῦσι πόδες (*).

Τῆς νήσου Βόας (3) πρὸ μικροῦ ἀφείς τὰς ἀκρωρεῖας
 Ὁ Φοῖβος εἰς τὸ πέλαγος κατέδυ, καὶ ἐνεδύθη
 Ἡ φύσις ὅλη τὸν πλατὺν μανθῶνα τῆς σιοτίας.
 Ἐξαίφνης εἰς τὰς κορυφὰς ἐφάνη τὰς κρημνώδεις
 Σκιαὶ τις ἀδιάκριτος. Μὴ ἦναι τῶν ἀνέμων
 Καὶ τῶν τρικυμιῶν αὐτὴ ὁ ποντοπλάνος δαίμων,
 Ὁ τῶν ἀθλίων ναυαγῶν τοὺς γόους τοὺς θρηνώδεις
 Ποθῶν ν' ἀκούῃ καὶ διψῶν τὸ αἷμα τῶν θυμάτων;

(*) Ἐνταῦθα εἶποντο ἑτέροι 15 στίχοι.

Καὶ ἄλλ' εὐθὺς ἀνέκυψαν μορφαὶ ὑπὲρ τὰ ὄρη,
Καὶ πάλιν ἄλλαι . . . πλὴν σκιαὶ δὲν εἶναι· ὄπλοφόροι
Ἀγριωποὶ . . . ἄνδρες σφαγῶν καὶ ἄνθρωποι αἱμάτων.
Καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν γλαφυρῶν ἐξέρχονται σπηλαίων
Μετέπειτα . . . ὁλόκληρα ἰδοὺ ἐξῆλθον στίφη . . . !
'Υπὲρ τῆς καλλιμόρφου μὴ ζωσάμενοι τὰ ξίφη
Θεᾶς, πλανῶνται λάτρες τῆς ἐπάνω τῶν ὀρέων;
— Τῆς ἐλληνίδος οἱ κλεινοὶ δὲν εἰν' Ἐλευθερίας
Πολεμισταί, οἱ μέλλοντες τὸν ρύπον τῆς πατρίδος,
Μέχρις ἐσχάτης ἀφειδῶς τὸ αἷμά των ῥανίδος
Ἐκχέοντες, νὰ πλύνωσι· δὲν εἶναι τῆς ἁγίας
Ἐθνεγερσίας οἱ κλεινοὶ ἡμίθεοι· δὲν εἶναι
Οἱ Κλέπται καὶ Ἀρματοῦλοι, οὐδ' αἱ ἡμέρ' ἐκεῖναι
Ἀνέτειλαν αἱ ἔνδοξοι. Κακούργων συμμορία
Οἱ ἄνδρες καὶ ἐπάγγελμα αὐτῶν ἡ πειρατεία.

Πρὸς τὴν ἀκτὴν ἀνήσυχοι κατέρχονται οἱ πάντες·
Ἐπάνω βράχου δ' ὕψηλοῦ ταχέως ἀναβάντες,
Εἰς τὰ πελάγη βλέπουσιν ἀκάτιον πάλχιον
Ἐσχάτην πρὸς τὰ κύματα καὶ θανασίμην πάλιν,
Καὶ νῦν μὲν βυθιζόμενον εἰς χάσμα λευγαλέων
Κυμάτων, νῦν δ' αἰρόμενον εἰς νεφελῶν σκοτίαν
Γνοφώδη, καὶ ῥιπτόμενον εἰς τὰς ἀβύσσους πάλιν.

Πλὴν τί τοσαύτην πάσχουσιν αὐτοὶ ἀνησυχίαν;
Χαράν σημαίν' ἢ θλίψιν των ἡ ταραχὴ ἡ τόση;
Βορὰν ἀνακαλύψαντες εὐφραίνοντ' αἰφνιδίην,
Ἢ τί παθόντες; διὰ τί ὁ τόσος θόρυβός των

Βορὰν δὲν ἀνεκάλυψαν οὐχί. Ἀγωνισῶσι,
 Διότι ναυαγεῖ ἡ ναῦς, ἐφ' ἧς εἰς πειρατεῖαν
 Ἀνήχθη ἐπιβεβηκώς προχθὲς ὁ ἀρχηγός των.

Ἡ θάλασσα ἐκυκλίνεται· λυσσῶσιν ἔτι πλέον
 Τὰ κύματα· ὁ ἄνεμος συρίζει σμερδαλέον·
 Ὁ δαίμων τῶν τρικυμιῶν δεινῶς περιμηχάται,
 Καὶ ὅλον νύξ βαθύγνοφος τὸν οὐρανὸν σκοτίζει.
 Θεέ μου! μήπως τῆς βροντῆς νῦν ὁ υἱὸς ἐγγίζει;
 Καὶ τὸν ἐρχόμενον Θεὸν, ὃ σεῖς χαλῶν ἐργάται,
 Ποσῶς, ποσῶς δὲν τρέμετε; Ὁ μέσος ἐξεκόπη
 Ἰστός τοῦ πλοίου, τὸ πλατὺ ἱστίον ἐξεσχίσθη
 Κ' ἐχάθη, τὸ πηδάλιον τῆς πρύμνης ἠφανίσθη,
 Καὶ συνετρίβ' ἡ ἀντ' αὐτοῦ προστριχθεῖσα κώπη.
 Οἱ πειραταὶ πρηνεῖς χαμαὶ ἐρρίθθησαν, καὶ μόνος
 Ὁ ἀρχηγὸς ἰστάμενος. Βουνὸς εὐθὺς κυμάτων
 Καὶ τοῦτον βία εἰσρυεῖς ἀνέτρεψε. Φρυάττων
 Ἀνέστη, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀπάρας τῶμ', ἀφώνως
 Ἐμεινεν οὕτω βλασφημῶν. Ἡ τοῦ ἀνέμου βία
 Ὡς κέλυφος λεπτὸν ὡοῦ περιδινεῖ τὴν νῆα.
 Τὰ ἔρμενα ἀνῆρπασεν ὁ ἄνεμος, καὶ μόνη
 Διεβώγυ' ἀπέμεινε τῆς πρύμνης ἡ ὀθόνη.
 Ἐν τέλει πάντων ἀπογνοὺς πάσχν σωσμοῦ ἐλπίδα,
 Καὶ ὁ ἀρχιληστὴς αὐτὸς ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας,
 Καὶ εἰς τὸ θέλημα ἐξῆς ἀφείς τὴν ναῦν τῆς μοίρας,
 Ἐπὶ τινα ἐρρίθθ' ὕγραν πρυμνήσιον σανίδα.
 Περιδεεῖς οἱ ἐπὶ γῆς προσχάινουσ' εἰς τὸ πλοῖον
 Ἀγασταὶ· εἰς τὴν κερδίαν των νομίζεις πῶς τὸ αἶμα

Περὶ στάλῃ συμπαγὲν, καὶ στρέφουσι τὸ βλέμμα
 Νῦν πρὸς ἀλλήλους ἀναυδον, περικλγές καὶ κρίον,
 Νῦν πρὸς τὰ ὕψη τοῦρανοῦ, καὶ πρὸς τὸ πλοῖον πάλιν,
 Εὐθὺς εἰς πνεύματος φορὰν ὑπείκουσα μεγάλην,
 Πρὸς ἀπορρόγῳά τιν' ἀκτὴν μετὰ μικρὸν ἢ σκάφη
 Τῆς νήσου Βόας κραταιῶς ἐφάνη προωσθεῖσα,
 Καὶ ἠφρανίσθη ἔπειτα. Τί, ἔγινεν; ἐτάφη
 Εἰς τὰς ἀθύσσους τὰς ὑγρὰς, ἢ μὴ προσαραχθεῖσα
 Βιαίως κατὰ στυγελοῦ ἀπώλετο σκοπέλου;
 Ἰδοὺ λοιπόν! ἤλθευσεν ἐν τέλ' ἡ ἀπαισία
 Τῶν πειρατῶν προκίεθις! Ὡς σκευὸς ἐξ ὕλου
 Ἡ ἄγκυρά των ἡ στερεὰ ἐθράυσθη καὶ βεθαίκα,
 Ἡ ἔμπεδος αὐτῶν ἐλπίς ἐρράγη ὡς ἀράχνης
 Αεπτὸς ἱστός, καὶ ὡς αἰμὸς διεσκεδάσθη ἄχνης!
 Ἐκ ταῦτομάτου ἕκαστος πρὸς τὴν ἀκτὴν κινεῖται
 Ὁρέγων χεῖρας βοηθοῦ. Οὐαί! εἰς τῶν στοιχείων
 Τὴν ἀλληλομυχίαν σείς, ὦ νάννοι, τί ζητεῖτε;
 Ἢ γῆ ὅτε ὀλόκληρος κινεῖται μέχρι πόλου,
 Γενναιοψύχων ἀθλητῶν ἐνδύντες προσωπεῖον
 Χαλκοῦν, ἐπάνω τῆς ὑγρᾶς παλαιστρᾶς τοῦ Αἰόλου
 Νὰ κατὰβῇτε καὶ ὑμεῖς φαντάζεσθε, πυγμαῖοι;
 Ἐπέχουσι μετὰ μικρὸν, καὶ ὀφθαλμοὺς ὀδύνετε
 Πρὸς οὐρανὸν ἀναίρουσιν, ὃν πρώτῃν ἴσως τάτῃ
 Φορὰν ἐνεθυμνήθησκν. — Ἐξ ὕψους θαρράλειον
 Ἐπικαλοῦντο ἀρώγην, ἢ μὴ παραρροσύνης
 Διανοοῦντο ἀπειλὴν κακοῦργοι στρατιῶται;
 Τίς αἶδε τοῦτο; Αἶφνης πλὴν, ἀπάσας τὰς ἐλπίδας

Ἀφ' οὗ ἀπέγνωσαν αὐτῶν, στραφέντες πρὸς τὰ κάτω,
 Τοχαίως παρατήρησαν παρὰ τῷ πρὶν Σπαλάτῳ
 Ἰστοὺς, κεραίας ἀναμλῆς πλεούσας καὶ σανίδας,
 Κ' εἰς τὸ παράλιον πληθύν προβαίνουσαν ἀνθρώπων.
 Καὶ τί; ἐσώθησαν λοιπόν; — Ἐσώθησαν τὸν τρόπον
 Καὶ ὅντινα δὲν ἔμαθον.

« Ὁ ἀρχηγός! » οἱ πάντες
 Εὐθὺς ἐβόησαν λησταί, « ὁ ἀρχηγός ἐσώθη! »
 Καθὼς δὲ ἔλαροι ταχεῖς τοὺς βράχους καταβάντες,
 Τὸν ἀρχιπειρατὴν αὐτῶν καθεῖς ἐδεξιώθη.

Τὸ ἔαρ εἰς ἀκήρατον λειμωνά ποτ' εὐώδη
 Ἄν, ἄνθη ἐν τῷ ἔδρεπες σοὶ ἔτυχε τὴν χεῖρα
 Ἐξαίφνης εἰς εὐόλισθον φολίδα καὶ γλοιώδη
 Νὰ θέσῃς ὄφρως ἥ, ἄν, νομίζων πῶς ἡ θύρα
 Σοὶ ἠνεώχθη ἡ χρυσῇ τῶν οὐρανῶν, διότι
 Ἀθῶον πλάσμα ἐπὶ γῆς ἐλάτρευες κ' ἠγάπας,
 Εἰς θ καὶ μόνον πόθος σου συνεκεντροῦτο ἅπας
 Κ' ἐλπίς σου πᾶσα, ἔμαθες ἀπροσδοκῆτως ὅτι
 Ὁ ἐπὶ γῆς σου ἄγγελος αὐτός, τοῦ ἔρωτός σου
 Τὸ εἶδωλον αὐτό, αἰσχρὸν αἰσχύνης ἦν ἀγγεῖον
 Ἡσθάνθης τότε βέβαια ὀδυνηρὰν ἐντός σου
 Τὴν τῆς καρδίας συντριβὴν, καὶ ἀπὸ ἐνυπνίων
 Ἐξεγερθεὶς ἀπατηλῶν, ἀλλὰ τοῦ παραδείσου
 Ἀξίων, ἡδαιμόνησας, καὶ τᾶλγος τῆς ψυχῆς σου

Εἰς βλασφημίας ἄσχατον ἐξώρμησε. Κ' ἐκείνον
 Τὸν πειρατὴν ἂν ἐβλεπες, πολλῆς μετ' ἀπορίας
 Ὡς ἐπεφώνεις « ὦ! αὐτὸς ἐργάτης ἀνομίας;
 Αὐτὸς κακοῦργος; ὦ! αὐτὸς ἀθώων αἵμα χύνων; »
 Καὶ αἶρων πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀπαλπισίας ὄμμα,
 « ἦ ὕψιστα! » τὴν κεφαλὴν κινῶν σου ἀθηνόπως
 Ὡς ἔλεγες « Καὶ τί λοιπὸν; Οἱ γὰρ οἱ ἀπ' αἰῶνος
 Τεθέντες μεταβλήθησαν, καὶ τῶν ἀγγέλων σῶμα
 Φοροῦν οἱ ἀλιτῆριοι τοῦ ἔδου ἐσφόροι! »
 Βασιλικῷ θεράποντος ὁ πειρατὴς ἐφόρει
 Ἐνδυμασίαν πάγχρυσον, καὶ τὰ περάσματά του
 Συγκλητικῷ ἐδείκνυσεν υἱὸν ἡ Πατρικίου.
 Σηροῦφες ἐπίχρυσον ἐκάστου σινδάλιου
 Ἦτο τὸ ἐπικάλυμμα· καὶ ξίφος ἐξ ἐσχάτου
 Τοῦ τελαμῶνος ἦρτητο, μὲ βαρυτίμους λίθους
 Κεκολλημένον τὴν λαβὴν, σμαράγδους καὶ σαπφείρους.
 Περικνημίδας ἀργυρᾶς μὲ πόρπας ἐπαργύρους
 Ἐφόρει, περιπόρφυρον χλαμύδα, καὶ τοῦ στήθους
 Ὑπῆρχεν ἀλυσιδωτὸς ὁ ἀπαστράπτων θώραξ,
 Καὶ ἦσαν αἱ χειρίδες του παυμέλαιναί ὡς κόραξ.
 Τὴν δὲ μακρὰν χλαμύδ' αὐτοῦ πολύτιμός τις πέτρα
 Καθύπερθεν τοῦ δεξιοῦ τῶν ὤμων του συνεῖχε·
 Καὶ ὑπὸ τὴν χλαμύδα του ἀμφερεφὲς φαρέτρα
 Ἐκρέματο ἀνάμεστος βελῶν, καὶ τόξον εἶχε
 Κυρτὸν εἰς τὴν εὐώνυμον. Τὴν ἄτριχον ἀκόμη
 Παρθενικὴν αὐτοῦ μορφήν ἀβρότατος ἰούλων
 Ἐσκιάζε που μόλις χνοῦς. Ἡ μέλαινά του κόμη
 Καθὼς ἡ κόμ' ἡ ἄφθονος αἰδοίας ἦτο κόρης,

Πρὸς ἧς ἀκόμη τὴν μορφήν τὸ γένειον τὸ οὐλὸν
 Ἄνδρὸς δὲν ἐπλησίασε. Τὴν κόμην του δὲ κόρυς
 Περιεκάλυπτε χαλκῇ, ἧς ἄνωθεν ἀγρία
 Ἐπένευσεν ἡ ἵππουρις. Ἀλλοίμονον, ἀθλίᾳ
 Ἐάν τις που τὸν πειρατὴν νεῆνις ἐθεώρει!
 Εἰς τῆς σοφῆς ὡς ἡ ἀπλὴ ἀράχνης πίπτει μύα
 Τὸν πολυδαίδαλον ἱστὸν, ὁμοίως καὶ ἡ κόρη
 Εἰς δολερὰν τοῦ Σατανᾶ θὰ ἔπιπτε παγίδα!
 Ἐν βλέμμα του σατανικὸν ψυχώλεθρον σφραγίδα
 Νὰ ἐπιθέσ' εἰς λογισμοὺς ἡδύνατο ὁσίως,
 Μὲ πάθους μικροῦ πνοὴν εὐθύς νὰ βεβηλώσῃ
 Τὴν ἄσπιλόν της καὶ ἀγνὴν ψυχὴν, νὰ ματαιώσῃ
 Ἡμέρας, ὅλας προσευχῶν καὶ ἔτη ἀγρυπνίας,
 Καὶ νὰ τὴν φέρῃ σύσσωμον κατόπιν εἰς τὸν Ἄδην.
 Ἐραίνεται μόλις αὐτός; Αἰδῶς καὶ Σωφροσύνη
 Πτηναὶ εὐθύς ἀρίπταντο, καὶ τρέμουσα νὰ μείνῃ
 Κατόπιν μόν' ἡ Ἀρετὴ, ἔφευγε προτροπαδὴν.

Πλὴν καὶ περ ἔχων ἀσφαλὲς τὸ δέλεαρ τοῦ κάλλους,
 Ποτὲ εἰς ὄψιν γυναικὸς δὲν ἔστρεψε τὸ βλέμμα.
 Ὅυδέποτε τὸ πλοῖόν του λοιπὸν εἰς τὰς ὑφάλους
 Τοῦ ἔρωτος προσέκρουσε; Ἀν ἦτο μὲ τοὺς ἄλλους
 Καὶ οὗτος ὁμοίως θνητοὺς, οὐδὲ ἐκυκλοφόρει
 Τὸ ἴδιον καὶ εἰς αὐτοῦ τὰς ἀρτηρίας αἷμα,
 Καὶ σῶμα ὡς καὶ οἱ λοιποὶ γήϊνον δὲν ἐφόρει;
 Τίς οἶδε; Τοῦτο ἀκριβῶς οἱ σύντροφοί του μόνον
 Ἐγίνωσκον, ὅτι θνητὴ ἀπόγονος τῆς Εὐας
 Ἀν εἴλκυσε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐξ ἔσων χρόνων

Τὸν ἔχουσιν ἀρχηγστὴν ·
 · · ·
 · · ·
 · · · Καὶ θαυμάστον! Μὲ σέβας

ὑπείκουσιν εἰς ἀρχηγὸν οἱ ἄνδρες νεανίαν!
 Προσῆλθεν· εἰς τὸ βλέμμα του οὐδεὶς ἐνατενίζει·
 Τρεῖς λέξεις δεξιόσεως καθεὶς των τονθορύζει,
 Καὶ πάντες νεύουσι χαμαὶ ταχθέντες εἰς εὐθείαν.

Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς θεωρεῖ· εἰς λείπει, ὁ γενναῖος,
 Πιστὸς καὶ ἄκρος φίλος του. — «Τί ἔγεινεν ὁ Βροῦτος;
 Ἀκόμῃ δὲν ἐπέστρεψεν ἐκ τῶν χωρῶν τῶν πέριξ;
 — «Ἀκόμῃ.» — «Εἰσθε ἅπαντες παρόντες;» — «Ὅλοι.» — «Ἔως
 Μᾶς συγκαλύπτει τῆς νυκτὸς ἀκόμ' ἡ μαύρη πτέρυξ,
 Ἀπέλθωμεν εἰς τὰ στενὰ τῆς Κλείσης τῆς δυσβάτου.» (1)

Τοῦ Σάλωνος τὸ κραναὸν πεδῖον περιμήκη
 Ὅριζον ὄρη πρὸς βορρᾶν τοῦ πλκιοῦ Σπαλάτου,
 Ὡς ἄλυσις, ἧς ἄρρηκτοὶ προβαίνουσιν οἱ κρήκοι
 Εἰς Κλείσαν τὴν στενόπορον. Αἰμόφυρτοι οἱ βράχοι
 Τῆς Κλείσης ἔτι φαίνονται· ἀμειννὰ κρανία
 Καὶ κόκκαλα καλύπτουσιν ἀκόμῃ τὰ πεδία.
 Πλὴν ἅπαξ μ' αἵματα ἡ γῆ ἐκείνη δὲν ἐδράχη,
 Πολλοὺς κατέπευ χανδὸν, οὐδὲ συνήρθη μία
 Καὶ μόνῃ μυριόνεκρος ἐπὶ τῆς χώρας μάχη.
 Εἰς τάρταρα πολλὰς ψυχὰς προέκψεν ὁ Χάρων
 ἱερθίμους καὶ Σαλωνιτῶν καὶ Σκληυνῶν βαρβάρων.
 Εἰς τῆς Κλεισοῦρας τάγρια καὶ δύσπορ' αὐτὰ ὄρη
 Νῦν δικαιοῦνται σίντιες ἀλώπεκες καὶ λύκοι,

Ἡ ἄστυλον εὐρίσκουσι κακοῦργοι αἰμοδόροι,
 Εἰς δὲ δὲν φθάν' ἡ ἄγρυπνος τῶν νόμων φύλαξ Δίκη.
 Ἐκεῖ ἐκράτουν κ' οἱ λησταὶ τὸ ὀλημέριόν των.
 Ἐκείθεν ἐπιτρέχοντες ἐμάστιζον τὸν τόπον,
 Ἢ πρὸς δυσμὰς τρεπόμενοι ἐλήστευον τὸν πόντον,
 Τὸν δρόμον των μὲ αἵματα χαράσσοντες ἀνθρώπων.
 Πρὶν ἔτι ἡ ἡὺς φανῇ, εἰς τοῦ καταγωγίου
 Τὴν φίλην στέγην ἐφθασαν. Εἰς τῆς νυκτὸς τὴν ζάλην
 Κακοῦργοι ἄλλοι πρόβατα ἀπάσαντες ποιμνίου
 Ἐκεῖ ἐσυμποσίαζον οἱ λύκοι ἕως τότε,
 Ἀκούοντες ὡς μουσικὴν τὴν τῶν στοιχείων πάλην,
 Καὶ τῶν ἀνέμων τὸ γλυκὺ νανούρισμα. Ἀλλ' ὅτε
 Τῶν πειρατῶν τὰ βήματα ἀντήχησαν οἱ βράχοι,
 Καὶ τῶν ληστῶν ὠσφράνθησαν τὴν ἔλευσιν, ἐντρόμως
 Ἀφῆκαν τὰς τραπέζας των, καὶ ἔφυγον ἐν τάχει.
 Καὶ ναὶ μὲν, ἦσαν ἰσχυροὶ, ἀλλ' ἔπραξαν ἐμφρόνως,
 Διότι θὰ ἐμάνθανον ἀλλέως ὅτι νόμος
 Ἵπάρχει τις, καλούμενος ὁ τοῦ ἰσχυροτέρου.
 Πλὴν τότε τοῦ μαθήματος παράκαιρος ὁ χρόνος,
 Καὶ θὰ τὸ ἐδιδάσκοντο μὲ βλάβην τῆς δορᾶς των.
 Εἰσῆλθον, καὶ τοῦ γεύματος εὐρόντες τοῦ προτέρου
 Τὰ λείψανα, κατέπυσαν τὴν πείναν. Τὰς ὑγρὰς των
 Ῥάχεις ἐθέρμαναν, πυρὰν ἀνάψαντες μεγάλην,
 Καὶ ἔπειτα παρέδωκαν τὰ κεκμηκότα μέλη
 Εἰς τοῦ Μορφέως τὴν ἀδρανὴ καὶ νήδυμον ἀγκάλην.
 Διψῶν εἰς μόνος καὶ πεινῶν, νὰ φάγῃ ἢ νὰ πῖνῃ,
 Εἰς μόνος καὶ κατὰπονός ν' ἀναπαυθῇ δὲν θέλει,
 Οὐδὲ εἰσῆλθε παντελῶς ἐντὸς μετὰ τῶν ἄλλων.

Μόνον αὐτὸν δὲν φαίνεται τὸ ψῦχος κατὰβῆλλον,
 Καὶ μόνου τούτου νυσταγμὸς τὰ βλέφαρα δὲν κλείει.
 Κατάμονος ὁ ἀρχηγὸς ἐπὶ τινος καθίσας
 Ὑπαίθρου βράχου ῥαχίαν, ὡς νύκτιός τις δαίμων,
 Τῶν παγετῶν ὀλιγορῶν καὶ τῶν ψυχρῶν ἀνέμων,
 Εἰς σκέψεις φαίνεται ἑαυτὸν καὶ λογισμοὺς βυθίσας.
 Τί ἄρα οὕτω σύνοφρος καθήμενος ξεμβάζει;
 Ὅτ' ἐμκαίνόμενον τὸ πέλαγος κυττάζει,
 Ὅτ' ἐν νεύει πρὸς τὴν γῆν, καὶ τὴν βροχὴν ἀκούει,
 Ἐρρύθμως ἥτις κ' ἐλαφρῶς ἐπάνω του ψεκάζει,
 Καὶ τὸν ἐκσφενδονώμενον σκηπτὸν ἀπὸ τοῦ θόλου
 Τῶν οὐρανῶν, ὅστις τὰς δρυς μετὰ πατάγου κρούει,
 Τοὺς κλάδους τῶν ἀποτεφρῶν διὰ φλογὸς πυρπόλου.
 Τὴν ὕψιν στρέφει ἄλλοτε πρὸς τοῦρανοῦ τὰ ὕψη,
 Καὶ οὕτω προστηκόμενος διατελεῖ ἐν θλίψει.
 — Μὴ ἄρά γε προσεύχεται; — Κακοῦργος; λέγε μᾶλλον
 Ὅλεθρους ὅτι καὶ σφαγὰς ἀθώων ὁδοιπόρων
 Ὁ θηριώδης μελετᾷ, καὶ σχέδια μεγάλων
 Ἀνακυκλοῖ ἐν ἑαυτῷ πράξεων αἰμοδόρων.
 Καὶ πλάττων μελλουσῶν σκηνῶν σατανικὰς εἰκόνας,
 Εὐφραίνει τὴν αἰμοδιψῆ ψυχὴν του κατὰ μόνας.

Οἱ ἄνεμοι διώκουσι τὰς ζοφερὰς νεφέλας,
 Γλυκὺ ἐπαναφαίνεται τὸ σεληναῖον σέλας,
 Καὶ τῆς Κλεισούρας τοὺς ὕγρους ἐπιφωτίζει βράχους.
 Δραπέτις μία τοῦ φωτὸς ἀκτὶς τοῦ σεληναίου
 Ἐν δάκρῳ εἰς τὰς πρεμεῖς φωτίσασα τοῦ νέου
 Ληστοῦ, ἐχάθη ἔπειτα κρυβεῖσα διὰ τάχους.

Ἐν δάκρυ εἰς τὰς παρειὰς ληστοῦ; Ὁ παραθαίνων
 Ἐκάστοτε πάντα θεσμὸν ἀνθρώπινον καὶ θεῖον,
 Ὁ εἰς ἀθῶων αἵματα τὰς χεῖράς του μαινίαν
 Ὁ ἐρυθρὰν τὴν μάστιγα κρατῶν τῶν Ἑρινύων,
 Ὁ ἐκριζώσας ἐξ αὐτοῦ πᾶν αἶσθημα γενναῖον,
 Ὁ πνίξας τὴν συνείδησιν, ὃ μ' αἵματα συμφοράς
 Κοιλὰδα πᾶσαν θάλλουσαν, ὃ πάντ' ἀνθοῦντα τόπον
 Ἐς οἶκημα μεταβολῶν δαιμόνων φρικαλέον,
 Καὶ τῶνομά του μ' αἵματος φρικώδεις χαρακτῆρας
 Ἐπὶ τὰ στήθη σπαίροντα χαράξας τῶν ἀνθρώπων,
 ἔχει καρδίαν πρὸς παλμούς εὐπρόδοτον γενναίους,
 Ἐκ στεναγμῶν ὀγκοῦμενον βυθίων ἔχει στήθος,
 Καὶ σπλάγχνα συγκλινόμενα πρὸς αἶσθημα ἐλέους,
 Καὶ ὀφθαλμοὺς ἐκχέοντας θερμῶν δακρύων πλῆθος;
 Τίς τῆς καρδίας τῶν θνητῶν ἠρεύνῃσι τὰ βᾶθη;
 Τὰς ἐνδομύχους τῆς πτυχᾶς ἐξείλιξε ποτέ τις,
 Καὶ ὥς ἐν βίβλῳ τῶν θνητῶν ἀνέγνωσε τὰ πάθη;
 ὦ! Τεθαμμέναι καὶ κρυπταὶ εἰσιν αἱ συμφοραὶ τῆς!
 Πολλάκις καὶ τὰ ὄντα τῆς Ἀφροδίτης κάλλη
 ὦχρά προσεῖδον, τῆς αἰδοῦς τὸ ῥόδον ἐρυθραῖον
 Ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς τῶν ἐψιμμουθισμένων!
 Καὶ ἤκουσα τὴν πάσχουσαν καρδίαν τῆς νὰ πάλλῃ,
 Τὸ στήθος τῆς ὀγκοῦμενον ἡσθάνθη, καὶ ἐκπνέον
 Τὸ ἄλγος τῆς καρδίας τῆς εἰς στεναγμὸν λαθραῖον!
 Ὅμοίως τὸ λευκόϊον ἀνθεῖ παρὰ τοὺς τάρους,
 Κ' εὐώδες κρίνον φέσται ἀπὸ σκπροῦ ἐδάφους.

Ἐξαίρνης ἤκουσεν ἡ νύξ φωνὴν τινὰ θορυώδη.

Ἦτο τοῦ νέου Πειρατοῦ, καὶ ταῦτα ἐμελώδει.
 « Ἠγριωμέν' ἡ θάλασσα διατελεῖ ἀκόμη·
 Τὰ ἄστρα ἀπεκρύβησαν εἰς ζοφεράς νεφέλας,
 Οὐδὲ φωτίζει τὸν ὑγρὸν τὸ σεληναῖον σέλας,
 Ὅριζοντα, καὶ τῶν βουνῶν ἀπασκοτίσθ' ἡ κόμη.
 Ἡ φύσις ὅτε σύμπασα ἐκμαίνεται ἀγρία,
 Ὅποτε μυριόφωνον τὸ πνεῦμα τῶν ἀνέμων
 Φυσᾷ, καὶ τῆς κατκαστροφῆς τὴν σάλπιγγα ὁ δαίμων
 Ἥχει εἰς γῆν καὶ οὐρανὸν καὶ πόντον ἐν μανίᾳ,
 Πᾶν πνεῦμα φεύγει τότε ζῶν καὶ πᾶσα ψυχὴ ζῶσα
 Εἰς ἀσφαλὲς κρησφύγετον προσφεύγει δειλιῶσα.
 Τὴν ἄγραν ἐγκατέλειπεν ἡ τίγρις καὶ ὁ λέων,
 Ἡ ἀλκυὼν τὴν θάλασσαν περιδεῆς ἀφείσα,
 Τὸ προσφιλές της πόντιον δὲν ψάλλει ἄσμα πλέον,
 Ἀλλ' εἰς τὴν φίλην οἴχεται νεοσσὶν κρυβεῖσα.
 Εἰς τὴν ἀγρίαν καὶ θολὴν σκοτίαν τῆς ἐρήμου
 Μόνος ἐγὼ εἰς τᾶχρια πλανῶμαι ταῦτα ὄρη.
 Ἀλλὰ τί λέγω; Μόνος μου δὲν εἶμ' ἐδῶ· μαζί μου
 Πλανῶνται οἱ ἀρχέκακοι τοῦ ἔδου Ἐωσφόροι,
 Καὶ ὅσα προαιώνια δαιμόνων ἦσαν πλήθη,
 Τοῦ Ἄδου τοὺς ἐρεβεννοὺς ἀφήσαντες κευθμῶνας,
 Τοὺς πέριξ τούτους μετ' ἐμοῦ κατώκησαν δρυμῶνας,
 Καὶ ἔστησαν ἐντὸς αὐτῶν τὸν φοβερόν των θρόνον.
 Δὲν εἶμαι μόνος· τῆς καλῆς εἰκόνος σου ἡ μνήμη
 Παντοῦ πλανᾶται μετ' ἐμοῦ, ὦ κόρη ἐρασμία·
 Αὐτὴ ἐν ἀπογνώσει με καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ
 Πλανώμενον καθοδηγεῖ ὡς ἄστρον, καὶ, ἐτοίμη
 Ἐν ᾧ ὑπάρχ' ἡ ἀσθενὴς νὰ φύγῃ ὑπαρξίς μου,

Αυτή με σώζει· τρέμοντα και πίπτοντα στηρίζει,
 Από κρημνῶν ὀλισθηρῶν αὐτὴ μ' ἀναχαιτίζει,
 Αὐτὴ τὰς ἐτοιμοθανεῖς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου
 Αὐτὴ, αὐτὴ ζωογονεῖ!

· · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·
 · · · · ·

Πλησίον τῶν φιλατάτων σου γονέων σὺ κοιμᾶσαι,
 Κ' εἰς ὄνειρον ἀπατηλὸν ἀλλὰ γλυκὺ πλανᾶσαι.

Ἐγώ... ἐγὼ ὁ ἄθλιος, ἐν μέσῳ ζῶ πολέμων
 Καὶ φόνων καὶ κηκουργιῶν, εἰς δὲ μ' ὤθει ὁ δαίμων,
 Ἀδίστοτός μου ἡ ζωὴ μακρὰν σου καὶ ἀθλία·

Τὰ ἄγρια αὐτὰ βουναὶ οἱ σύντροφοί μου εἶναι,
 Στρωμνὴ ὁ βράχος, στέγη μου ὁ οὐρανὸς εὐρεῖα,
 Καὶ δὲν εὗρισκ' ὁ τάλας ποῦ τὴν κεφαλὴν μου κλίνειαι,

ὣς τὸ κηρίον τήκεται μακρὰν σου, ἐρωμένη,
 Καὶ ὡς ὁ χόρτος καίεται ἡ δυστυχὴς ζωὴ μου,
 ὣς φύλλον ἐπὶ ποταμοῦ πλανᾶται τεθλιμμένη,

Ἡ ἐν κλαυθμῷ παύρηται ὡς ῥυαῖς τῆς ἐρήμου (5).

Ἀλλ' ἄρά μ' ἐλησμονήσας, ἢ μ' ἐνθυμεῖσαι ἔτι,

Καὶ διασώζεις νεκρὰν τῆς παιδικῆς ζωῆς μας;

Τὴν μνήμην, ὅτε πάγχρυσά διήρχοντο τὰ ἔτη,

Καὶ ἡ ἀθώα ἔρρεε θυμῶς ὑπαρξίς μας;

Ὡ φίλη τῶν ἀθῶων μου, τῶν παιδικῶν μου χρόνων,

Ὡ πλάσμ' ἀθῶων τοῦρανοῦ, ὦ! μὴ με λησμονήσῃς!

Ὡ! ἐνθυμοῦ πῶς εὐχαρῖς ἐν μέσῳ τῶν βοδῶνων

Τὸ οὖς σου πρὸς με λέγοντα καὶ ὄλας τὰς αἰσθήσεις

Ἀπέτεινος, κ' ἡ νεκρὰ καρδίᾳ σου γελῶσα

Ἦνοίγετο, κ' ἐθρήνεις μὲν, ἐάν ποτ' ἐκρυπτόμην,
 Θάρρῳσα ὅτι ἔφυγον, ἐάν δ' ἐπανηρχόμην,
 Εἰς τὰς ἀγκάλας μου εὐθὺς ἐβρίπτετο σκιρτώσα,
 Καὶ μ' ἐτιμώρεις μὲ θερμὰ φιλήματα γελῶσα,
 Καὶ μ' ἐπετίμας κλίκουσα ὁμοῦ καὶ μειδιῶσα,
 Καὶ τὴν μορφὴν μου ἔκρυπτες μὲ τὴν ζαυθὴν σου κόμην.
 Ὡς ὀπτασία ὄλ' αὐτὰ ἀπατηλοῦ ὀνείρου
 Παρῆλθον ! Ὅλ' ἀπρέλθωσιν ἀνατολαὶ καὶ δύσεις·
 Ὅλ' ἐπανεῖθ' ἡ ἀνοιξὶς πολλάκις, καὶ ἡ φύσις
 Ὡς νύμφη θενὰ στολισθῇ καλὴ, τοῦ παραθύρου
 Τὰ κάγκελά σου ἡ βροθὴ ἀνθήσασα θὰ στέψῃ,
 Τὰ ῥόδα ἡ ὥραία σου καὶ πάλιν χεῖρ θὰ δρέψῃ,
 Καὶ ἐξ ἀνθέων εὐωδῶν στεφάνους θενὰ πλέξῃ·
 Καὶ μυροφόρος πνέουσα ἡ αἶσα τοῦ ζεφύρου
 Μὲ τοὺς πλοκάμους τοὺς χρυσοῦς τῆς κόμης σου θὰ παίξῃ·
 Ἡ ὥρα ἡ ἐσπερινὴ θὰ ἐπιστῇ ἡ φίλη,
 Ὅ τῆς σελήνης ἀργυροῦς δίσκος θὰ ἐπιτείλῃ,
 Κ' ἐρώτων λόγους καὶ παλμῶν μυρίους θὰ σοὶ εἴπῃ
 Τὸ φῶς τῆς· ἀλλ' ὁ φίλος σου μακρὰν, μακρὰν σου λείπει !
 Ὅποτε, πρὶν ὁ ἥλιος ἀκόμῃ ἀνατείλῃ,
 Πρὸς τὸν λειμῶνα πτερωτὸν τὸ βῆμα τοῦ ποδός σου
 Ταχύνεις, καὶ προσραίνουσι τὴν κόμην σου, ὦ φίλη,
 Οἱ θάμνοι μὲ ἀδάμαντας ἀπαστραπτούσης δρόσου·
 Σὺ δ' ἀνοθεύμας πλέκουσα ἐκ τοῦ χλωροῦ λειμῶνος
 Ποικιλοχρόους μεταξὺ (6) τὸ βῆμά σου ἐπέχεις,
 Κ' εἰς τὸ κελάρυσμα τὸν νοῦν τοῦ ῥυακος προσέχεις,
 Ἡ τὴν μελίγερυν μολπὴν τῆς θείας ἀηδόνης,
 Ἐξεστνηκίῃ δ' ἀνκυδος ἐκμνήσκεις, καὶ δακρύων

Θερμῶν ἐξαίφνης οἱ γλαυκοὶ πληροῦνται ὀφθαλμοί σου,
 Καὶ εἰς ἐκτάσεις αἵρεσαι ἀξίας Ἠλυσίων,
 Εἰς ὕμνους δ' ἡ ποιητικὴ καὶ πρυφερὰ ψυχὴ σου
 Τοῦ Πλάτου ἐξατμίζεται· μὴ τότε λησμονήσης,
 Μὴ, κόρη, τὸν συγχωινωνὸν τῶν πρώτων σου ἐρώτων,
 Κ' ὑπόμεινον ἡ μνήμη του τὰς θείας συγκινήσεις
 Νὰ βεβηλώσῃ. Ὁ λειμὼν ἰδοῦ, ἐν ᾧ τὸ πρῶτον
 Μετὰ μακρόν μας χωρισμὸν ἐκ τοῦ πολέμου μ' εἶδες
 Ἐξαίφνης ἐπιστρέψαντα, ἐν ᾧ ἐνθουσιῶσα
 Μ' ἐδέχθης, ἐν ᾧ τρέμουσα τὸν πρῶτόν σου ἡ γλῶσσα
 Ἐξεῖπεν ὄρκον, καὶ ἐν ᾧ αἱ πρῶταί μου ἐλπίδες
 Πτερόεσσαι ἐξήρθησαν. . . ὦ! ἐνθυμοῦμαι πάλλων
 Ἀκόμῃ τὴν τρισόλβιον ἐκείνην τῆς ζωῆς μου
 Στιγμὴν. . . μεθ' ἣν, ἀλλοίμοναν! τὸ ἔαρ μου τὸ θάλλον
 Ἀπεμαράνθη, καὶ μεθ' ἣν ἐσθέσθ' ἡ ὑπαρξίς μου!
 Ναί! ἐνθυμοῦμαι τὴν λευκὴν μοι ἑτεινὰς σου χεῖρα
 Τὴν ἥρπασα· πλὴν ἔτρεμες, καὶ ἔτρεμον· ὠχρίας,
 Κ' εὐθὺς κατὰ συμπάθειαν ὠχρίων· ἥρυθρίας,
 Κ' εὐθὺς τοῦ ἐρυθήματος ἡ καίουσα πορφύρα
 Ἐχύθη εἰς τὴν ὄψιν μου· τὰ ὠτά μου βομβοῦντα
 Ἠσθάνθην· πῦρ τὰς φλέβας μου διέδραμεν ἐν βίᾳ
 Κ' εὐθὺς ἐδέθ' ἡ γλῶσσά μου· βιαίως ἡ καρδίκα
 Μοῦ ἐπαλλε· νὰ εἶπω τι· πατχιζῶ, πλὴν φιμοῦντα
 Τὸν γλωσσοδέτην παρευθὺς ἡσθάνθην μου τὸ στόμα.
 Καὶ ἔτρεμες, καὶ ἔτρεμον· ὠχρίων, καὶ ὠχρίας,
 Καὶ ἥρυθρίων πάραυτα, καὶ πάλιν ἥρυθρίας
 Καὶ μυριάκις ἥλλαξε τὸ τῆς μορφῆς μας χρῶμα.
 Νὰ εἶπω τι ἐπάσχισα, καὶ εἶδον ταῦτοχρόνως

Τὰ χεῖλη σου μετὰ σπασμῶν κινούμενα ματαίων.

Ἐπάσχομεν διακκενῆς, ἐν καὶ ἐπιμόνης.

Ὁ ἔρως τέλος τὰ δεσμὰ συνθραύει τῶν χειλέων.

Τὸ ῥήμα τῆς καρδίας μας ἠσθάνθημεν ἐκπνέον.

Ἀμφότερ' εἰς τὰ χεῖλη μας, κ' ἐν « σ' ἀγκυρῶ » συγχρόνως.

Ἠκούσαμεν ἡμίφωνον καὶ ἄτολμον κ' οἱ δύο.

Τὸ γόνυ τότε ἐκλίναμεν χαμαὶ, καὶ μετὸν κτύπον.

Τοῦ στήθους μας τὸν βίκιον, τὰ χεῖλη μας ἐξεῖπον.

Τὸ πρῶτον τότε κ' ἔσχατον τοῦ ἔρωτος; « Ὀμνύω » ..

Στιγμὴ γλυκεῖα, πάροχος; ἀρτίτου εὐτυχίας;

Στιγμὴ οὐράνιος; στιγμὴ ὀλβία, τρισευδακίμων,

Ἀλλ' ἄμα καὶ δυσσίμωνος στιγμὴ ἀπελπισίας!

Ἀφ' οὗ πρώτην ἐμύσασαν σὲ ἠκροάσθην τρέμων,

Προσέχων εἰς τοὺς λόγους σου, οὐδόλως ἀναπνέων,

Καὶ ἐκ τῶν κοραλλίνων σου κρεμάμενος χειλέων,

ὡς κρέματ' ἐκ τοῦ κάλυκος πολλάκις τῶν ἀνθέων.

Ἢ μέλισσα, καὶ ἤρχισα κ' ἐγὼ νὰ σοὶ ἐμύσω.

Εἰς τῆς Στυγὸς τὸ ὄνομα καὶ εἰς τῶν Εὐμενίδων,

Συνοφρυόμενον εὐθὺς τὸ μέτωπόν σου εἶδον,

Τὸ βλέμμα σου ἀγριωθὲν ἐξαίρνης, καὶ ἐν ὕψει.

Προὔχουρον ἐρρικνόμενος, σὲ εἶδον νὰ ἀρήκῃς.

Πεσοῦσαν πρὸς τὰ γόνατα τὴν χειρὰ σου· καὶ φρίκης.

Φωνὴν μετὰ παραφορᾶς ἐξέβαλες ἀγρία,

Κ' « εἰδωλολάτρης, ἐθνικός! » ἐξέφυγες βοῶσα.

Σ' ἐκάλει κατόπιν σου δραμών· ἀλλὰ τρεχέλι.

Σὺ ἔφρευες, πᾶν ἐμποδὼν πταγὴν ὑπερπιδῶσα.

Καὶ ἔτρεχες, καὶ ἔτρεχον κατόπιν σου κ' εἶδον,

Ὡς κόρη ἀδυρόμενος, καὶ ὡς παιδίον κλαίων.

Σ' ἐκάλουν μετ' ὀλοφυρμῶν, σ' ἐκάλουν μετὰ γόων,
 Ἀλλὰ εἰς μάτην! Ἐφυγες, καὶ δέν σε εἶδον πλέον!
 Καὶ ἔκλαυσα . . . Μανιακὸς ὡς λέων ἐδρυχώμην,
 Μετὰ μανίας ἄπειλεις τὴν κόμην ἀπεσπώμην,
 Τὰ πάγχρυσα ἐξέσχισα λυσσῶν φορέματά μου,
 Καὶ ἐν πυγμῇ πρὸς οὐρανὸν τὴν χεῖρα ἀνυψώσας,
 Φρουάττων κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Δωδεκαθέου,
 Μυρία εἶπον βλάσφημα, καὶ ὕβρεις τότε ὅσας
 Προέφθξα ἐξήμεσα κατὰ τοῦ Ναζωραίου.

Ἐκτοτε τὴν κοινωνικὴν διέφρηζα συνθήκην,
 Ἐσχίσας τὸ πρὸς τοὺς κοινούς συμβόλαιον ἀνθρώπους,
 Καὶ ἄσυλον ἐξήτησα εἰς τοὺς ἀγρίους τόπους,
 Εἰς τῶν ἐρῶν τὴν σιγὴν καὶ τῶν βουνῶν τὴν φρίκην,
 Ἐκεῖ φυγὼν τὴν πνιγνὴν τῶν νόμων ἀτμοσφαῖραν,
 Ἐν ᾗ ὁ χυδὴν ἄνθρωπος δυσκόλως ἀναπνέων
 Καθὼς ὑπὸ πνευματικὴν μαρτύνεται ἀντλίαν, (7)
 Εἰς τὴν αὐτὴν ἄδουλον νὰ πνέσω κ' ἐλευθέραν,
 Καὶ εἰς τὰς ῥάχεις ὤρμησα ἀτυμένως τὸν ὄρεον,
 Ὅπου ζοὴν διάγει τις ἀνθρώπου ἐπαΐζων,
 Καὶ ὅπου δὲν εὐρίσκονται οὐδέποτε αἰύσεις,
 Λεσπότης, δούλων συρρετοί, καὶ νόμοι καὶ θεσμοί,
 Προλήψεις, πολιτεύματα, θεσμοὶ καὶ φιλαρίαι,
 Ἀλλ' ὅπου ἄρχει, κυβερνᾷ καὶ βασιλεὺς ἡ φύσις.

Ἀντὶ τῆς συντηρήσεως τοῦ εὐτελοῦς σαρκίου
 Ἀρ' οὐ θυσίαν ἀπαιτεῖ τοῦ κόσμου ἡ ἀγέλη

Δυσβάστακτον, ἀρ' οὐ καθὼς ποτὸν δηλητηρίου
 Ἐγχέει εἰς τὰς φλέδας σου καὶ ὅλα σου τὰ μέλη
 Τῶν φαύλων τῆς προλήψεων καὶ νόμων τὰς ιδέας,
 Διότι κτῆνος ἄκακον καὶ εὐπειθές σε θέλει·
 Τὸ τερατώδες φάσμ' ἀρ' οὐ καὶ εἰδεχθές τῆς νέας
 Θρησκείας ἤπλωσε παντοῦ τὰ μελανὰ πτερά του,
 Κ' ἐφύσησε μαρκαντικήν παντοῦ πνοὴν θανάτου,
 Καὶ τῆς λατρείας μου καθ' ἐν τῷ εἰδῶλα κηθεῖλε·
 Ἀρ' οὐ τὸ μόνον εἰδῶλον καθεῖλε τῆς ψυχῆς μου,
 Ἀρ' οὐ μὲ τὴν δυσώδη του πνοὴν αἱ πλέον φίλοι
 Ἐλπίδες ἐμαράνθησαν τῆς ἀνθρώπου ζωῆς μου,
 Κ' εἶδον τὸ θέαμ' ἀσκεπές τὸ ἄσχημον τοῦ κόσμου·
 Ἐλλάς, τερπνὴ τοῦ βίου μου εἰκὼν καὶ ὀπτασία,
 Πρὸς σὲ τὰς ἐτοιμοθανεῖς δυνάμεις τοῦ νοῦς μου,
 Πρὸς σὲ, πατρίς, ἀπέστρεψα. — Ἀλλ' ὦ ἀπελπισία!
 Ματαίως εἰς τὴν σποδιὰν φουσῶν τὴν ἐσβεσμένην,
 Πυρκαϊὰν ἐζήτησα θερμὴν ν' ἀναρρίπισω.
 Ἐκθάψας μάτην τὰ ὅσα, εἰς τὴν ἐκτεθαμμένην
 Σποδὸν πνοὴν ἐζήτησα ζωῆς νὰ ἐμφυσήσω! . . .
 Καὶ πρὸς τὴν ζώσαν γενεάν ἐν δάκρυσιν ἀπῆρα
 Τοὺς ὀφθαλμοὺς, κ' ἐζήτησα τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων·
 Ἀλλὰ σκιάς ἀπήντησα καὶ φάσματα ἐκείνων,
 Οὐδὲ τῆς πρώην εὗρηκα ἐν ἀρετῆς σπινθῆρα.
 Τὸ πνεῦμα τὸ μεγαλουργὸν ἐσβέσθη τῶν προγόνων,
 Ἡ ζωηρὰ διάνοια καὶ ἡ θερμὴ ψυχὴ των.
 Ἐξέπητη τῶν Μιλιτιάδων ὁ νοῦς καὶ τῶν Κιμώνων,
 Καὶ μάτην θάρσος τις ζητεῖ καὶ τόλμην Θρασύβοϋλων.
 Βξέλιπον οἱ Ἕλληνες ἐκεῖνοι, κ' οἱ υἱοὶ των

Ἄνδραποδῶδες τυρφετὸς καὶ ὄχλος εἶναι δούλων, νεκροτάτους
 Νεκρωμένα σώματα, κινούμεν' αὐτομάτως, οὐδὲν εἰς ἐλπίδα
 Χωρὶς πνοῆς, χωρὶς ψυχῆς, ὑπάρχοντα τυχαίως, τὸν κόσμον νοῦν
 Καὶ χαμερπῶς εἰς τοῦ ἐνὸς παθόμενα τὸ Κράτος, τὸν ἄνθρωπον
 Εἰς ὃν τὸ οὐδὲν τὸ βάρβαρον τοῦ Ἠλιάτωνος ματαίως ὥσπερ οἱ
 Τοῦ δαιμονίου ἐκφανῶν πολλάκις διαλόγου, ὡς πρὸς αἰσχροπρεπὲς
 Καὶ τοὺς δεινοὺς βραντοφωνῶ τοῦ Δημοσθένους λόγους, τοὺς δὲ ἡ
 Οἱ χρόν' οἱ ποῖν ἐλευθεροὶ παρῆλθον, καθ' οὓς μάλιστα καὶ ἡ
 Μικρὰ καὶ ὀλιγάνθρωπος ἀλλ' ἐλευθερὰ πόλις κινεῖται ὅτ' ὅς ὃς
 Ἀνθρώπους ἐπεδείκνυτο μεγάλους, ὅσους μάλιστα καὶ ἡ πόλις
 Ἐν ὁλοκλήρῳ ἀπαντᾷ τῇ Ῥωμαϊκῇ, καὶ τὴν ἀντιπαρῆλθεν
 Ἢ μᾶλλον ὅσους βέβαια τῆς οἰκουμένης ὅλας καὶ ὅτ' ὅς ὃς
 Νὰ ἐπιδείξῃ ἀπορεῖ ἡ ὅλη ἱστορία.
 Οἱ χρόνοι οἱ εὐδαίμονες, παρῆλθον, φεῦ! ἐκεῖνοι, καὶ τὸν πόλεμον
 Ἐλευθερίας ὅτε φῶς ἐπὶ τὸν κόσμον ὤλον, καὶ τὸν πόλεμον
 Ἐπέγει καὶ πολιτισμοῦ χρυσόκομος Ἀπόλλων, καὶ τὸν πόλεμον
 Θερμότερον εἰς τὸν ἀνδρῶν τὰς φλέβας ὅτ' ἐκίνησε τὴν ἀντιπαρῆλθεν
 Τὸ αἷμα, καὶ ἀνέριψε μὲ λαύαν αἰσθημάτων καὶ φαντασμάτων
 Καὶ φρονιμάτων εὐγενῶν τὰ στήθη τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸν πόλεμον
 Ὅποτε ὡς εἰς μαγικὸν πανόραμα, εὐρύνον τὸν πόλεμον, καὶ τὸν πόλεμον
 Τὸ μέγεθος καὶ τὴν πληθύν ἀπείρως τῶν πράγματων, καὶ τὸν πόλεμον
 Γωνίαν μίαν, ὅστις ἐν, ἡ μίαν δρᾷ ἄνθρωπον καὶ τὸν πόλεμον
 Παρκτηρῶν, ἐνόμεζες πληθύν πῶς εἶδες τόπον καὶ τὸν πόλεμον
 Κ' ἐκχτομύρια ἀνδρῶν ὅποτε κατὰ μόνον καὶ τὸν πόλεμον ὅτ'
 Τὸν δῆμον τὸν εὐχάριστον ὄρων τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸν πόλεμον ἡ
 Πρὸ τῆς Πηνελόης, ἐνόμεζες πῶς εἶχες ἡμιθέων καὶ τὸν πόλεμον
 Πρὸ ὀφθαλμῶν σου φάλαγγας, καὶ ἄρῶν λαοφθόνας καὶ τὸν πόλεμον
 Ναί! ἤρωες, ἡμίθεοι, θεοὶ ἐκκίνησαν ἡσών, καὶ τὸν πόλεμον

Ἀλλ' ἦσαν πλησιέστεροι πρὸς τῶν Θεῶν τὸ γένος,
 Ἀλλ' αἷμα εἰς τὰς φλέβας τῶν Διὸς εἶχον καὶ μένος,
 Ἐν στέρνοις Ἄρεος· ἀλλὰ θερμὸν τὸ ζωπυρρῆσαν
 Τὸν κόσμον πῦρ ἀνέφλεγεν αὐτοῦς τοῦ Προμηθεῖος!
 Οἱ νῦν . . . ἔκρυλα σπέρματ' αὐτοῦ γένους τῶν γιγάντων,
 Δούλοι αἰσχροί . . . ἀπέβηκον αὐτοῖς τὴν πατρίαν τῶν,
 Καὶ λησιμονοῦσι τὸ εὖρὺ τῶν προπτόρων κλέος.
 Πρὸς ἀνδραγάθημα δειλοὶ, πρὸς ἐγκλημα γενναῖοι,
 Ἀμύλεις πρὸς δόξαν, καὶ ὀξείς πρὸς ἀτιμίαν μόνον,
 Πρεσβύται πρὸς τὴν ἀρετὴν, πρὸς τὴν κακίαν νέοι,
 Τὸ ξίφος τρέμουσιν, ἀλλὰ ἀσμένως δολοφόνον
 Κρατοῦσιν ἐγγειρίδιον εἰς χεῖρα μικρόν . . .
 Ἐλευθερία! Ἀάτ' εἰς σου ἐξ ἀπῶν ὀνύχων,
 Τὸ ὄνειρον τὸ συνεχές, τὸ μόνον ὅπερ εἶχον,
 Νὰ ρίψω τῆς πατρίδος μου ὑπὲρ τοῦ τυράννου,
 Ἡ καὶ θυσίαν ἀσπαστὴν πολεμιστῶν γενναίων
 Νὰ σοι προσφέρω . . . Σὺ γίνωθι! ἀντὶ τῶν ἡμιθέων
 Κακούργους εὖρον ποταποῦς, ἀρούρης ἄχθῃ, νάνους!
 Ἐθάρρουν τ' ἀποφώλιον τῆς Παλαιοστίνης τέρας
 Πατάξας, καὶ τοῦ τοῦ Χριστοῦ ναοῦς κατεδαφίσας,
 Τὰ ἡρεμμένα τῶν Θεῶν τεμένη ἀνιδρύσας,
 Ἄξιας τῆς πρὶν δόξης μα; ἰδὼν ποτὲ ἡμέρας,
 Νὰ ἀποθάνω . . . Ἡλπίζον τὰς πόλεις αὖθις πάσας
 Τῆς ἐκθαροδρωθείσης μου πατρίδος ἀναπλάσας,
 Νὰ στήσω τῆς καταστροφῆς τὸν βῆλον, καὶ πολιτείην
 Νὰ ἀναγείρω ἡλπίζον τοῦ Πλάτωνος ἄξιαν.
 Ὀνειροπόλουν τὰς πολλὰς νὰ κλείσω ἐκκλησίαις,

Τὰς μωρολόγους ἐν αὐταῖς νὰ παύσω φλυαρίας,
 Καὶ πάντα μύστην ἐκβαλὼν αὐτῶν καὶ ἀρχηγέτην,
 Τῶν πρὶν σοφῶν καὶ ποιητῶν νὰ φέρω τὴν μελέτην· ἀλλὰ
 Νὰ παύσω τὰς περὶ σκιᾶς τοῦ ὄνου συζητήσεις,
 Τῶν νέων ἰδεῶν αὐτῶν νὰ θραύσω τὰς αἰτήσεις,
 Τοῦ νοῦ νὰ λύσω τὰ δεσμὰ, τῶν καρδιῶν τὸν πάγον·
 Νὰ διαλύσ', Ὀλύμπια νὰ θέσω καὶ ἀγῶνας,
 Καὶ τὴν λαμπάδα τοῦ φωτὸς τοῦ παλαιοῦ προσάγων,
 Νὰ διαλύσω τὴν πυκνὴν τῶν ὀφθαλμῶν σκοτίαν,
 Τῆς πρὶν μαθήσεως σθεστὴν ν' ἀνάψω τὴν λυχνίαν,
 Καὶ τῆς Εὐκλείδους τῆς προτοῦ νὰ φέρω τοὺς αἰῶνας.
 Ναί! ἤλπίζον... ἀλλ' ὅμως τί κενότερον ἐλπίδας
 ἔνιροπόλουν... ἀλλὰ τί φρουρότερον ὀνείρων;
 Ἐλπίδες φρουδαί, μάταιαι, κουφότεραι ἀτμίδος,
 Καὶ ὄνειροι ταχύτεροι τῆς αὔρας τῶν ζεφυρίων!
 Ἕλλάς! Ἄρ' οὐ εἰς τὸν εὐρὺν ἐν Χαιρωνείᾳ τάφον;
 Σὲ ὥθησαν τὰ τέκνα σου ὁμοῦ καὶ οἱ Μακεδόνες,
 Κ' ἐπέθηκαν τὴν πλάκάν σου τῆς Ρώμης λεγεῶνες,
 Ἕλλάς, ἀπέθανες, δὲν ζῆς!... Ἡ Δόξα τῶν κρατάρων
 Ἀπέδαλε τὸν στέφανον, καὶ ἡ Ἐλευθερία,
 Πανθίμη τοῦ φερέτρου σου ἀκόλουθος, μετ' ἧτος
 Σεμνὸν ἐπὶ τοῦ τάφου σου γονυκλινὴς, ἐν βίᾳ
 Τὸ φάσγανον ἐνέπνευεν αὐτόχειρ εἰς τὸ σπῆθος.
 . . .
 Τοιαῦτα μόνος ἔλεγε, καὶ λέγων ἠναισθῆται
 Πρὸς τὴν βροχὴν, πρὸς τῆς νυκτὸς τὸ ψῆχος τοῦ χειμῶνος.

Πρὸς τὰς πιπτούσας σωρηδὸν νιφάδας τῆς χιόνος,
 Καὶ ἐλησμέναι παντελῶς ἡ φύσις τί ἀπῆτει,
 Ἀνάληγτος ὀλοτελῶς πρὸς τῆς σαρκὸς τὰς χρεῖας.
 Καὶ νῦν μὲν μὲ τὰς πτέρυγας πετῶν τῆς φαντασίας,
 Ἀνῆρχετο μετέωρος εἰς οὐρανίους σφαίρας,
 Κ' εἰς τοῦ νοῦς του ἄσμενος ἐτρέφα τὰς χιμαῖρας·
 Νῦν δὲ ἀπὸ τῶν φανταστῶν κατέπεπτεν αἰθέρων,
 Ἡ φαντασί' ἀπέβαλλε τὰ κίρινα πτερά της,
 Συνεστενωῦτο ὁ εὐρὺς ὀρίζων τῆς ἀπάτης,
 Ἡ θέα ἠφάνιζετο, εἰς ἣν ἐτρέφα χαιρών·
 Καὶ τότε εἰς τὰ ὅσα του ἐδόμει 'Εριννύων
 Φωνή, τῆς συνειδήσεως ἐντὸς του τὸ ῥένιν
 Ἡσθάνετο τὰ σπέρματ' αὐτοῦ βυθώσκειν μετὰ λύσσης·
 Καὶ τότε πρὸς τὴν ἄβυσσον, τὴν χινοῦσαν ἐμπρὸς του,
 Ἐστρέφετ' ὁ διάστρεφον ἐλκίζων ὀφθαλμὸς του·
 Καὶ τότε ἠγχιάνετο ὁλόκληρος ἡ φύσις,
 Καὶ πλήθη ὡς μυρμηκία θυμάτων αἰμοσύνης,
 Ἐξώρμων ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ κορυμῶδες τῶν νεφελῶν,
 Κ' ἐσπράδαζον ἐλασινῶς ἐμπρὸς του καὶ ἐχέλιτων,
 Καὶ τὴν πληγὴν του ἕκαστον ἐδείκνυσεν ἀσπαίρον·
 Εἰς τῆς ἀβύσσου ἄλλοτε τὸ βαρυθρόδες σκότος
 Ἰλιγγίων νὰ κρημνισθῇ ἐξώρ' ἀχαλινώτως,
 Πλὴν πάντοτε ἐσώζετο. Τὸν ἐρωξεν ὁ ἔρωξ·

Οἱ ἄνεμοι ἐλόπασαν, καὶ πρὸς ἐστὶ μὴν γαλήνην
 Ἐπῆλθεν, ἀνεφάνησαν τὰ ἄστρα καὶ ἡ σελήνη,
 Καὶ τοῦ ζοφώδους οὐρανοῦ ἠθραίασέ τι μέρος·
 Ἰπὲρ τὸ φέγγος τῆς ὠχρᾶς σελήνης τὸ μαρμαῖρον

Σκιά τις δυσδιάκριτος ἐφάνη κινουμένη.
 Τὴν χεῖρα ὁ ἀρχιλογστὴς ὑπὲρ τὴν ὄψιν φέρων
 Παρατρεῖ· ἀλλ' ἡ σκιά λοξὰ πορευομένη
 Νῦν μὲν ἐφάνετο, νῦν δὲ ἐκρύπτετο εἰς δάσκη,
 Καὶ νῦν μὲν ἀνεφάνετο, ὡς εἰ νὰ πλησιάσῃ
 Ἐσκόπει, νῦν δ' ἀπάγουσαν μακρὰν ἐχώρει τρίβον.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ φάντασμα πρὸ τῶν ποδῶν ἐφάνη
 Τοῦ βράχου, ὑπὲρ ἔσκεπε ποδῆρες μέλας τρίβων,
 Καὶ προεχώρει... Ὀπτική ὑπῆρχεν ἄρα πλάνη
 Ἡ ἄνθρωπος;... Πλὴν διὰ τί κεκαλυμμένος οὕτως;

— « Εἰπέ τὸ σύνθημα, » — « Ἀγαστή! » — « Τὸ ὄνειμά σου; » —
 « Βροῦτος. »

« Μετὰ κινδύνους χαλεπαύς, μετὰ μακρὰν πορείαν,
 Τῇ βοηθείᾳ τοῦ ψευδοῦς γενεῖου καὶ τοῦ βράτου,
 Ἀπῆλθον εἰς τὴν ἐκκυλιν κατὰ τὰς ἐντολάς σου
 Τῆς Καλκηδόνος. Πρόφκειν εὐρὺν τὴν ἐπιτείαν,
 Εἰσῆλθον γέρων μοναχὸς, καὶ βακτηρίαν φέρων
 Καθὼς ἐπαίτης, ἀφηνῶς τὸ βλέμμα περιτρέων
 Τὰ πέριξ κατεσκόπευται. Ἀλλὰ ἡ ἐρημία
 Ἦτο πικροῦ. Κατάκλειστος ὑπῆρχεν ἡ οἰκία
 Ἡ θύρα ἐτοιμόρροπος, τὸ χρῶμα τῶν σινίδων
 Ἐξίτηλον, οἱ πρὶν στερεοὶ διεβρωγότες τοῖχοι.

Καὶ ἔστρεψα περίλυπος τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἶδον
 Νὰ κυβερνᾷ ἡ Σιωπὴ, νὰ διοικῇ ἡ Τύχη.
 Παντοῦ τῇ· ἐρημώσας ἀπῆντησα τὸν τύπον,
 Ἀπῆρα πρὸς τὴν ὁροὴν τοὺς ὀφθαλμούς μου ἄκων,

Καὶ εἶδον μετὰ θλίψεως ἡ στέγη τῶν κοράκων νοσηρ ὡς εἶπε
 Πῶς ἦτο καταγώγιον. Ἐστράφηκε πρὸς τὸν κήπον, νοδί πρὸς
 Ἀλλ' ἀντὶ ξόδων, ἀκνυθῶν δάση πυκνὰ καὶ βότων (εἰπερ εἴη)
 Ἀπῆντησα. Ἡ κύπερις ἐσκέπηζε τὴν λίμνην, τὸ πρῶτον δὲ
 Ἀντὶ τοῦ κήπου ἄδενδρος ἀγρὸς, ἐν τῷ προβάτῳ δὲ γῶνιτο
 Γέρων βοσκὸς ἐποίμαινε τὴν βλγχομένην ποιμήνην αὐτοῦ. Ἀλλ'
 Ἰδὼν με « αἶ! καλόγηρε! » τὴν ῥάβδον τοῦ κινήσεως κινήσας
 Ὁ γέρων προσεφώνησε, καὶ ἰδραμεὶ πλησίον, κατὰ τὸν νοσηρ
 Ἀλλὰ τὴν εἰς τὸ στήθος μου εὐθὺς παρατηρήσας, « φοβόμαι νὰ
 Εἰκόνα « ὕψιστε Θεέ! » ἐφώνησε δακρύων, « παραδοτέα νὰ
 Καὶ τ' ἀσθενῇ προσέκαμψεν ἐμπρὸς μου γόνατά του, κατὰ τὴν
 « Εὐχαριστῶ σε, ὕψιστε, πανάγαθε Θεέ μου, « φοβόμαι νὰ
 Διότι με ἤξιώσας πρὸ τοῦ ἐγγύς θανάτου, « φοβόμαι νὰ
 Τὴν ἱερὰν σου ν' ἀσπασθῶ εἰκόνα. Ἀγίε μου πατέρα, ὁ μόνος
 Καλόγηρε, ὁ οὐρανὸς ἐξ' ἅπαντος σε στέλλει, « φοβόμαι νὰ
 Τὴν σήμερον οἱ πόθοί μου ἰδοὺ πληροῦντ' ἐν τέλει, « φοβόμαι νὰ
 Νῦν ἀπολύεις, ἀέσποτα, τὸν δούλόν σου. « Καὶ φέρων νοσηρ ὡς
 Μὲ σέβας τὸ εἰκόνισμα εἰς τὰ ὄχρα τοῦ χαίλης, « φοβόμαι νὰ
 Ἀκαταλήπτους προσευχὰς προσφέρῃν ὁ γέρον πρὸ νοσηρ
 Βοσκὸς, καὶ χέων δάκρυα θερμὰ πρὸ κατεφίλει. « φοβόμαι νὰ
 « Πλὴν ποῖον θαῦμα, μοναχέ! ὁ γέρον μετὰ τρόμου « φοβόμαι νὰ
 Προσέθηκε, « καὶ πῶς τολμᾷ φερῆν ἐπὶ τοῦ στήθους « φοβόμαι νὰ
 Εἰκόνα, νὰ περιπατῇς ἀφόβως πρὸ τοῦ πληθους, « φοβόμαι νὰ
 Καὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ, νὰ περὶβαίνει νόμος, « φοβόμαι νὰ
 Τοὺς ὀρισμοὺς; » — « Ὁ τοῦ Θεοῦ περιπατῶν τὸν δρόμον, « φοβόμαι νὰ
 Τῷ ἀπεκρίθη, « ὁ τηρῶν τὰς θείας ἐντολάς του, « φοβόμαι νὰ
 Καὶ ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Πλάστο, « φοβόμαι νὰ
 Τοὺς ὀρισμοὺς περιτρῶναι τῶν ἀνθρωπίνων νόμων, « φοβόμαι νὰ

Είμι, ὦ γέρον, ἀσκητής. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου νοσήσας καὶ
 Ζωῆς ἰδὼν τὸ μάταιον τοῦ ἀνθρώπινου βίου, ἐφυγέμεν σὺν τῷ
 Τῇν ἄμπελον νὰ ἐργασθῶ θελήσας τοῦ Κυρίου, ἐδόξεν ἰνὸς Ἄλλ'
 Νὰ διανύσω τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Ἡ ἀσκητικὴ
 Ἀσκητικῶς ἐπόθησα ἐπάνω τῶν ὀρέων. Ἐπεὶ δὲ ἐπὶ τῶν ἰνῶν
 Ἀλλ' ἀδελφός, ὑπὲργηρως τὰ λαίθηια νῦν πνέων, ἐκποδὶς νόστον
 Μ' ἠνάγκασεν, ἐδῶ ἐλθὼν καὶ τοῦ ἐλέους διδόναι. Ἐπεὶ δὲ ἐπὶ τῶν
 Περιφορῶν νὰ ἐπαιτῶ. Ἀλλὰ τοὺς συμπαθοῦντας ἐπὶ τῶν νόστον ὁ
 Ἄν εὐλογῶ, συμπάθειαν καὶ οἶκτον μὴ εὐρίσκων, εἰς τὴν ἀλλὰ
 Δὲν καταρῶμαι, εὐλογῶ τοὺς μὴ με ἐλεοῦντας. Ἐπεὶ δὲ ἐπὶ τῶν
 Μὴ παραδοκίμω δι' αὐτὰ τοὺς ὀρισμούς τοῦ Κράτους; Ἐπεὶ δὲ ἐπὶ τῶν
 Ἀλλ' ἡ εἰκὼν σ' ἐπτόησε καταλαμβάνει ἴσως τὸν νόστον. Ἐπεὶ δὲ ἐπὶ τῶν
 Καὶ πάλιν ὁ Ἀρχέλακος εἰς τούτους τοὺς ἐσχάτους ἐπὶ τῶν νόστον
 Καιροὺς τῆς βασιλείας του ἐξέκαυσε τὸ μίσος. Ἐπεὶ δὲ ἐπὶ τῶν νόστον
 Τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Αἱ! καὶ δι' αὐτὸ ὡς βρέφος ἐπὶ τῶν νόστον
 Νὰ φεύγω πρέπει ἐντρομος; Καὶ μαρτυρίου στέφος ἐπὶ τῶν νόστον
 Ὡ γέρον, εἶμαι πρόθυμος νὰ λάβω. Ἀλλ' εὐρίσκων ἐπὶ τῶν νόστον
 Τὸν οἶκον τοῦτον ἔρημον ἀλγῶ. Οἱ κάτοικοί του ὅτι ἐφυγόντες ἐπὶ τῶν νόστον
 Ἐπιλοδῶρουν δαψιλῶς τοῦ πένητος τὸν δίσκον, ἐπὶ τῶν νόστον
 Καὶ εὐρίσκεν ἀνάπαυσιν ἐδῶ τοῦ ἐρημίτου ἐπὶ τῶν νόστον
 Ὁ πλάνης βίος. Ἐφυγαν, ἀπέθαναν ἢ ζῶσι; ἐπὶ τῶν νόστον
 Τὴν θλιβεράν ἐρήμωσιν αὐτὴν χωρὶς δακρύων ἐπὶ τῶν νόστον
 Νὰ θεωρῶ δὲν δύναμαι. Ὁ τὸν οὐρανὸν δεικνύων ἐπὶ τῶν νόστον
 « Ἐκεῖ, μ' εἶπε, μετέστησαν, ἐκεῖ ἔρχονται ὅσοι ἐπὶ τῶν νόστον
 Ἐπὶ τῆς γῆς διήγαγον τὸν βίον τῶν δικαίων. ἐπὶ τῶν νόστον
 — Καὶ ὅλ' ἡ οἰκογένεια; — ἐπέζησεν ἡ κόρη. ἐπὶ τῶν νόστον
 — Καὶ εἰν' ἐδῶ; — ὦ! τί ζητεῖ νεανὶς εἰς τὰ ὄρη; ὁ ἐπὶ τῶν νόστον
 Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπῆλθε. — Καὶ τὸ νέαν ἐπὶ τῶν νόστον

Γνωρίζεις ἐνδιαίτημα τῆς κόρης; — Τώρα πλέον; —
 Μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τοσοῦτων, μοναχέ μου; —
 — Πλὴν τούτου ἄλλα; — Τίποτε. — Λαβὼν τὴν βακτηρίαν,
 Ἀπῆλθον εἰς τοῦ Βούζαντος μετὰ μικρὰν πορείαν εἰς τὴν
 Τὴν πόλιν· ἀλλ' ἀπέτυχον ὁλ' αἱ προσπάθειά μου· τῶν
 Ἡρεύνησα τὰς ἀγνικὰς, τὰς συνοικίας πάσας, νοτιοανατολικάς καὶ
 Παλάτια καὶ θέατρα, ἠρώπησα πολίτας, καὶ ἐκείνους καὶ νεοφυεῖς
 ἱερωμένους, λαϊκοὺς, καὶ νέους καὶ πρεσβύτας.
 Πλὴν τόσους μετὰ προσοχῆς ἀνθρώπους ἐξετάσας,
 Περιαλγῆς τὴν θλιβεράν σοι εἴρω ἀγγελίαν,
 Πῶς εἶδῃσιν περὶ αὐτῆς δὲν ἔμαθον καμμίαν.
 — Κ' ἠρώτησας ὀνομαστί; — Ἀλλὰ τὸ ὄνομά της
 Πολλάκις σε ἠρώτησα, πλὴν σιωπὴν μεγάλην
 Περὶ αὐτῆς ἐτήρησας, κ' ἐπωνυμίαν ἄλλην
 Ἠγνόουν, πλὴν ἧς ἔφερον ἡ οἰκογένειά της. »

Οὐδὲν πρὸς ταῦτ' ἀπήντησε, ποσῶς δὲν ἐκινήθη,
 Δὲν ἡλλοιώθη παντελῶς τὸ τοῦ προσώπου ἦθος,
 Ἡ θέσις ἡ προτέρα του ποσῶς δὲν μετεβλήθη,
 Ἀλλ' ἔμεινε καθήμενος ἐπὶ τοῦ λίθου λίθος.
 Σθεστὸν πολλάκις φαίνεται τῆς Αἴτης οὕτω τ' ὄρος,
 Καὶ τὸν ψυχρὸν κρατῆρά του σκεπάζουσιν οἱ πάγοι,
 Κ' ἐπάνω του ὁ θεατὴς γελαῖ ἀδιαφόρως.
 Πλὴν ἐξεκρούσθη ὁ σπινθήρ; ἡ λάα ἐξερράγη
 Ἐξαίφνης καὶ κατέκλυσε τὸν πέριξ ὅλον τόπον,
 Καὶ μυριάδας παρευθὺς κατέστρεψεν ἀνθρώπων!

Ἠγέρθη αἴφνης κ' ἔφυγε. Ἀπαίσια τὸν φίλον

Ν' ἀκολουθήσ' ὑποπτευθεῖς ἠθέλησε κρυφίως
 Ὁ Βροῦτος· πλὴν ὁ ἀρχηγὸς ἐστράφη αἰφνιδίως,
 Καὶ μ' ἐν τὸν Βροῦτον βλέμμα του ἐνάγκωσεν ὀργίλον. —
 Κ' ὑπῆγε ποῦ; Ἐρώτησον τὸ πλοῖον ποῦ ὑπάγει,
 Εἰς τῶν τεσσάρων τὰς πνοὰς ἀνέμων ἀφειμένον,
 Ὅπερ ἀνάρπαστον χωρὶς ἀγκύρας καὶ ἀρμένων,
 ὡς παίγνιον ἢ θύελλα κυλῖ' εἰς τὰ πελάγη.

ΕΙΚΑΔΙΑ.

ΑΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

“**Ε**ΥΝΗΝ εἰς τὸ σπῆλαιον κλάδων χλωρῶν
Στρωννόντες, λιτὸν ἐτοιμάσωμεν διῆπνιν.
Καὶ οὔνον πίνοντες γλυκύν καὶ ζωρὸν,
Γλυκύν ᾗς ὑπνώσωμεν ἔπειτα ὕπνῳ.
Καθήσαστε γύρω, κερνάτε τὸν οἶνον·
Καθεὶς ᾗς εὐφραίνεται τρώγων καὶ πίνων·
Κ’ ἐν ᾧ ὁ βορέας τὸ οὖς μας κηλὼν
Συρίζει, ᾗς ψάλλωμεν ᾄσμα καλόν.
Ναί! Πίνοντες οἶνον πολλὸν καὶ γλυκύν,
Πηδῶμεν, χαρῶμεν! Κ’ ἐν ᾧ ὁ βορέας
Μᾶς ψάλλει ἀπ’ ἔξω τερπνὴν μουσικὴν,
Κοιμώμεθα τότε εἰς κλάδους ἱέτας.

Ὡς σκάπτων ὁ μύρμηξ τὴν γῆν κατοικεῖ, τὸ καὶ τὸ
Μυρμηκὸν καὶ οἱ ἄνθρωποι κτιζοῦσι πόλεις,

Καὶ πάντα κλεισμένοι τὰ ἔτη ἐκεῖ,
 Οἰκτρῶς τῆς ζωῆς των διάγουσιν ὅλης.
 Θαμμέν' εἰς τοὺς τέσσερας τοίχους τῶν οἴκων,
 ὧς ἔρποντα σήπονται τέκνα σκιωλήκων.
 'Ελεύθερ' ἡμεῖς εἰς αὐτὰ τὰ βουνά,
 'Ελεύθεροι τρέχομεν ὡς τὰ πτηνά.
 Τοὺς βράχους οἰκοῦμεν καθὼς ἀετοί,
 Τρεφόμεθα ὡς ἀετοὶ μὲ τὸ αἷμα,
 ὧς οὗτοι, ἐδῶ ἐνεδρεύων ζητεῖ
 Καθεὶς μας τὸ θῦμα αὐτοῦ μὲ τὸ βλέμμα.

Δὲν θέλομεν τρώγλιν ὑγρὰν ἢ στεγνὴν
 Ἐδῶ ἀναπνέομεν αὖραν ζεφύρου.
 Ναί! αὖραν ποθοῦμεν ζεφύρου ἀγνῆν,
 Ὅριζοντος θέλομεν θεῖαν ἀπείρου.
 Δὲν ἔχομεν στρώμα κ' ἐδάφη σανίδων,
 Δὲν θέλομεν στέγην ἡμεῖς κεραμίδων.
 Στρωμνὴ εἰς ἡμᾶς ἡ στρωμνὴ τοῦ βουνοῦ,
 Καὶ στέγ' ἡ σινδὼν ἡ γλαυκὴ τ' οὐρανοῦ.
 Τοὺς χύδην ἀνθρώπους ἂν τρώγλαι κλεισταί,
 Πηλὸς, κεραμῖς ἀποκρύπτουν καὶ χῶμα,
 Ὑπαίθριοι ζῶμεν ἡμεῖς οἱ λεστοί,
 Τοῦ Πλάστου δειλῶς μὴ κρυπτόμενοι τ' ὄμμα.

Τὰ στίφη τ' ἀτίθασα πρὶν τῶν δρυμῶν,
 Τῶν πάντ' ἀδουλώτων ὀρέων τοὺς ἄνδρας

Μαυλίζουσιν οἱ τύραννοι, καὶ μὲ κημὼν
 Φιμοῦντες τὸ στόμα των κλείουσιν εἰς μάνδρας.
 Τὸ ἦθος ἐκδύντες τὸ πρὶν, κοινωνίαν
 Προβάτων ἐκεῖ σχηματίζουσι μίαν.
 Τὰ πρόβατα κύπτουν χαμαὶ ταπεινά,
 Καὶ ἄρχει ὁ τύραννος καὶ κυβερνᾷ.
 Καὶ ῥάβδον βαστάζων ἐντὸς τῶν χειρῶν,
 Ὡς κτήνη τοὺς πρὶν τῶν δρυμάνων κατοίκους
 Πατάσσει βαρέως, καὶ νόμων χορὸν
 Διδάσκει μετέπειτ' αὐτοὺς ὡς πιθήκους.

Δὲν εἵμεθα ποιμνὴ προβάτων καλῶν,
 Δὲν δίδομεν γάλα ἡμεῖς ἢ μαλλίον.
 Τὸ αἶμ' . . . ἀκριβῶς ὁ καθεὶς μας πωλῶν,
 Τὸ χύνει εἰς μάχας οὐχὶ εἰς σφαγεῖον.
 Ὁ βοῦς μὲ ζυγὸν ἂν κερδαίνει τὸν γόρτον,
 Καὶ τ' ἄχυρον φέρων ὁ ὄνος τὸν φόρτον,
 Γλυκὺ ὅμως αἶμα ἢ τίγρις βοφᾷ,
 Κ' εἰς κρέατα ἄγρας ὁ λέων τρυφᾷ.
 Δὲν εἵμεθα ὄνοι καὶ βόες τῆς γῆς,
 Κτηνῶν ἀγελαίων δὲν εἵμεθα ποιμνὴ
 Ὡς τίγρις εἰς αἶμα τρυφῶμεν σφαγῆς,
 Τρεφόμεθα μ' ἄγραν κα' ἡμεῖς ὡς οἱ σκύμνοι.

Καὶ ζῶμεν . . . οὐχὶ τὴν πεζὴν τῶν κοινῶν
 Ζωὴν . . . τὴν ζωὴν τῆς ζωῆς ἡμεῖς ζῶμεν (8).

Καὶ ἔχομεν ὅχ' ἡδονὰς τῶν κτηνῶν, πορτὶ το νεοῖα κελ
 Τοῦ ἄκρου Ἠδέος τὸ νέκτρο ζορῶμεν. πορτ
 Ἄν ζῶσι βιθέως κοιμῶμεν οἱ ἄλλοι, πορτὶ δὲ πορτὶ δὲ
 Ὁ βίος ἡμῶν ἀδιάλειπτος πάλη, πορτὶ δὲ πορτὶ δὲ
 Πολέμων σιερὰ συνεγὼς καὶ μαχῶν, πορτὶ δὲ
 Εὐδαίμων σιερὰ ψυχικῶν ταραχῶν πορτὶ δὲ
 Οὐδεὶς δὲ ἡμῶν τελευτᾷ δυσθνή, πορτὶ δὲ πορτὶ δὲ
 Ἄν ἔλθῃ ὁ θάνατος, ὁ πεπρωμένος, πορτὶ δὲ
 Ἄ; ἔλθῃ! . . . Τὴν κύλικα τῆς ἡδονῆς πορτὶ δὲ
 Ἡμεῖς ἐκενώσαμεν μέχρι πύθμενος, πορτὶ δὲ

Εὐνὴν εἰς τὸ σπῆλαιον κλάδων χλωρῶν πορτὶ δὲ
 Στρωνόντες, λατὸν ἐτοιμάσμεν δεῖπνον, πορτὶ δὲ
 Καὶ οἶνον πίνοντες γλυκὺν καὶ ζωρῶν, πορτὶ δὲ πορτὶ δὲ
 Γλυκὺν ὅς ὑπνώσωμεν ἔπειτα ὕπνον, πορτὶ δὲ
 Καθήσαστε γάρω, κινῶντες τὸν οἶνον, πορτὶ δὲ πορτὶ δὲ
 Καθίς ὅς εὐφραίνεται τρώγων καὶ πίνων, πορτὶ δὲ πορτὶ δὲ
 Κέν ὃ ὁ βορέας τὸ οὐε μας κηλὼν πορτὶ δὲ
 Συρίζει, ὅς ψάλλωμεν ἄσμα καλόν, πορτὶ δὲ πορτὶ δὲ
 Ναὶ! πίνοντες οἶνον πολλὸν καὶ γλυκὺν, πορτὶ δὲ πορτὶ δὲ
 Πηδῶμεν, χαρῶμεν. Κ' ἐν ὃ ὁ βορέας πορτὶ δὲ
 Μᾶς ψάλλει ἀπ' ἔξω περπνὴν μουσικὴν, πορτὶ δὲ πορτὶ δὲ
 Κοιμώμεθα τότε εἰς κλάδους ἰτέας, πορτὶ δὲ πορτὶ δὲ

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἐψάλλον με λάρυγγα βορρυγῶδη πορτὶ δὲ
 Οἱ περπατοὶ περὶ πύρρον μεγάλην τετραγυφῶδη, πορτὶ δὲ

Εἰς ἄντρον σκοτεινοῦ τίνος μυχὸν λαθυρινθώδη,
 Κ' ἐσυμποσίαζον. Ἡ φλόξ ἀναρρίπιζομένη
 Τοῦ οἴνου εἰς τὰς φλέβας των τὸ αἷμά των εἰκνεῖ
 Γοργῶς, κ' ἡ φαντασία των θερμῇ ἀφηνιῶσα
 Ἐδάγκανε τὸν χαλινὸν τοῦ λόγου, καὶ ἡ γλῶσσα
 Ἐκ μέθης παραπαίουσα βλασφήμῳς ἐπχροῖνει,
 Καὶ ἐλαυνόμενος καθεὶς ὑπὸ τῶν ἐρινύων,
 Εἰς τ' ἀσεβῆ του ἄσματα καὶ τὰς σατανικάς του
 Ὡδὰς οἰστροηλατούμενος ἐμίγνυε μεθύων
 Τὸ ὄνομα τὸ ἱερὸν καὶ ἅγιον τοῦ Πλάστου.
 Τοιαῦτα παραπαίοντες βλασφήμῳς παροινούσι,
 Τοιαῦτα σκευὴ γίνονται οἰκτρὰ τῶν διαβόλων,
 Δειλιάως οὕτω μαίνεται ὁ νοῦς ἐκείνων ἅλιν,
 Ὅσοι τὸ οὐράνιον πεμπτον σοῦ μάννα ἀγνοοῦσι,
 Θρησκει' ἁγία τοῦ Χριστοῦ! — Ἐπήδων καὶ ὠρχοῦντο,
 Καὶ πλῆθος ἐψάλλον αἰσχροῦν καὶ ἀναιδῶν ἄσμάτων·
 Κ' ἐκάγχαζον με θόρυβον πολὺν, κ' ἐνεροροῦντο
 Τοῦ οἴνου καὶ τῶν νεωστὶ κλαπέντων ἐδεσμάτων.
 Ἐν τέλει περίξ τῆς πυρᾶς ἐκάθησαν καὶ ἦδον.
 Καὶ πρὸς τὴν θέσιν στρέψαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Βροῦτου
 Περίλυπον καὶ ἄφρονον καθήμενον τὸν εἶδον.
 Ἀλλ' εἷς τὸν παρεκάλεσε τὴν μίαν τῶν σελίδων
 Ἦν ὑπεσχέθη εἰς αὐτοὺς τοῦ Ὀδοιπορικοῦ του
 Νὰ ἀναγνώσῃ, καὶ αὐτῷ ἐν ταραχῇ μεγάλῃ,
 Ἀφροντιστοῦντες παντελῶς περὶ τοῦ βεμβατισμοῦ του
 Καὶ τῆς τυχὸν αἰτίας του, ἐπευφημοῦσ' οἱ ἄλλοι.
 Ὁ Βροῦτος τὴν παράκλησιν νὰ ἀποφύγῃ θέλει,
 Τὴν ἀδιχθεσίαν του προβάλλων. Τί τοῖς μέλει

Περὶ αὐτῆς; Τοῦ ἀρχηγοῦ ὡς δικαιολογῖν
 τὴν ἀπουσίαν ἔφερε (κ' ἡ ἀπουσία τοῦτου
 τὸν νοῦν τῶντι Εὐλιθε καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Βρούτου).
 Εἰς μάτην! Πρόφασιν αὐτοὶ δὲν ἔχουσιν καμμίαν.
 Καὶ, ὡς εἰκὸς, εἰς τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἀποπαινήσεις
 Πλεσιότερον θερμῆς αὐτοὶ ἀντέταττον δέξεις,
 Καὶ ἕκαστος προσλιπαρῶν προσέκειτο. Ὁ Βρούτος
 Ἐνέδωκε. Καθύσαντες αὐτοὶ μὲ χαῖνον στόμα
 Καὶ μ' οὐς προσέχον, ἐπ' αὐτὸν προσήλωσαν τὸ ὄμμα.
 Ὁ Βρούτος τὴν διήγησιν ἀρχίζει τότε οὕτως:

« Περὶ τοῦ αὐτοκράτορος σῆς εἶπον Θεοφίλου
 Χθὲς ἰκνῶ, τὰς ἔριδας καὶ τὰς φιλονεικίας,
 Τὸν διὰ ξίφους πόλεμον καὶ τὴν βροχὴν τοῦ ξύλου,
 Καταδρομὰς, μαρτύρια, ὑπὸς αἰτίας
 Τῆς τῶν εἰκόνων ἔριδος ἐγένοντο. Σῆς εἶπον
 Τὴν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα σφοδρὰν τῶν κληγγῶν
 Φιλονεικίαν ἀδελφῶν, εἰς τὴν διὰ σιδηρῶν
 Τὸ μέτωπον ὁ βασιλεὺς ἐπέστιξε τὸν τύπον
 Τῶν ἐρεξῆς ἰάμβων σου:

« Πάντων ποθοῦντων προστρέχειν πρὸς τὴν πόλιν,
 Ὃπου πάναγνοι τοῦ Θεοῦ λόγου πόδες
 Ἔστησαν εἰς σύστασιν τῆς Οἰκουμένης,
 Ἦρθσαν οὗτοι τῷ σεβασμῷ τόπω
 Σκευὴ πονηρὰ δεισιδαίμονος πλάνης,
 Ἐκείσε πολλὰ λοιπὸν ἐξ ἀπιστίας
 Πράξαντες αἰσχρὰ δεινὰ δυσσεβορέων;

Ὁ βασιλεὺς Θεόφιλος, ἐθλίβετο ἐάν τις
 Κομῶν ἀνὴρ ἐφαίνετο. Τοὺς αὐστηροὺς οὖν τρόπους
 Τῶν πάλαι πῶς ἐπιθυμεῖ σκηπτόμενος Ῥωμαίων,
 Ἐξέπεμψε διαταγὰς εἰς ἅπαντας τοὺς τόπους,
 Τὴν κεφαλὴν νὰ κείρῳσιν ἐν χρῶ ὅλ' οἱ πολῖται.
 Κ' ἰδοὺ ἡ Πόλις εἰς φρικτὸν στρατόπεδον κουρέων
 Τραπέισα, καὶ ὀλόκληρος ὁ Φόρος εἰς κουρεῖα!
 Παντοῦ οἱ δῆμιοι κουρεῖς· κατάδικοι κομῆται
 Παντοῦ· καὶ κεφαλῶν παντοῦ φοικτὴ ξηροκαμπί! (12)

Αἱ πράξεις ἅπασι σχεδὸν αὐταὶ τοῦ Θεοφίλου
 ὑπάρχουσιν. Ἄν κ' εἰς κακὴν περιστάσιν τὴν μέθην,
 Ἐν ἐπισόδιον καλὴν σὰς λέγ', ὡς ὑπεσχέθην.
 Ὁ Πάρις, ὡς ὁ Ὀμηρος διδάσκει, διὰ μύλου
 Τῶν θεαινῶν ἐριζουσῶν ἐδίκασε τὸ κάλλος,
 Κ' εἰς τὴν Θεάν (ἀφ' οὗ αὐτὸν ἐκεῖν' αἰρετοκρίτην
 Ἐξέλεξαν) ἐπέδωκε τὸ μύλον Ἀφροδίτην.
 Καὶ ὁ Θεόφιλος φρονῶν πῶς Πάρις εἶναι ἄλλος,
 Ἀγῶνα ἀπεράσισι νὰ θέσῃ καλλιστείων,
 Ἀλλ' ὄχι ὡς τὸν παλαιόν, ἐν παραδύστῳ τόπῳ
 Ἐπὶ βουνῶν καὶ ἀφανῶς βουκολικῷ τῷ τρόπῳ.
 Ἀλλ' ἐμελλεν εἰς αἶθουσαν λαμπρὰν τῶν βασιλείων
 « Μαργαριτῶν Τρικλίνιον, » ἐκ τῶν τῆς γῆς περάτων
 Κ' ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Κράτους τῶν ἐσχάτων
 Τὸ ἄνθος ὅλον ἀθροισθὲν τοῦ γυναικείου φύλου,
 Ἐμπρὸς τοῦ Ἀυτοκράτορος νὰ ἔλθῃ Θεοφίλου.
 Καὶ στρέφον τῶν βασιλικῶν ὁμαμάτων ἐπ' ἐκείνας
 Τὸ ζεύγος, ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἐπὶ τὰ κάλλιπα ὅλων,

Καθὼς ἐξ ἄρματος χρυσοῦ χρυσότοξος Ἀπόλλων,
 Νὰ ἀκοντίσῃ ἔμελλε χρυσοφρεὶς ἀκτῖνας,
 Καὶ ἔπειτα τὸ ὄργανον ἐντύνει τῆς φινὸς του,
 Καὶ τ' ἄνθη μονόσπορται τῆς ἀνθοδέσμης ὕλην,
 Μυρίσας, ἣν τῷ ἐπλεῖξαν τοῦ Κράτους, ὅλ' αἱ πόλεις,
 Τὸ ἄνθος διὰ τῆς φινὸς τὸ τῆς ὀρέξεώς του
 Νὰ εὕρῃ. Πλὴν μετέπειτα ἡ μηλοκυπούμενη,
 Καθὼς λευκὴ περιστερὰ δὲν ἦτο ἐλευθέρη
 Τανύτασθα τὰς πτέρυγας νὰ φύγ' εἰς τὸν ἄερα,
 Καὶ ἡ Μεγαλειότης του κατόπιν τῆς νὰ χείρ,
 ὣς εἰς τὴν δίκην ἔγανε τῆς Ἀρροδίτης, ἥτις
 Λάσπην τὸ ἔκοψεν ἀρ' οὐ ἐκέρδησε τὸ γέρας,
 Κ' ἔμεινε χάσκων ὁ ἀπλοῦς βοσκὸς πρὸς τοὺς αἰθέρας,
 Εἰς οὓς ἀπέπηε ὁ κιστὸς κ' ἐκρίβη ἡ μορφή της,
 Δὲν ἦτο ἡ ἀρέλεια τοῦ Θεοφίλου τόση.
 Ἡ μέλλουσα τῆς καλλονῆς νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον
 Περιστερὰ, τὰς πτέρυγας κοπεῖσθαι κ' εἰς κλωβὸν
 Κλεισθεῖσθαι μόνη ἔμελλε τὴν βίον της νὰ σῶσθαι,
 Κατάκλειστος ὡς ἀηδὼν τὸν ἄνδρα τῆς νὰ ψάλλῃ,
 Ἀνθύλλιον ἀνήλιον ὡς χάριν ν' ἀναμνήνῃ
 Λατῖνα μίαν εὐμενῇ ἀπὸ τοῦ βλέμματός του,
 Τὰ κάλλη της ζηλότυπος εἰς τοῦτον νὰ προσάλλῃ,
 Εἰς τοῦτον μόνον ὡς τρυγὼν πιπτὴ νὰ παρκαμένη,
 Καὶ ν' ἀπατμίζεται κλειστὴ ὡς ἄρωμα ἐμπρὸς τοῦ.
 Κ' ἐστάλησαν ἐγκύκλιοι ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους,
 Καὶ πλήθη ἐξεπέμφθησαν βασιλικῶν ἀνθρώπων,
 Αἱ μὲν διασχορήσουσαι τοὺς ἐρωτικιστάτους
 Τῆς βσιλείας ὀρισμῶς εἰς πᾶσαν γῆν καὶ τόπον,

Οἱ δὲ ἐπεξηγῆτοντες τυχὸν καὶ διὰ ξύλου τοῦ Θεοφίλου τὴν ἔννοιαν τῶν πρὸς αὐτοῦ γραφῶν τοῦ Θεοφίλου.

ὑπῆρξαν λίαν ἄφθονοι αἱ πρόσοδοι τοῦ κάλλους. Ἀλλὰ μετ' ἄλλεπάλληλον διὰ λεπτοῦ κοσκίνου Κρησάρισμα κατήντησαν ὀλίγαι, καὶ μετ' ἄλλους Κοσκινισμοὺς μικρότερος ὁ ἀριθμὸς ἐκείνου τοῦ σιμῆνους τοῦ πολυπληθοῦς ἐφάνη· καὶ τὸ τρίτον Κοσκίνισμα τὸν ἀριθμὸν ἡλάττωσεν εἰς δέκα. Ἐκ ταύτης οὖν τῆς ἐκλεκτῆς δεκάδος τῶν χαρίτων τὴν καλλιτέραν ἔμελλε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα Ὁ Βασιλεὺς. — Τῆς ἐκλογῆς ἐγγὺς ἦν ἡ ἡμέρα, καὶ πανταχοῦ παρασκευαί, ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων, εἰς τοὺς ναοὺς, τὰς ἀγυῖας, τὴν ἀγορὰν, τὸν Φόρον, καὶ κίνησις ἀπανταχοῦ μεγάλη. Ἡ προτέρα Κατήφεια εἰς γενικὴν φαιδρότητα ἐστράφη, καὶ ἦν πολὺς ὁ θρὸς πολὺς ἀπανταχοῦ καὶ σκόλια καὶ μῦθοι, καὶ φῆμαι καὶ λεγόμενα καὶ ἀδοκίμων πλῆθος, καὶ ἐκ τῆς κατανύξεως ἀλλήλους ἐν ἀγάπῃ ἰσπάζοντο οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐν ἀγαλλιάσει. Πρὸς τοὺς φλυάρους καὶ ἀργοὺς οὐδέποτε ἡμέρας ἐφώτισεν ὁ ἥλιος ἐκείνων λαμπροτέρως, καὶ οἱ περιεργοὶ ποτὲ δὲν εἶχον δοκιμάσει, καὶ κυστιχωτέρας πίπερι ἀνυπομονησίας. Οὐδ' εὖρον οἱ σατυρικοὶ ἀφθονωτέραν ὕλην, καὶ οἱ χλευασταὶ καγχάζοντες ἀσπλάγχχνως μετὰ τὴν σμίλην τοῦ γέλωτος καὶ τῆς δριμύ καιούσης εἰρωνίας ἀνέβησαν τὰς νεκρὰς πληγὰς τῶν νεανίδων,

Ὅς, ἐξ αἰτίας, φαίνεται, τῆς τοῦ Ἀδάμ κατάρχει,
 Λεπτὰί πλασθεῖσαι, τὰς ὅπας διήλθον τῇ κρησάρει,
 Ἀπὸ τοῦ ὕψους ἔπεσον τῶν πρὶν τερπνῶν ἐλπιδῶν,
 Καὶ εὖρον εἰς τὰ χεῖλη των χολὴν τὸ πρῶτον μέλι.
 Ποτὲ δὲν συνετέθησαν ὑπόσοι τότε στίχοι,
 Ποτὲ δὲν ἐτοξεύθησαν σκυτόρας τόσα βέλη,
 Οὐδ' ἐσκεπάσθησαν μ' αὐτὰς τῶν οἰκιῶν οἱ τοῦχοι,
 Οὐδ' ἐζωδεδύθησαν ποτε ἀργοὶ τοσούτοι λόγιοι.
 Τὸν ἄσπονδον πολέμιον τῶν ἱερῶν εἰκότων
 Ἐπιλαθόμενος κηθεῖς, αὐτὸν ἀνωμολόγει
 Φιλόκαλον, φιλόλαν, φροντίζοντ' αὐτὸν μόνον
 Ὑπὲρ τῆς τοῦ ζῶματός σου λυοῦ εὐμερείας,
 Τῆς ἐκλογῆς ἡ ποθητὴ ἡμέρα τέλος πάντων
 Ἐπίσταν' ἐορτάσιμα ὁ κόσμος ἐνεδύθη
 Καθὼς τὸ Πάσχα, Τῆς αἰῆς οἱ ἄνδρες τὴν λαμπρὰν των
 Στολὴν ἐφόρεσαν· ἐντὸς τῶν ἀγνῶν τὰ πληθύν
 Συνέρβρευσαν, ὁ ἥλιος πρὶν εἶτε ἀνατελεῖν,
 Προσμένοντες νῆ μάθωσιν εἰς τίνα ἐκ τῶν δέκχ
 Ἡ τύχη θὰ ἐρξάνετο εὐνοϊκὴ καὶ εὐλα,
 Καὶ τίνα θὰ ἐξέλεγεν ὁ βασιλεὺς γυναικίκα.
 Λεπτομερῶς τὴν ἐλατὴν νῆ σκεῖ εἰς ἑξιοτόστω
 Δὲν δύνامي. Ὁ Βασιλεὺς ἐκάθητο εἰς θρόνον·
 Οἱ Βένετοι καὶ Πράσινοι πλαγίως καὶ ὀπίσω
 Τοῦ θρόνου δούλων τῆς ἀλλῆς πληθύς περιχλειμένον.
 Ἐγὼ ψευδοκαλόγχερος, πλατύνοντας ἐπ' ἡθός,
 Λύκος τὸ δέρι' ἀποσπλύν τὸ παλαιὸν καὶ φέρων
 Ἀλώπεκος τότε δορὰν, ἐχθρὴν εἰς τὸ πλῆθος,
 Κυφόνωτος, προσκεκυρὸς χαλκί, λευκοθύρξ ἡρώων.

Ἰπὸδρα τ' ὄμμα περίξ μου ἀπέστρεψα, κ' ἐμπρός μου
 Ὁ πλούτος τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῶν τριῶν τοῦ κόσμου
 Μερῶν ἐφάνη δαψιλῶς χαμαὶ προκειχυμένος,
 Ταπήτων δάπεδα, χρυσῶν σκευῶν κ' ἐπίπλων πλήθη,
 Χρυσὸς, πορφύρ', ἀδάμαντες καὶ τόσαι ἄλλαι λίθοι
 Μ' ἐξέπληξαν καὶ ἔμεινα ἀποταυμωσμένος.
 Τοσοῦτος εἰς τὸν θάλαμον ἐκείνον πλούτος ἦτον
 Εἰς μάτην. « Τὸ Τρικλίνιον αὐτὸ τῶν Μαργαρίτων
 Ἐάν, ὦ Βροῦτε, » ἔλεγον πρὸς ἑμαυτὸν, « ἐπώλεις,
 Μὲ τὴν τιμὴν τοῦ κύριος τῆς γῆς ἐγίγες » ὅλης.
 Ἰπὸδρα περίξ ἔστρεψα τὸ ὄμμα ἐκ δευτέρου,
 Καὶ εἶδον θαυμαστότερον θέαμα τοῦ προτέρου,
 Ἐμπρὸς τοῦ Αυτοκράτορος ἐστῶσαν ἀκινήτων,
 Σύνεσταλμένων ὑπ' αἰδοῦς χορεῖαν νεανίδων.
 Καὶ εἶδον . . . ἦτο ἡ δεκάς ἐκείνη τῶν χαρίτων.
 Καὶ εἶδον . . . ἀπερίγραπτον εἶν' ὅ,τι τότε εἶδον.
 ὦ ! Ποία αἴφνης ἐν ἐμοὶ ἀνήφθη αἰσθημάτων
 Πυρκαϊά ! . . . ὀρέξεων τί λύσσε' ἀνθρωποκτόνων !
 Τὸν λογισμὸν συνέλαθον ὁρμήσας πρὸς τὸν θρόνον,
 Νὰ σφάζω τὸν Θεόφιλον, τοὺς αὐλικούς νὰ σφάζω,
 Καὶ σφάττων πάντα τοὺς ἐκεῖ, τὸν κόσμον ὅλον σφάττων,
 Τῆς ταπεινῆς τῶν θέσεως τὰς νέας ν' ἀπαλλάξω . . .
 Ἀλλ' ἦν αὐτὴ παροδικὴ τοῦ ἐγκεφάλου ζάλη.
 Παρῆλθε, κ' εἶδον εὐκρινῶς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων.
 Ἐστράφην πάλιν πρὸς αὐτάς καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων
 Κατέφαγον τὰ τρυφερά τῶν νεανίδων κάλλη.
 Αἱ μὲν ἦσαν ξανθόχομοι, κ' εἰς τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων
 Ἀντανεκλᾶτο τ' οὐράνου τοῦ γαλακοῦ τὸ χρῶμα,

ὡς ἀνακλῆται εἰς πηγὴν ὁ οὐρανὸς ῥυάκων,
 Τῶν δὲ ἡ κόμη μέλαινα ὡς πτέρυγες κοράκων,
 Καὶ λευκοτέρα ἡ μορφή νιφάδων τῆς χιόνης,
 Καὶ ὡς εἰς χάνον χυτὰ καὶ τορνευτὰ τὰ μέλη,
 Τινῶν δὲ πάλιν ἡ μορφή με γάλα καὶ με μέλι,
 Πῶς ἐχυμώθη ἔλεγε· καὶ μ' ἄνθη τοῦ ῥοδῶνος,
 Καὶ ἦσαν ὅλαι δροσσεραί ὡς ῥόδα τοῦ Μαΐου,
 Καὶ ἦσαν ὅλαι τρυφεραί καὶ οἷον αἰθερώδεις,
 Καθὼς τὸ κρίνον ἀπαλαὶ καὶ ὡς αὐτὸ εὐώδεις,
 Τὸ ὄμμα τῶν ἦν ἥλιος, τὸ βλέμμα ἄκτις ἡλίου,
 Καὶ ἦσαν . . . ὄντα φανταστά καὶ πλάσματα ὀνείρου,
 Καὶ ἦσαν . . . ἦσαν ἱκαναὶ καὶ τὰς πεπυκασμένας,
 Εἰς ταραχὴν νὰ φέρωσιν μεγάλην αὐταὶ φρένας,
 Τοῦ Νέστορος, ὅν ὑμνησαν τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου,
 ὦ! ἂν εὐρίσκεσθε ἐκεῖ, ὦ ἄνδρες, σείε αἱμάτων,
 ὦ! ἂν ἐβλέπατε αὐτὰ τὰ ὑπὲρ φύσιν κάλλιπ,
 Δὲν θὰ ἐφάλλατε αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἀσμάτων,
 Κ' ἐξ ἄλλων θὰ ἐγίνεσθε, πιστεῖστέ μοι, ἄλλοι,
 Ναί! θὰ ἐγίνεσθ', ἐπειδὴ παγὶς εἶναι τὸ ὄμμα,
 Τῆς καλλονῆς, τοὺς λέοντας καὶ τίγρεις παγιδεύον,
 Χαρίτων τὸ κοράλλινον καθέδρα εἶναι στόμα,
 Μὲ θέλγητρ' ἀπροσμάχητα τὸν ἀνθρώπων μαγεῖον,
 Ὁ λόγος δέλεαρ καθὼς τὸ ἄσμα τῶν Σειρήνων,
 Τὰ ὧτα λυμαινόμενος καὶ δίκτυα ἐκτείνων,
 Καὶ τόξα αἱ ὀφρύς μ' ἰὸν μαινόντα τὸ αἵμα,
 Θανάσιμον, καὶ ἄγκιστρον ἐπαγωγὸν τὸ βλέμμα,
 Ἐξ οὗ κρεμῶνται τῶν ἀνθρώπων ἀπαύροι αἱ καρδίαι,
 Οἰκτεῖρον με τὴν κεφαλὴν σὺ ὅσον θέλεις, σείε,

Σεβήρε, πλὴν σε ἤθελον ἐκεί· καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι
 Τοὺς ὤμους ὕλοι αἶρτετε γνωρίζοντές με μάλιστα·
 Γελᾶτέ με τὸν Ἡρακλῆην, τὸν δούλον εἰς τὰ κάλλη
 Γενόμενον, τὸν ῥίψαντα τὸ δέρμα εἰς τὰς πόλεις
 Τοῦ λέοντος, καὶ ἄτρακτον κρατοῦντα παρ' Ὀμφάλη.
 Θυμιάζετε ἡ γλῶσσά μου πῶς τόσον μετεβλήθη,
 Τὰ πρῶτα πῶς ἀπέβαλε φαρμακερά της βέλη,
 Εἰς χεῖλη, τέως στάζοντα χολὴν, πῶς ἐκολλήθη
 Ἐν διαλείμματι βραχεὶ τοῦ ἔρωτος τὸ μέλι,
 Πῶς ἐμαλάχθη ὁ τραχὺς καὶ ἀπεγκτος πρὶν λίθος,
 Τὸ ξύλον τὸ ἀτέραννον πῶς αἶφνης ἐλειάνθη,
 Ἡ ἄκανθα πῶς ἔρυσεν ἀπροσδοκῆτως ἄνθη,
 Εἰς τὸ σκληρὸν μου, ὡς τραχὺς τοῦ ὄρους βράχος, στήθος
 Πῶς ἀροθὲν ἐδλάστησαν αἰσθήματα ἀγάπης,
 Καὶ πῶς ὁ τίγρις ἔγινε θηλυμανὴς Σατράπης.
 Τὴν κρίσιν μὴ ἐπείγετε. Ἀγάπης ἐάν ὕμνος
 Τῶν πρὶν κλειστῶν ἐξῆλθῃ μου τὴν σήμερον χειλέων,
 Οὐχ ἦττον ὅμως ὁ ληστὴς ὑπῆρχον τῶν ἡρώων,
 Οὐχ ἦττον ἦμην πάντοτε τίγρις ὅμως καὶ σκύμνος,
 Πρὸς οὐρανὸν ἱκέτιδας ὁ Καλιγούλας αἶρων
 Τὰς χεῖρας, ὅλος ὁ λαὸς εἰς μόνον ἐν' εὐχένα
 Νὰ συνηνοῦντο ἤρχετο, κ' ἐστομωμένον ἓνα
 Λαβῶν εἰς χεῖρας πέλεκυν καὶ μίαν καταφέρων,
 Ὀλόκληρον ν' ἀπέσφαζε τὸν δῆμον τῶν Ῥωμαίων (13).
 Ὡμὸς οὐτ' ὀλιγώτερον ἐκείνου οὔτε πλέον,
 Καὶ θηριώδης καὶ ἐγὼ τοῦ σεβαστοῦ οὐχ ἦττον,
 Εἰς χεῖλος ἐπεθύμῃσα ἐν μόνον τῶν χαρίτων
 Ἐκείνων τὰ κοράλλια γὰρ συνηνοῦντο χεῖλη,

Καὶ κολληθὲν τὸ στόμα μου ὁμοῦ νὰ τὰ ἐρίλεις ῥοκ βοοτήριος ἢ
ἢ μᾶλλον νὰ . . . Πλὴν σιωπῶν ὁ λογισμὸς ἀπάδων παντί, ἢ
Καὶ ἀντιβαίνων ἀντικρυς πρὸς τὰ χρηστά σὰς ἦθη, καὶ νῆα ὅ
Προσχροῦει εἰς τὰ ὠτά σὰς, καὶ τῶν Ὀρεστιάδων, εἰς νοστή, ἢ
ἢν πέριξ τοῦ σπηλαίου μας περιπολοῦσι πλήθη, τ' ἀνὰ πόρ, ἢ
Αἱ παρειαὶ μ' ἐρύθημα αἰδοῦς θά καλυφθῶσι, καὶ νῆα ῥοκ —

Ἀλλ' ὑπὲρ πάσας εὐειδῆς καὶ νῆα καὶ ὠραί, καὶ νῆα ῥοκ ῥοκ
ἢ κόρη εὐγενοῦς τινὸς ὑπῆρχε, καὶ ὑπόσκη, καὶ νῆα ῥοκ
Ἀπόστασις τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς, τασχύνει καὶ ῥοκ
Κ' ἐκεῖνης ἡ ὑπεροχὴ πρὸς τὰς λοιπὰς ἐννέει, καὶ νῆα ῥοκ
Καὶ ὅμως δὲν διέφερον εἰς τοῦτο μόνον αὐτὰ, ὅτι νῆα ῥοκ
ἢ στάσις τις ἡ ἀφελὴς, τὸ ἀπλοστόν της ἦθος, καὶ νῆα ῥοκ
Τὸ βλέμμα της, τὴ ἰλαρὴν καὶ ἡ ἀπλὴ στολὴ της, καὶ νῆα ῥοκ
Τὸ ἐξ ἐλπίδων οὐδαμῶς ὀγκοῦμενόν της στήθος, καὶ νῆα ῥοκ
ἢ ἐπὶ τοῦ μετώπου της θεοπρεπὲς γαλήνη, καὶ νῆα ῥοκ
ἢ ὑπὲρ λόγον κ' ἐννοίαν περιεχούσης μορφῆς της, καὶ νῆα ῥοκ
Κοινῆς δὲν ἦσαν γυναικός, . . . εὐδ' ἦν γυνὴ ἐκείνη, καὶ νῆα ῥοκ
Ἐν ᾧ τῶν ἄλλων τὴν μορφήν χάρις ἐξωογόνει, καὶ νῆα ῥοκ
Καὶ εἰς τὸ βλέμμα ἡ ἐλπίς πασῶν ἐπέτα ἔνθους, καὶ νῆα ῥοκ
Ἐλπίδα, τέρψιν ἢ χαρὰν δὲν εἶχ' ἐκείνη μόνη, καὶ νῆα ῥοκ
Καὶ ὥς ἡ λίμν' ὑπὸ σκιάς παράσσεται ἡ λεία, καὶ νῆα ῥοκ
Πτηνοῦ τινος, ἐνίοτε σκιὰ ὁμοίως πένθους, καὶ νῆα ῥοκ
Ἦν τὸ μέτωπον αὐτῆς διήρχετο ταχέως, καὶ νῆα ῥοκ
Τί ἄρα εἶχε κ' ἔμενε ψυχρὰ ἐκείνη μόνη, καὶ νῆα ῥοκ
Τί ἄρα γε ἐρρέμβαζε; καὶ ἡ σκιὰ τοῦ νέφους, καὶ νῆα ῥοκ
Τῆς λύπης τί ἐσήμεναι; τί εἶχε κ' ἠδημόναι; καὶ νῆα ῥοκ
Τί εἶχε καὶ ἐθλίβετο; Νῆ κάτοικος ἐτέρου, καὶ νῆα ῥοκ

Κρείττονος κόσμου καὶ θεῶν ἐκβλάστημα ἡ κόρη,
 Ἐξαίφνης μεταξὺ θνητῶν εὗρισκομέν' ἡπόρει,
 Κ' ἡ μνήμη τὴν ἐτάραττε τοῦ βίου τοῦ προτέρου,
 Ἦ, κόσμου ἐὼν κάτοικος δὲν ἦτο καλλιτέρου,
 Πρὸς πάντα τόσον διὰ τί ψυχρὰ ἠδιαφόρει;
 — Τῆς παιδικῆς τῆς, λέγουσι, τὰ ἔτη ἡλικίας.
 Θολὰ ὑπῆρξαν καὶ δεινῶν μεστὰ καὶ δυστυχίας.
 Θεράπων ἦτο τῶν Μουσῶν· ποιήτριαν ἡ Φύσις
 Τὴν ἐπλασε, διάδοχον τῆς τῶν Μουσῶν δεκάτης
 Σαπφούς. Ἐκκληρονόμησε τὰ προτερήματά τῆς,
 Ἀλλὰ ἐκκληρονόμησε καὶ τὰ δεινὰ ἐπ' ἴσης.
 Καθὼς ἐκείνην δυστυχὴς καὶ ταύτην ἔτη' ἔρωσ,
 Πρὸς νέον εὐγενῆ τινα συναρμοσθεὶς ἀκαίρως.
 Ὁ νέος τῆς καρδίας τῆς ἦν λάτρις τῶν ειδώλων,
 Ἀλλ' αὕτη λάτρις τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.
 Ὅψι δὲ τὸ μυστήριον ἐκκαλυφθὲν, τῆς νέας
 Τὴν κερχλὴν προσέβαλεν ὡς πῦρ κεραυνοβόλον,
 Ἀπέκασεν εἰς σποδιὰν τοὺς πόθους τῆς καὶ αἰθάλην,
 Τῶν πρὶν τερπνῶν ἐλπίδων τῆς ἤρπαιψε τὸ κτίσμα,
 Τῶν ἰδεῶν τῆς τῶν λαμπρῶν συνέτριψε τὸ πρίσμα,
 Εἰς τὴν ψυχὴν τῆς σύγχυσιν ἐνέβαλε καὶ ζάλην,
 Τὸν σάλον καὶ τὴν ταραχὴν εἰς τὰς θολὰς τῆς φρένας,
 Θανάτου δηλητήριον εἰς τὰς καθημαγμένους
 Πτυχὰς ἐνέσταξεν ὅξυ τῆς τρυφερᾶς καρδίας
 Αὐτῆς, καὶ εἰς τὰς φλέβας τῆς καὶ εἰς τὰς ἀρτηρίας.
 Καὶ ἔκτοτε μαραίνεται καὶ ὁσημέραι φθίνει·
 Καὶ ἔκτοτε ἀπέμεινεν ὡς ἀπομένει μόνον
 Τὸ ἄνθος τὸ ἡμέτερον χωρὶς τῶν ζωογόνων

Ἀκτίνων τοῦ ἡλιακοῦ φωτός· καὶ ὅπως κλίνει· φαίνεται ὅ-
 Τὴν κεφαλὴν αὐτὸ χαμαὶ καὶ τεθλιμμένον μένει, καὶ ἀλλοτρεῶς
 Τὴν κεφαλὴν τῆς ἐκλίνει· καὶ ἐκείνη τεθλιμμένη, καὶ ἐν τῇ
 Καὶ κλίνασα ἀπέμεινε τὴν κεφαλὴν ἐν θλίψει· καὶ ἐκείνη
 Καὶ ἐκτοτε τὰ πρὸς τὴν γῆν ἐθραύσθησαν δεσμά τῆς, καὶ ἀλλὰ
 Ἐτάνωσε πρὸς οὐρανὸν τὰ νοερά πτερὰ τῆς, καὶ ἐν τῇ
 Καὶ χαίρουσα εἰς τὸ οὐρανοῦ ἐπέταξε τὰ ὕψη· καὶ ἐκείνη

Τὸ ζεύγος τῶν βασιλικῶν ὁμιλήτων ἐπ' ἐκείνας· καὶ ἐκείνη
 Ἀπέστρεψεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπὶ τὰ κάλλη ὄλων· καὶ ἐκείνη
 Ἀπὸ τοῦ θρόνου, ὡς χρυσοῦ ἐξ ἄρματος Ἀπόλλωνος· καὶ ἐκείνη
 Χρυσότοξος, ἠκόντισε χρυσοφαεῖς ἀκτίνας· καὶ ἐκείνη
 Καὶ ἔπειτα τὸ ὄργανον ἐνταίνε τῆς ῥιγῆς τοῦ, καὶ ἐκείνη
 Καὶ τ' ἄνθη μονόξοφται τῆς ἀνθοδέσμης ὕλης· καὶ ἐκείνη
 Μυρίσας, ἦν τῷ ἔπλεξαν τοῦ Κράτους ὅλ' αἰ πόλεις, καὶ ἐκείνη
 Τὸ ἄνθος εὗρκεν εὐθὺς τὸ τῆς ἀρέξεώς τοῦ, καὶ ἐκείνη
 Τὸ μῆλον φέρων τὸ χρυσοῦν τῆς ἐκλογῆς εἰς χεῖρας, καὶ ἐκείνη
 Ἐλθὼν ἔστη ἐνώπιον τῆς νέας ποιητρίας, καὶ ἐκείνη
 Εἰς τῆς παρθένου τὴν μορφήν τὸ χρῶμα τῆς πορφύρας· καὶ ἐκείνη
 Ἐχύθη· καὶ ὁ βασιλεὺς μετὰ αὐτὰρεσκείας, καὶ ἐκείνη
 Παντοῦ εὐτράπελον ζῆτων νοῦν νὰ ἐπιδεικνύη, καὶ ἐκείνη
 « Τὰ φαῦλα, λέγει πρὸς αὐτήν, ἐκ γυναικὸς ἐρρύη, καὶ ἐκείνη
 — « Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ γυναικὸς τὰ κρεῖττονα πηγάζει! καὶ ἐκείνη
 Ἡ κόρη μειδιάσασα ἐτοιμῶς ἀπεκρίθη, καὶ ἐκείνη
 ὑπὸ τῆς ἀπαντήσεως πολλὴ ἐθουρήθη, καὶ ἐκείνη
 Ὁ βασιλεὺς, καὶ ἄλλο τι ν' ἀντείπη ἐτοιμάζει, καὶ ἐκείνη
 Οὐδόλως ἀναπνέοντα προσχαίνουσι τὰ πλῆθη, καὶ ἐκείνη
 Καὶ ἕκαστος πρὸς τὴν σκητὴν αὐτὴν τὸν νοῦν προσέχει, καὶ ἐκείνη

Ὁ Αὐτοκράτωρ πρὸς στιγμὴν σκεπτόμενος ἐπέχει
 Κατάλληλον ἀπάντησιν νὰ εὕρῃ εἰς τινὰ ἄκρην
 Ζητεῖ τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ, καὶ μόνον πῶς δὲν ζῶει
 Τῆς ἐσταμμένης κάρας τοῦ τὴν φαινήν φαλάκραν
 Ἀλλὰ εἰς μάτην! Τὸ φευστὸν τοῦ νοῦ τοῦ ἐξεβρόν, ἐτοταῖ
 Ἡ δύνάμεις τῆς τόσης τοῦ ἐγάθην ἐπινοίας
 Ὁ χεῖμαρρος, ὁ ἄλλοτε ζητήματα θρησκείας
 Ἐπὶ τὸν κόσμον πλημμυρῶν, ἐσταίρυσεν τελέως
 Ἡ χάλαζα ἐκόπασεν τῶν πότων ζητημάτων
 Κατέπαυσεν ὁ ὑπερὸς τῶν λόγων ὁ βραγδαίος,
 Ὁ νοῦς ὁ ἐρευρετικὸς εἰς λόγους ἠρπασίθη,
 Οἱ κεραυνοὶ ἐσδέσθησαν τῶν ἐπιχειρημάτων
 Καὶ ὡς τοῦ οἶνου τοῦ ζωροῦ πολλὰκις ἠρπασίθη
 Ἡ πρὶν γενναία δύνάμεις κ' εἰς ὄζον μεταβλήθη,
 Ὡς οἶνος καὶ τὸ πνεῦμά τοῦ ὁμοίως ἐξητρίσθη,
 Ἰξοίνισεν, κ' εἰς ἄχρηστον γυμὸν μεταποιήθη.
 Ταπεινωθεὶς ἐνώπιον προθένου πόσον νέας
 Πῦρ πνέων, τ' ὅμμ' ἀπέστρεψεν ἀπὸ αὐτῆς ὀργίλον
 Πρὸ δ' ἄλλης στάς, ἤπτον τῆς πρὶν ἀλλ' ἱκανῶς ὀραίως,
 Τῆς Θεοδώρας, μειδιῶν τῇ ἔδωκε τὸ μέλλον
 Ὡς ὅταν πνεύσῃ σιγαλή ἡ αὐρὰ τοῦ ζεφύρου
 Ὁ πόντος φρίσσει, κ' αἱ πτωχαὶ τῆς γαλεῆς σινδόνο
 Συστέλλοντάς, καὶ σιγαλὴ ἀκούεται ψιθύρου
 Ἀπήχχαις ἐκ τοῦ πυκνοῦ τῆς ἄμμου καλαμῶνος
 Ὅμοίως τὸ Τρικλίνιον εὐθύς τότ' ἐκινήθη
 Τῶν Μαργαρίτων (14), καὶ καθὼς θαλάσσης φρίζετ' ἀπλήθην ὁ
 Ἐσείσθησαν κυματῆδον, κ' ἐκ στόματος εἰς στόμα
 Ψιθύριστος μεθίπτατο. Ἀπάντων τότε τ' ὅμμα

Ἐστράφ' εἰς τὴν ποιήτριαν. ἦθος ὑπεροφίας
 Δὲν εἶδον εὐγείστερον ἐπὶ μορφῆς ἀνθρώπου.
 Θεὰ ἐκείνην τὴν στιγμὴν μ' ἐράνη, καὶ τῆς θείας
 Μορφῆς ἦτο ἀπαύασμα ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου
 Τοῦ ἱλαροῦ τῆς λαμπηδών. Τὸ στήθος τῆς μ' ἐράνη
 Πῶς πάθη δὲν ἐνέκλειεν ἀνθρώπινα, καὶ αἶμα
 Οὐδόλως εἰς τὰς φλέδας τῆς θνητῶν ἐκυκλοφόρει.
 Ἐρρέμβαζε, κ' ὑπερφυῖς τοῦ νοῦ τῆς ἦν ἡ πλάνα.
 Οὐδὲ περιφρονήσεως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους βλέμμα
 Νὰ στρέψῃ κἂν ἡξίωσε τῶν οὐρανῶν ἡ κόρη.
 Εἰς κόσμων τότε φανταστῶν αἰθέρας ἐπλανᾶτο.
 Ὀλόκληρος ὑπὲρ τὴν γῆν ἀρθείσκει καὶ τοὺς ἄλλους
 Ἀνθρώπους τότε ἐραίνεται, καὶ οὐρανοῦ κάλλους.
 Ἐπάνω τοῦ μετώπου τῆς ἀκτὶς ἀντανεκλᾶτο.

· · · · ·
 · · · · ·

Μεθ' ἑξ ἡμέρας ἑορτὴν Ὀλόκληρης ἐπέλει

Φοροῦσα ἑορτάσιμα τοῦ Βούζαντος ἡ πόλις.
 Παντοῦ χαρὰ, παντοῦ κραυγαὶ χαρμόσυνοι, καὶ μῶλοι.
 Νὰ διαβῶσι τὰς ὁδοὺς ἐχώρουν οἱ ἐν πόλει.
 Πατριῖοι καὶ Μάγιστροι, Συγκλητικῶν κ' Ὑπάτων.
 Πληθὺς, καὶ ὅσοι ἔφερον τίτλον ἀξιοματίων,
 Κατεῖχον ὅλα τὰ ἐντὸς κ' ἐκτὸς τῶν ἀνακτόρων.
 Ἀνθρώπων τὰ τρικλίνια ὑπῆρχον ὅλα πλήρη.
 Καὶ αἱ στοαὶ κ' αἱ αἵθουσαι. Ὁ δὲ φιλοθεάμων
 Τῆς Κωνσταντινουπόλεως λαὸς κατεπλημμύρει.

Τοὺς δρόμους, τὸν ἱππόδρομον, τὴν ἀγορὰν, τὸν Φόρον.

Ἦν ἑορτὴ τῶν εὐτυχῶν τοῦ Θεοφίλου γάμων.

Λεπτομερῇ περιγραφῇ δὲν δύναμαι τοῦ γάμου

Νὰ σᾶς ἐκθέσω, ἐπειδὴ ὁμηρικῶς καλᾶμου

Τὸ ἔργον γράζει, καὶ ἐγὼ ἀντὶ καλᾶμου δόρυ

Μεταχειρίζω κάλλιον. Σᾶς λέγω τοῦτο πλέον.

Ἐν ᾧ περὶ τ' ἀνάκτορα ὁ κόσμος ἐθεώρει

Ἀδιαιρέτως πάντοθεν ὡς χεῖμαρξος συρρέων,

Ἐξαίρνης (ἦτο δ' ἀκριβῶς μεσημβρινὴ ἡ ὥρα).

Ὅργάνων τόνοι μουσικῶν ἠκούσθησαν, καὶ κόσμου

Κρυχαὶ πολλοῦ ἐξέτρισαν ἀσπλάγχχνος τοῦ ὠτός μου

Τὸ τύμπανον. « Πολλὰ, πολλὰ, εἰς ἔτη, Θεοδώρα!

Πολλὰ, πολλὰ, Θεόφιλε, πολλὰ, πολλὰ εἰς ἔτη! »

Καὶ μετ' ἀνάπαυλιν μικρὰν οἱ τόνοι τῶν ὀργάνων

Καὶ μίγμα ἄρρυθμον φωνῶν καὶ κρούσματ' αὐτῶν

ἠκούσθησαν ἐσχίσαντα τὴν ἀκοήν μου ἐπὶ

Τῶν πρώτων ἀσπλάγχχνότερον:

« Πολλὰ, πολλὰ, πολλὰ

Πολλὰ ἔτη εἰς πολλὰ!

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν τοὺς δεσπότης φύλαξον,

Πνεῦμα τὸ πανάγιον τᾶς ἀγούστας σκέπασον.

Κύριε, ζῶν ἀὐτῶν διὰ τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Βασιλεῦ νεόνυμφε, Θεὸς διαφυλάξοι σε,

Ἐντιμε, ἐνάρετε, Θεὸς κατακοσμήσοι σε,

Καὶ χαρὰν παρέξοι σοι Θεὸς ὁ ἐπουράνιος,

Εὐλογῶν τὸν γάμον σου ὡς μόνος ὑπεράγαθος,

Ὃς ἐν Κανᾷ τὸ πρῶτον τῷ γάμῳ παρεγένετο,

Καὶ ἐν αὐτῷ εὐλόγησε τὸ ὕδωρ ὡς φιλάνθρωπος,

Καὶ οἶνον ἀπατέλεισεν ἀνθρώποις εἰς ἀπόλαυσιν,
 Οὗτος εὐλογήσοι σε μετὰ τῆς συζύγου σου,
 Καὶ τέκνα σοι δωρήσεται Θεὸς πορφυρογέννητα.
 Αὕτη ἡ ἡμέρα τῆς χαρᾶς τῶν Ῥωμαίων,
 Ἐν ἧ ἐνυμφεύθης ὁ Θεόφιλος ἄναξ
 Θεοδώρα τῇ εὐτυχεστάτῃ αὐγούστῃ. »

Καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τῶν φωνῶν ἐκαίνων ἐννοήσας
 Σᾶς εἶπον. Ὅλος δ' ὁ λαὸς ἐγγὺς ἀκολουθήσας
 Τὸ ζεύγος τὸ βασιλικὸν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας
 Τοῦ μάρτυρος Στεφάνου τῶν, φωνὰς ῥηγνύς ὀξεῖα·
 Εἰς τὸν βασιλικὸν παστὸν εἰσῆλθεν. Ἰσταμένον
 Καὶ αὖθις ἔνδον τοῦ παστοῦ τῶν ἐστεφανωμένων
 Καὶ τῶν Μαγίστρων καὶ λοιπῶν καὶ ὅλης τῆς Συγκλήτου,
 Οἱ κράκται πάλιν ἤρχισαν καὶ ὁ λαὸς ἐκ τρίτου·

« Πολλὰ, πολλὰ, πολλὰ

Πολλὰ ἔτη εἰς πολλὰ!

Καλῶς ἤλθες ὁ δεσπότης τῶν Ῥωμαίων·
 Καλῶς ἤλθες ὁ δεσπότης σὺν τῇ Αὐγούστῃ·
 Καλῶς ἤλθες, Θεοεπίληπτε αὐγούστα,
 Καλῶς ἤλθες Θεοσκέπαστε αὐγούστα.
 Καλῶς ἤλθες Θεοδώρα χαρὰ Ῥωμαίων·
 Καλῶς ἤλθες ἡ εὐγένεια τῆς πορφύρας·
 Καλῶς ἤλθες ἡ ποθουμένη παρὰ πάντας.
 Σὺ ἐκ Θεῆς ψήφου προεχειρίσθης
 Εἰς σύστασιν καὶ ἀνέγερσιν τοῦ κόσμου.
 Σὺ ἐνυμφεύθης ἐκ Θεοῦ τῇ πορφύρᾳ·
 Σὺ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ,

Στεφανώσας σε τῇ αὐτοῦ παλάμῃ.
 Ἀλλ' ὁ εἰς ταύτην καλέσας σε τὴν ἀξίαν.
 Καὶ συζεύξας σε Θεοφίλῃ τῷ δεσπότῃ,
 Τοὺς χρόνους σου πληθύνει ἐν τῇ πορφύρᾳ.
 Εἰσακούσοι ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ ὑμῶν.

Καὶ εἰς τὴν κόγχην ἐπειτα τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου
 Προβάντες ἐναπέθηκον τὸ στέμμα οἱ δεσπόται,
 Καὶ τοὺς στεφάνους ἐπειτα τοὺς ἱερεῖς τοῦ γάμου.
 Οἱ κράκται μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτῆς ἔψαλιν τότε.

« Πνεῦμα τὸ Πανάγιον τὸν γάμον ἐπυλογήσων.
 Ὁ ἐν Κανᾷ Χριστὸς εὐλογήσας τὸν γάμον,
 Πνεῦμα τὸ Πανάγιον τὸν γάμον ἐπυλογήσων.
 Εὐλογήσῃ τὸ στεφάνωμά σου, Θεόφιλε αὐτοκράτορ,
 Μετὰ τῆς συζύγου σου τῆς Θεοδώρας

Εἰς ἡμέρας καὶ καιροὺς καὶ χρόνους,
 Ἐως ἄκρου γήρως ἡμῶν ἐν βίῳ,
 Εἰς δόξαν αὐτοῦ καὶ σύστασιν τῶν Ῥωμαίων.

Εἰσακούσοι ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ ὑμῶν.
 Πνεῦμα τὸ πανάγιον τὸν γάμον ἐπυλογήσων.

Πολλὰ πολλὰ πολλὰ
 Πολλὰ ἔτη εἰς πολλὰ.

Κύριε ὁ τούτους συζεύξας

Σὺ αὐτοὺς περισσείεις.

Ὁ Θεὸς ὁ ἄγιος

Δὸς αὐτοῖς ἡμέρας πολλὰς.

Τοῦτο τὸ βασίλειον
 Κύριε στερέωσον
 Πνεῦμα τὸ πανάγιον
 Τὸν γάμον ἐπευλόγησον
 Πολυχρόνιον. »

Τοιαῦτα (14) ὁ λαὸς εἰπὼν ἐξῆλθον τοῦ θαλάμου
 Κ' οἱ κράκται. Ἡ βασίλισσα μετὰ τοῦ βασιλέως
 Τὴν νύκτα μόνοι μέιναντες ἐν τῷ παστῶ, τὸ χρέος
 Ἐπλήρωσαν τὸ ἱερὸν καὶ ἅγιον τοῦ γάμου. »

Τοῦ Βρούτου ἡ διήγησις ἐνταῦθα κατακλήγει.
 — « Ἀλλ' ἡ πατήτρια ; » εὐθὺς οἱ πάντες ὁμοθυμῶς
 Ἠρώτησαν λησταί. — « Αὐτὴ » ὑπέλαβε προθύμως
 Ὁ Βρούτος « ἔσπευτεν ἐκτός, εἰς ἔρημον νὰ φύγῃ.
 Ἐκεῖ, μακρὰν τῶν πόλεων, τῆς τύρβης καὶ τῆς πλάνης,
 Μονόδριον ἐγείρασα κομψὸν διὰ δαπάνης
 Ἰδίας, ἀπεφάσισεν ἐντός τοῦ μονουδρίου
 Κλεισθεῖσα καὶ μονάζουσα τὰ πάθη νὰ νεκρώσῃ,
 Καὶ τὴν ἐπίλοιπον αὐτῆς ζωὴν ν' ἀφιερώσῃ
 Εἰς θεωρίαν, προσευχὴν κ' ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ. »
 — « Καὶ τ' ὀνομά της ; » ὡς βροντὴ φωνὴ ἠκούσθη μία,
 Καὶ εἰς τὰς φλέβας τῶν ληστῶν ἐπάγωσε τὸ αἷμα.
 Στραφέντες δὲ τοῦ ἀρχηγοῦ ἀπήντησαν τὸ βλέμμα.
 — « Καὶ τ' ὀνομά της ; » — « Λέγεται, νομίζω, ΕΙΚΑΣΙΑ. »

Εἰς τὴν ἀριθμολογίαν

ἡ ἀριθμολογία

ἡ ἀριθμολογία

ἡ ἀριθμολογία

ἡ ἀριθμολογία

Τὸ ἀριθμολογικὸν σύστημα τῶν ἀριθμολογῶν

ἡ ἀριθμολογία τῶν ἀριθμολογῶν

Τὸ ἀριθμολογικὸν σύστημα τῶν ἀριθμολογῶν

ἡ ἀριθμολογία τῶν ἀριθμολογῶν

ἡ ἀριθμολογία τῶν ἀριθμολογῶν

ἡ ἀριθμολογία τῶν ἀριθμολογῶν

ἡ ἀριθμολογία τῶν ἀριθμολογῶν

ἡ ἀριθμολογία τῶν ἀριθμολογῶν

ἡ ἀριθμολογία τῶν ἀριθμολογῶν

ἡ ἀριθμολογία τῶν ἀριθμολογῶν

ΕΙΚΑΔΙΑ.

ΑΣΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

ΕΝΤΟΣ κ' ἐγγὺς τῶν πρὸς δυσμὰς τειχῶν τοῦ Βυζαντίου
Παρὰ τὴν Πύλιν τὴν Χρυσὴν ὑπάρχει τοῦ Στουδίου
Ἡ περιώνυμος Μονὴ, εἰς ἣν ἐπὶ τῶν χρόνων,
Καθ' οὓς ἐτίχθ' ἡ αἵρεσις ἡ κατὰ τῶν εἰκόνων,
Κατέρυγον τῶν μοναχῶν καὶ εὐσεβῶν αἱ τάξεις,
Κ' ἐν ἡ ῥομφαίαν δίστομον ἡρόων μετὰ ζήλου
Οἱ στηλιτεύσαντες Γραπτοὶ τὰς ἀντιχρίστους πράξεις
Τοῦ τῶν εἰκόνων δυσσεβοῦς διώκτου Θεοφίλου,
Τὴν σήμερον ἡ ἄπιστος φυλὴ, ἀπειροκάλως
Προσεπιθεῖσα φορτικῶν προσευκτηρίων πλῆθος,
Τὸ σχῆμα παρελόφωσε, διέρθειρε τὸ ἥθος,
Καὶ τοῦ Βυζαντινοῦ ῥυθμοῦ ἠφάνισε τὸ κάλλος.
Χαυκαὶ ἀτάκτως κείμενα τεμάχια μαρμαρέου
Καὶ λαίψανα ὑπάρχουσιν ἐν τῇ μονῇ κύνων,
Καὶ ἐπιστύλια κομψά, ὑπὸ λαοῦ βαρβάρου

Βαρβάρως κολοβούμενα. Πρὸς ταῦτα ἀτενίζων
 Ὁ Ἕλλην διὰ τοῦ νοδὸς ἀνέρχεται εἰς χρόνων
 Εὐτυχεστέρων ἐποχὰς, καὶ ἀναθεματίζων
 Τὸν αἵτιον τῆς θλιβερᾶς τοῦ ἔθνους δουλοσύνης,
 Πρὸς τὴν Ἑλλάδα δάκρυ ἐν προσπένδων μνημοσύνης,
 Πενθὼν σιγῇ παρέρχεται (15). — Ἐγγὺς τῆς τοῦ Στουδίου
 Μονῆς μικρὸν ἀλλὰ κομψὸν μονύδριον ἰδρῦθη,
 Εἰς ὃ ἐγίνοντο δεκταὶ αἱ νύμφαι τοῦ Κυρίου,
 Κ' εἰς ὃ παρθένων ἑδραμον ἀπανταχόθεν πληθῆ.
 Δένδρων πληθὺς αἰθαλῶν καὶ κυπαρίσσων στοίχοι
 Ἐξώνυσον τὰ πρὸς δυσμὰς τοῦ Βυζαντίου τεῖχη.
 Κ' ἐντὸς μὲν κῆποι εὐθαλεῖς καὶ χλοερῶν ἀμπέλων
 Πληθεῖς, ἐκτὸς δὲ ῥύακες, λειμῶνες ἀνθοφόροι,
 Καὶ πέραν λόφων χλοερῶν σειραὶ, βουνοὶ καὶ ὄρη,
 Καὶ πεδιάδες, αἵτινες ἐθαύρξει πῶς ἐγέλων,
 Ἐντεῦθεν δὲ ὁ Βάσπορος, ἡ πόλις καὶ τ' ἀνθίζον
 Ἀντίπεραν παράλιον τῆς Ἑω: ὁ ὀρίζων
 Ἰδοῦ τοῦ δικιτήματός ἐκείνου τῶν ἀγγέλων.

Ἐντὸς θαλάμου ὑψηλοῦ, πλουσίως ἐστρωμένου,
 Νεῆνις φηισικὴ ἐγγὺς τραπέζης ἐπιχρύσου
 Ἀνάκειτ' ἐπὶ σκίμποδος ἐπικεχρυσωμένου.
 Καὶ νῦν μὲν νεύουσα χαμαὶ, ὥς ἄνθεμον ναρκίσσου
 Ἐκμαρανθὲν, εἰς λογισμοὺς βυθίζεται πενθίμους,
 Νῦν δὲ ἀπὸ τῶν ξεμβασμῶν συνερχομένη αἶρει
 Πρὸς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς δάκρυα ἐτοιμούς,
 Κ' ἐπὶ τὰ χεῖλη τὸν χρυσοῦν σταυρὸν τοῦ στήθους φέρει.
 Ὅτε δ' ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἐγκύπτουσα εἰς φύλλον

Χαρτίου τῆς καρδίας τῆς τᾶς πλέον ἐνδομύχους
 Παθήσεις ἐμπιστεύεται ὡς εἰς στενόν τῆς φίλον,
 Κ' ἐκείνης ἐρμηνεύουσα τοὺς πόνους γράφει στίχους.
 Καὶ τὸν σταυρόν τῆς φέρουσα ἐπὶ τὰ χεῖλη πάλιν,
 Ἐνθέρμως τὸν καταφιλεῖ μ' εὐλάβειαν μεγάλην.
 Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γίνονται πηγὴ τότε δακρύων,
 Καὶ βρέχει μὲ τὰ δάκρυα τῶν στίχων τὸ χαρτίον.
 — ὦ! Βάλααμον τὰ δάκρυα παρηγορίας, ὅσα
 Τῆς τεθλιμμένης καλλονῆς ὑγραίνουσι τὸ θυμὸν,
 Καὶ ἄρωμα οἱ λόγοι οὓς ἐμπνέει εἰς τὸ στόμα
 Ἡ Πίστις, καὶ τῆς Προσευχῆς μεθερμηνεῖ ἡ γλῶσσα!
 ὦ δῶρον σὺ πολύτιμον τοῦ οὐρανοῦ, ὦ μύρον
 Ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ τοῦ Πλάστου ἀποπνέον,
 Ὑπὲρ χρυσὸν βαρύτερον, ὑπὲρ ὅσμην ἀνθέων
 Ἡδύπνοον, ὦ Προσευχή! μακάρι! οἱ τὸν κλῆρον
 Λαγχάνοντές σου! Ἡδονὰς ἁΐας Παρδεισίου
 Καὶ ζῶντες ἀπολαύουσι καὶ θνήσκοντες ἐξ ἴσου.
 Παιδίον σε ἐλάτρευαν, κ' ἐξ ἀπῶν ὀνύχων
 Ἐτράφην μὲ τὸ μάννα σου· σὲ μόνην τότε εἶχον,
 Σὲ μόνην ἡ καρδιά μου προστάτιν ἐθεώρει,
 Παρηγορίαν, ἡδονὴν, χαρὰν, ἐλπίδα, κλέος.
 Παιδίον σε ἐλάτρευαν, σ' ἐπικαλοῦμαι νέος,
 ὦ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ ἀνακειμένη κόρη!
 Ἐλθέ! διὰ τοῦ ἱεροῦ ἐκθέρμανον πυρὸς σου
 Τὸν νοῦν μου, εἰς τὸ στήθος μου τῆς οὐρηνίας δρόσου
 Σταγόνῃ μίαν στάλαξον· φώτισον τὴν ψυχὴν μου,
 Κάθαρσον τὴν καρδίαν μου, τοὺς ἱεροὺς δακτύλους
 Τῆς σῆς χειρὸς εἰς τὴν ψυχράν ἐπίθεε κεφαλὴν μου,

Ἐκσέβησον τοὺς λογισμοὺς τοῦ νοῦ μου τοὺς βεβήλους,
 Καὶ τῶν προτέρων τὴν πηγὴν ἐπίστρεψον δακρύων.
 Ἀλλὰ ἀλλοίμονον! Καθὼς τῶν μελισσῶν οἱ πόδες
 Δὲν ἐπικάθηνται εἰμὴ εἰς ἄνθεμον εὐώδες,
 Καὶ σύ, ὦ Πρόσευχῇ, οἰκεῖς ἐντὸς ψυχῶν ἁγίων.
 Τῶν πονηρῶν ἐχθρ' ἄσπονδος καὶ τῶν ἀθώων φίλη,
 Τὸν οἶκον φεύγεις ἐναγῶν ἀνθρώπων, δόλου πλήρων,
 Ἐπιφοιτᾷς δὲ εἰς ψυχὰς ἀθώων καὶ εἰς χεῖλη
 Παρθένων ἀποπνέοντα τῆς Πίστεως τὸ μύρον.

Ὁ κώδιον τοῦ ἐσπερινοῦ ἐσήμενεν. Ἀσμένως,
 Ἡμιτελὲς τὸ ἄσμά της τὸ ἱερὸν ἀφείσα,
 Τοῦ σχήματος τοῦ ἱεροῦ τὸ ῥάσον ἐνδυθεῖσα,
 Μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν ναὸν ἀπῆλθεν ἡ παρθένος.
 Μετ' οὐ πολὺ καλόγηρος εἰς ῥάσον τυλιγμένος
 Καὶ κρύπτων ὄλον τοῦ σχεδὸν τὸ πρόσωπον, ἑώραν
 Τὴν ἀναβάθραν ἀναβάς τῶν ἱερῶν κελλίων.
 Καλόγηρος! . . . κ' ἐτόλμησε λοιπὸν εἰς γυναικεῖον
 Νὰ ἔμβῃ μοναστήριον καλόγηρος; ἐμάνη;
 Ἡ μὴ εἰσῆλθεν ἄρά γε ἀπατηθεῖς; Τίς οἶδε;
 Λαθὼν εἰσῆλθεν, ἐπειδὴ οὐδεὶς φρουρὸς τὸν εἶδε.
 Ὁ δίσκος ὁ ἡλιακὸς πρὸς τὴν ἐσπέραν κλίνας,
 Τὰς τελευταίας ἔρριπτεν εἰς τὸν ναὸν ἀκτῖνας,
 Καὶ πρὸς τὴν δύσιν του βραδὺς καὶ νωχελὴς ἐχώρει,
 Ἐκ κορυφῆς εἰς κορυφὴν ἀποχωρῶν ὁρέων.
 Κ' ἐπὶ τὸν θόλον τῆς μονῆς ὠχρὸν καὶ τελευταῖον
 Ἀφείε φῶς ὥχετο κρυβεῖς εἰς τὰ τῆς Θράκης ὄρη.
 Ἀέρος πνεῦμα δὲν φυσᾷ οὐδ' αὖρα ζεφυρίτις,

Δέν σείετ' ἡ κυπάρισσος, δέν κλαίει ἡ ἰτιά,
 Δέν κλαυθυμρίζ' ἡ πλάτανος, δέν ψιθυρίζ' ἡ πίτυς,
 Δέν ψάλλ' ἡ τῶν στρουθῶν φυλὴ τὰ μέλη τὰ λιγέα,
 Καὶ ἡ κρυμμέν' εἰς ἰτεῶν καὶ κυπαρίσσων φύλλα
 Δέν μελωδεῖ τὸ ᾄσμα τῆς τῷ θεῖον Φιλομήλας.
 Ἰδέ' τὸ πᾶν ἐνάρκωσεν ἡ τοῦ ἡλίου δύσις.
 Εἰς εὐπαθῆ βυθίζεται νοχέλειαν ἡ Φύσις.
 Τοῦ ἄνθους ἐξατμίζεται τὸ τελευταῖον μύρον,
 Καὶ ἐκ τοῦ στήθους τῶν θνητῶν οἱ τελευταῖοι πόθοι·
 Τῆς Ἥδονῆς ὁ ἔσχατος κενοῦται τῶν κρατήρων,
 Καὶ ἡ Ἀπόλαυσις ἀφ' οὗ ὁλόκληρος ἐπόθη
 Καὶ μέχρι τῆς ὑστερινῆς ῥανίδος, ἀπομένει
 Τεθολωμένη ἡ πικρὰ ἰλὺς ἐν τῷ πυθμένι.

Μελαγχολώδης, τρυφερά, ὡς Χερουβιμ ψαλλόντων,
 Μονότονος κ' ἡδυπαθὴς ἠκούσθη ἁρμονία,
 Ὁμοία πρὸς τὸν λήθαργον τὸν ἐξω καὶ ὁμοία
 Πρὸς τὴν πενθίμην τῶν ἐκτὸς νεναρκακωμένων ὄντων
 Κατάστασιν. Τὴν εἰσοδὸν ὁ ἱερεὺς ἐτέλει
 Καὶ ἔψαλλον « Φῶς ἱλαρόν » αἰ νύμφαι τοῦ Κυρίου.
 Μετ' οὐ πολὺ τῆς μουσικῆς εἰσέγασαν τὰ μέλη,
 Καὶ ἐξεληθὺς αἰ μοναχαὶ τοῦ Θυσιαστηρίου,
 Μὲ βῆμ' ἀργὸν καὶ σοβαρὸν τὴν κλίμακ' ἀναβῆσαι
 Σιωπηλαὶ ἐκλείσθησαν εἰς τὰ κολλίια πᾶσαι.
 Οὐδ' εἶδε τις τοῦ βήματος ὀπίσσω τοῦ ἁγίου
 Πῶς νέος τις ἐκάθητο πλατὺν φορῶν μανδύαν.
 Εἰσέβ' εἰς τὸ κολλίον τῆς μετὰ τὸ ἄλλο πλεθρὸς
 Κ' ἐκάθισεν εἰς σκίμπηδα ἡ φθιστικὴ νεανίς,

Γλυκόθυμὸν τι ἔχουσα μελαγχολίας ἦθος,
 Καὶ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τ' ἀτελές τῆς ἄσματος.
 Πλὴν ποῖα αἶφνης ἐκπληξίς! Φαντασιώδους πλάνης,
 Ἢ ἄρα πλάνης ὀπτικῆς τὸ θαῦμα ἦτο πλάσμα;
 Χεὶρ πάντε στίχους ἄγνωστος ἐγγὺς τῶν πρώτων στίχων
 Εἶχε προσγράψῃ, οἵτινες περσίνοντες τῶν πρώτων
 Τὴν ἔννοιαν, τοῦ ἄσματος τὸ τέλος περιεῖχον.
 Θυμιάζουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ κόρη τρίθει πρῶτον,
 Ἀλλὰ δὲν ἐξαλείφοντι οἱ στίχοι διὰ τοῦτο.
 Ἐπὶ τοῦ στήθους ἑλθαμβὸς ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας·
 Κ' ἡ ἐκπληξίς τῆς τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐκορυφοῦτο,
 Ὅτε τρυγμὸν ἀκούσασα λεπτὸν ἐγγὺς τῆς θύρας,
 Στραφεῖσα ἔμεινεν ὠχρὰ καὶ ἄλαλος, ἰδοῦσα
 Καλόγηρον ἱστάμενον. « Τί θέλεις, γέροντά μου; »
 Μόλις ἐτόλμησε δειλῶς νὰ εἴπ' ὑποχωροῦσα,
 Καὶ ἐνδοτέρ' ὁ μοναχὸς χωρήσας τοῦ θαλάμου,
 Ἀποβαλὼν διὰ μιᾶς τὸ βᾶσον καὶ τὸ γένυ,
 « Ἀρχαῖος, εἶπε, γινώριμος τῆς βασιότητός της
 Φιλοξενίαν ταπεινῶς αἰτεῖται, Εἰκασία. »
 Καὶ ἔμεινεν ἐμβρόντητος εὐθὺς ἡ ἡγουμένη,
 ὣς εἶδε τὸν Θεόφιλον ἱστάμενον ἐμπρὸς της.
 « Ὁ Αὐτοκράτωρ; ἀληθῶς; » ἐφώνησ' ἐν δειλίᾳ,
 Καὶ ἡ φωνὴ ἐξέπνευσεν εἰς τὰ ὠχρὰ τῆς χεῖλης.

• • • • •
 • • • • •
 • • • • •
 • • • • •
 « Καὶ πόθεν αὕτη ἡ τιμὴ; » — « Πόθεν; ἰδοὺ, ὦ φίλη! »

Ἐξήλθον εἰς ὑπάντησιν τοῦ ἐκ τῆς ἐκστρατείας
Ἐπανακάμπτοντος στρατοῦ. Πρὸ δύο ὥρων μόλις
Παρά τὴν Πύλην τὴν Χρυσὴν συνέρβει ὅλ' ἡ πόλις
Χαρμόσυνος, ὡς βέβαια θὰ εἶδες, τῆς ληστείας
Νὰ ἴδῃ τοὺς καταστροφεῖς μὲ δάφνας ἐστεμμένους
Συνέλαβον τοὺς ἀπηνεῖς ληστὰς τῆς Δαλματίας,
Καὶ ἔφερον αὐτοὺς χερσὶ ποσὶ τε δεδεμένους.
Λὲν ἔφυγον τὰς χεῖράς μας εἰμὴ πολλὰ ὀλίγοι.
Πρὸ πάντων δὲ συνέλαβον τὸν ὅστις τοὺς ὠδήγει,
Συνέλαβον τὸν ἀρχηγὸν τῆς συμμορίας ὅλης.
Ἦν οὗτος ὁ ἐκκηρυχθεὶς υἱὸς τοῦ Πατρικίου
Χαρίτωνος, ὁ μ' αἵματα τὴν γῆν τοῦ βασιλείου
Ἐμβάψας, ὁ ἀπάνθρωπος, ἐξώλης καὶ προώλης
Ἀκύλας, ἀπειροπληθῶν ἀνομιῶν ἐργάτης,
Ὁ τοῦ θεοῦ κράτους μου φρενῆρης ἀποστάτης,
Καὶ κατ' ἐμοῦ θανάσιμον ἔκπαλαι τρέφων μίσος.
Ἀλλὰ τί ἔχεις;... ἀσθενεῖς, ὦ Εἰκασίε, ἴσως,
Καὶ τρέμεις· τοῦ προσώπου σου τὸ χρῶμα ἠλλοιώθη.
Σ' ἐτάραξ' ἀφηγούμενος τοιαῦτά σοι ἀφρόνως.
Συγγνώμη· ἀλλ' ἡσύχασον... Νὰ σ' ἴδω ποτὲ μόνος
Ἐπόθουν, καὶ ὁ πόθος μου ἐν τέλει ἐπληρώθη.
Μετὰ μακρόν μας χωρισμὸν σὲ βλέπω πάλιν, γέλη.
Ἀλλὰ τί ἔχεις; ὡς νεκρὰ ἐγίνης, Εἰκασίε.
Σιγῶν ἔρησον· σ' ἐτάραξα... » Ἐν ᾧ αὐτὸς ὠμίλει,
Τὰ σπλάγχν' αὐτῆς ἐδίβρωσκε θυμοδακῆς ἀνία,
Φαρμακερὴ τὰς φρένας τῆς ἐτάρασσον ιδέει,
Κ' ἐτρόπων τὴν καρδίαν τῆς ὡς δίστομοι ῥομφαίαι.
Πλὴν συνελθοῦσα ἔπειτα ἐκ τῆς λιποθυμίας,

« Συγγνώμη, εἶπε, βασιλεῦ! Πυρέσσω ἡ ἀθλία,
Παροδικὸς παροξυσμὸς με εἶχε θερμασίαις . . »

. . .

« — ὦ Εἰκασία, μόνη μου θερμὴ ἐπιθυμία,
Τῶν ἡμερῶν μου ἀπασῶν, ἀπάσης τῆς ζωῆς μου
Διηνεκές μου ὄνειρον ὑπῆρχε καὶ ἐλπίς μου

Νὰ σ' ἶδω. Ἐπληρώθησαν οἱ φίλτεροί μου πόθοι.

Νὰ σ' ἶδω ἐπιθύμησα' σέ βλέπω· πλὴν ἄλλ', οἴμοι!

Ψυχρὰν καὶ κρύαν' ἡ ἐλπίς ἡ πρώτη μου ἐτοίμη

Ἰπάρχει νὰ ματαιωθῇ . . ὦ! ναί, ἐματαιώθη . . .

Ὁ ἔρωτας . . .

. . .

. . .

. . . « — Μὴ μοι ἔρωτας, ὦ βασιλεῦ· μ' ὑβρίζεις.

Ὁ ἔρωτας . . . ἕνα ἔρωτα ἐπὶ τοῦ κόσμου εἶχον,

Ἀλλ' εἶχε κλάδους ἀκανθῶν, τριβόλους ἀντὶ εἰζῆς.

Εἰς τὸν καπνίζοντα ἐκεῖ τοῦ Θυσιστηρίου

Βωμὸν ἀπὸ τῶν σπλάγχχνων μου τῶν πλέον ἐνδομούχων

Ἐκσπάσας ὀλοκαύτωμα ἐκεῖ πρὸ τοῦ Κυρίου

Προσήμεγκ, ὦ βασιλεῦ, τὸν ἔρωτα ἐκείνον . . »

Κ' εὐθὺς εἰδὼ· ἡ γλῶσσά της, ὠχρίασεν ὡς κρίνον

Τὸ πρῶτον, ἡρυθρίασε μετέπειτ' ὀργίλη,

Καὶ πῦρ ἐκ τῶν ὀμμάτων της ἠχόντισεν ὀργίλιν.

Ν' ἀκολουθῇσ' ἠθέλησεν, ἀλλ' ἐν σπαταμῷ τὰ χεῖλη

Ἐτάραττε, καὶ ἔτρεμεν ὡς ὑπ' ἀνέμου φύλλον.

Ἀλλὰ κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν δυέγλην καταπάσσει

Ὁ ἔρως δυσδιόρατον, τὰς φρένας συνταράσσει,
 Καὶ τῶν θνητῶν τὸ λογικὸν δειλαίως διαστρέφει.
 Ἐν ᾧ θυμοῦ ἀνάπλεως τὰ ὄμματα ἐκείνη
 Μετὰ περιφρονήσεως καὶ οἴκτου ἀποστρέφει,
 Παράρροος τὰ γόνατα πρὸ τῶν ποδῶν της κλίνει
 Ὁ βασιλεὺς, κ' ἐρωτικᾶς δεήσεις τῇ προβάλλει.
 Πλὴν μόλις τρεῖς προέφθασε νὰ συνκρηρῶσθ' φράσεις,
 Κ' ἐκτὸς τῆς θύρας θόρυβος καὶ ταραχὴ μεγάλη
 Ἠκούσθη, ὡς εἰ μονυχῶν ἐπηπειλεῖτο στάσις.
 « Μανδυοφόρος ξένος τις ἐλθὼν ἀσθμαίνουσα παρ' ἑνός
 Ἐφώνησεν « εἰς τὴν μονὴν εἰσῆλθε λαθραίως, »
 Κ' εὐθέως εἰς τὸν θάλαμον εἰσώρησεν ὁ ξένος,
 Καὶ διαβρῆζας τὸν πλατὺν μανδύαν τοῦ βιαίως,
 Ὅπλιτης μόλις γενειῶν ἐφάνη καὶ ὠραίος.
 Ὡς εἶδε τὸν Θεόφιλον, τὸ ξιφὸς του ἐρύει,
 Καὶ ἐπ' αὐτὸν ὀρμὰ διψῶν τὸ αἷμά του νὰ πῇ.
 Ἀλλ' αἰφνης μετὰξὺ ὀρμῶν ἐπέσχε καὶ « Ματαίως,
 Ματαίως, εἶπεν, αἵματά θὰ γίνω ἀναίτιος!
 Καὶ μὲ χιμαίρας, μ' ὄνειρα θὰ τρέφωμ' αἰωνίως!
 Ἀφ' οὗ τὸν κόσμον ἐφυγον δακρύων τὸν ἐν μέσῳ
 Ἡμῶν ἀνοίξαντ' ἄβυσσον, ἐν στόματι μαχαίρας
 Νὰ θύσω πάντας ἤθελον καὶ νὰ διατελέσω
 Τὸν κόσμον σφάζων τὰς λοιπὰς τοῦ βίου μου ἡμέρας,
 Ἐκδίκησιν αὐτὸ τερπνὴν νομίζων, Εἰκασία!
 Ὁ κόσμος, φεῦ! δὲν ἔπταεν οὐδὲ ἡ κοινωνία.
 Σὺ με προέδιδες, ναί, σὺ, σὺ με ἠπάτας μόνον.
 Δὲν ἤθελες τὸ ξιφὸς μου, ὠνειρόπόλαις θρόνον.
 Ἐνόμιζον τῶν ὑψηλῶν ψευσθεῖσά σου ἐλπίδων,

Κλεισθεῖσα πῶς εἰς τὴν μονὴν αὐτὴν μακρὰν τοῦ κόσμου.
 Ἐρύλαττε, τοῦ αὐτοχοῦς τὴν μνήμην ἑρωτός μου.
 Ἀλλ' ἠπατώμην, ἐναργῶς τὴν πλάνην τῶρα εἶδον.
 Τὸ αἶμα ὅσων ἔχυσα ἐπὶ τῆς γῆς ἀθώων,
 Λι χεῖρές σου τὸ ἔχυσαν· σὺ ὕψει, Εἰκασίᾳ.
 Ἐνώπιόν σου συναχθὲν τὸ αἶμ' αὐτὸ ἀθρόον,
 Ἐκδίκησιν θά σε ζητῇ· σὺ εἶσαι ἡ αἰτία.
 Θεὸν τὸ φεύγεις τρέμουσα, ἀλλὰ ἐνώπιόν σου
 Θεὸν τὸ βλέπεις πάντοτε· θ' ἀγωνιᾷς ἐν φρίκῃ.
 Καὶ ἄλυσις ὡς ἐχιδνῶν, ὡς ὄφειδιῶν κρίσις,
 Τὸ αἶμ' αὐτὸ συσπειραθὲν θά σφίγγῃ τὸν λαμόν σου,
 Θά περιθλά τὸ στήθός σου, θά πνίγῃ τὴν φωνήν σου,
 Θά θορυβῇ τὰς φρένας σου, θά κόπῃ τὴν πνοήν σου.
 . . .
 Τὴν χεῖρα ἥτις θεσμίον διέρυγον μ' ἐκράτει
 Καθυπερχαίρων πρὸ μιᾶς στιγμῆς, δίδει πάλιν
 Νὰ σ' ἰδῇ ὁ τάλας ἡλιπζόν. Σ' ἀφῆκε πάλιν ἄλλην,
 Καὶ ἄλλην σ' εὗρηκε! Κενὴ ἐλπίς! . . . Ἀλλ' ἡ ἐσχάτη
 Ἐλπίς ψευσθεῖσα ἔστω μου καὶ ἡ τελευταία ἀπάτη!
 Ἐπεῖπε, καὶ εἰς τὰ σπλάγγνα του ὡς ἀσπραπὴ ταχέως
 Ἐνέπηξ' ἐγγχειρίδιον μέχρι λαβῆς βιαίως.
 . . .
 Καὶ ὑπτιος ἐσφάδαζεν. « Ἀχὺλ', ἀπελπισία! »
 Ἡ κόρη ὀλοφύρουσα προσέδραμεν· ἀλλ' ὅμως
 ὡς κερκυνόπληξ ἔβρισκεν, ἡ κόρη τῆς ὀρθῆς
 Ἐβρίσκει, καὶ τὸ πῶρ' αὐτῆς κατέλαβεν ὁ τρόμος,

ὧς εἶδεν ἐκ τοῦ σπλάθους τοῦ τὸ αἷμα νὰ κρουνίζῃ.

Ἐν βῆμα υπεχώρησε· « τὸ αἷμα τῶν ἀθώων »

Ἐνόμισεν ὅτ' ἤκουσε κατάρχην νὰ συρίζῃ.

Κρυγὴν ὄψεϊεν ἔβρηξεν ὀλολυγμῶν καὶ γόων,

Καὶ « ὦ Ἀκύλα! » λέγουσα κατέπεσεν ὑπὲρ αὐτῆς.

« ὦ Εἰκασία! » ἀπαντῶν ὁ γαργκρίζων ἤχει

Τοῦ ξένου φάρυγγ, καὶ εὐθύς « Ἀκύλα, Εἰκασία! »

Οἱ τοῖχοι ἀπακρίνοντο· διότι μόν' οἱ τοῖχοι

Παῖσαν. Ὁ καλόγηρος ὁ ξένος ἠφρανίσθη

Ποδῆνεμος, καὶ ἡ πληθὺς τῶν μοναχῶν ἐκλείσθη.

Πρωῖα εἶναι δροσερὰ τοῦ ἀνθρώπου Μαιεύ.

Στολὴν χερσὶ καὶ ἑορτῆς ἡ φύσις ἐνεδύθη,

Καὶ φέγγος χεῖρι ἀπλετοῦν ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου

Ἀρτίως ἀνατείλαντος. Πτηνῶν ποικίλων πλήθη

Ἐκ τῶν πτερῶν τινάσσονται τὴν δρόσον τὴν νυκτιαν,

Τὴν κόμην ἐπιστέφουσι τῶν δένδρων, καὶ ποικίλον

Προχεῖται μέλις. Τὴν φωνὴν ἀκούεις τὴν λιγυρὰν

Τῆς ἀρτιστόμου ἀνθοῦς, καὶ νέφη τῶν στρωμνῶν

Πυκνὰ τὸν ἄνω κρύπτουσιν αἰθέρα χελιδόνων.

Συχρὰ πικροῦ καὶ ἐλπίς, πικροῦ ἄλλ' ζωῆς προσηνείας

Καὶ ἡδονῆς. Εἰς τὴν μονὴν πένθος καὶ θλίψις μόνον·
 Τὰ λοιπὰ ἢ φθισικὴ νεᾶνις τῶρα πνέει.
 Τῆς Θράκης ὡς ἐchrύσωσεν ὁ ἥλιος τὰ ὄρη,
 Καὶ εἰς τὸν θόλον τῆς μονῆς στέμμα χρυσοῦν ἀκτίνων
 Ἐπέθηκε, Πνευματικὸς τὴν κεφαλὴν του κλίνων
 Παρὰ τὴν κλίνην ἤκουε, καὶ ἔλεγεν ἡ κόρη·

“

Τὸν νοῦν μου τότε νέφλα πυκνὰ φιλοδοξίας
 Ἐσκότισαν, ἐξώγκωσεν ὁ τύφος τῆς ἐλπίδος
 Τὴν κεφαλὴν μου, κ' ἐξ αὐτῆς ἀκόμη τῆς βαλβίδος
 Τοῦ φανταστοῦ σταδίου μου, τῆς ὑπερηφανίας
 Ὁ δαίμων μ' ἐκυρίευσεν — πλὴν μόνον στιγμιαίως.

.

Πλὴν τούτου ἔρως χρόνιος, ὦ πάτερ, καὶ ἀρχαῖος
 Ὡς γάγγραινα τὴν τάλαιναν καρδίαν μου ἤνία.

Ὡ! πόσους δὲν κατέβαλον ὑπερανθρώπους κόπους,

Ὡ! πόσους ὑπὲρ ἔννοιαν μετεχειρίσθην τρόπους,

Ἐλπίζουσα νὰ εὕρεθῇ τοῦ πάθους θεραπείαν.

Οἱ κόποι κ' οἱ ἀγῶνές μου οἱ τὸς εἰς μάτην, οἴμοι!

Ἐντὸς τοῦ δωματίου μου, τὴν νύκτα, τὴν ἐσπέραν,

Ἰπὸ τὴν στέγην τοῦ ναοῦ, τὴν νύκτα τὴν ἡμέραν,

Βεβήλου πάθους βέβηλος μοὶ ἠκολούθει μνήμη.

Πιστὴ δὲ ὅπως ἡ σκιὰ ἀκολουθεῖ τὸ σῶμα,

Καὶ πρὸς τὸν φύλακ' ἄγγελον ἀγρίως βλεμματιῶν

Ως πάντοτε ἀκολουθεῖ πλησίον παραμένων
 Ὁ δαίμων, εἴτε ἥνοιον εἴτ' ἐκλειον τὸ ὄμμα,
 Ἐδῶ, ἐκεῖ, ἀπανταχοῦ, μακρὰν, πλησίον, πέραν,
 Ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ τῆς γῆς, ἐντὸς, ἐκτὸς τοῦ κόσμου,
 Ἡμέραν, νύκτα, πάντοτε ἐφαίνετο ἐμπρὸς μου,
 Καὶ μ' ἠκολούθει ἡ εἰκὼν παντοῦ τοῦ ἐραστοῦ μου.
 ὦ! πῶς ἀκόμη μ' ἔμεινεν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ μου,
 Καὶ ζῶσα πῶς δὲν ἔγινα παράφρων! — Πλὴν γνωρίζεις,
 ὦ πάτερ, μου τὸν ἐραστήν; Ἄν δύνασαι μὴ φρίξῃς,
 Ἄν δύνασαι, τὸ μαῦρόν σου μὴ ῥάσον διαβρῆξῃς,
 Ἀφ' οὗ τὸ μάθος. — Πλὴν ἀλλὰ τὴν ὕψιν σου γυρίζεις
 Ὀπίσω. ὦ! ὑπόμεινον, ὦ πάτερ μου, ὀλίγον.
 Ἐσχάτην τρύτην νῦν φορὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων,
 Τὸν ἔσχατον ἀφίεμαι ἐκ τῶν χειλέων φθόγγων,
 Καὶ ὅσονοῦ ἀφίεμαι τοῦ σώματος τὸν ὄγκον.
 ὦ πάτερ, ἦτο ἐθνικὴς καὶ λάτρις τῶν εἰδώλων
 Ὁ νέος τῆς καρδίας μου. Ἀλλὰ τὸ κρίμα ὅλον
 Δὲν εἶναι τοῦτο. Ὁ σκληρὸς ληστὴς τῆς Δαλματίας,
 Ὁ θηριώδης, ὁ ὠμός, ὁ πάντα βάψας τόπον,
 Τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν μὲ αἵματ' ἀνθρώπων,
 Ἡ μάστιξ ἡ θεήλατος ἐκάστης ἐπαρχίας,
 Ὁ ἀποκήρυκτος υἱός, ὁ δεῦτερος Ἀτίλας
 Τῶν χρόνων μας, ὁ ἀπηνὴς ἀρχιληστὴς Ἀκύλας! ..
 ὦ! φρίξον, πάτερ μου! ... ἰδοὺ, ἰδοὺ ὁ ... ἐραστής μου ...
 Κ' ἐσφάγη ἔνδον τῆς μονῆς, ἐμπρὸς μου ... ὦ! ἀκόμη
 Τὸν ἐνθυμοῦμ' αἰμόφυρτον χαμαὶ ... Τῆς κεφαλῆς μου
 Ρίγῃ τὸ δέριμα, φρικιᾶ, ὀρθοῦται μου ἡ κόμη
 Καὶ ἡ ἀρά, ἡ ὡς βροντὴ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου

Κροτήσασα, περιβομβεῖ σκληρῶς τὴν ἀκοήν μου :

« Τὸ αἷμα ὅσων ἔχυσεν ἐπὶ τῆς γῆς ἀθώων

Αἱ χεῖρές μου τὸ ἔχυσαν· σὺ ὕψει, Εἰκασία.

Ἐνώπιόν μου συναχθὲν τὸ αἷμ' αὐτὸ ἀθρόον,

Ἐκδίκησιν θά με ζητῇ· ἐγὼ εἰμ' ἡ αἰτία.

Θενὰ τὸ φεύγω τρέμουσα, ἀλλὰ ἐνώπιόν μου

Θενὰ τὸ βλέπω πάντοτε· θ' ἀγωνιῶ ἐν φρίκῃ·

Καὶ ἄλυσις ὡς ἐχιδνῶν, ὡς ὀφειδίων κρίκοι,

Τὸ αἷμ' αὐτὸ συσπειραθὲν θά σφίγγῃ τὸν λαιμόν μου,

Θά θορυβῇ τὰς φρένας μου, θά πνίγῃ τὴν φωνήν μου,

Θά περιθλά τὸ στῆθος μου, θά κόπτῃ τὴν πνοήν μου...

ὦ! ὀφειδίων, ἐχιδνῶν εἰς τὸν λαιμόν μου πλῆθος

Αἰσθάνομαι, ὦ πάτερ μου, καὶ τὴν ἀναπνοήν μου

Διέχοφαν!... ἀσθμαίνω, ἄχ! μοῦ θλίβουσι τὸ στῆθος,

Τοὺς πνεύμονας, καὶ πνίγουσιν, ὦ πάτερ, τὴν φωνήν μου...

Καὶ ταῦτα λέγουσ' ἀληθῶς ἡ κόρη ἡγωνία,

Καὶ φέρουσα εἰς τὸν λαιμόν τὰς χεῖράς της ἐντρόμως,

Τὴν ἄλυσιν τῶν ἐχιδνῶν νὰ λύσῃ ἡ ἀθλία

Ἐζήτει καὶ τοῦ αἵματος τοὺς σπίλους ν' ἀπομάξῃ.

Κ' ἐν ᾧ τὸ σῶμα ὅλον της κατέτρυχεν ὁ τρόμος,

Τὴν δῆθεν ἀνοικτὴν πληγὴν ἐζήτει ν' ἀποφράξῃ.

.

« Τὰ κρίματά μου ἔχουσιν ἐλπίδα σωτηρίας;

— Κ' ἐν τῇ καρδίᾳ σου αὐτὸς ὁ ἔρω; ἐρρίζωθη

Καὶ ζῇ ἀκόμῃ; Οὐδ' ἀκτίς σοι ἦλθε μετανόιας;

— ὦ! πρὸ πολλῶν ἐτῶν αὐτὸ τὸ πάθος ἐνεκρώθη.

Σπανάω; μόνον νέφελον πυκνὸν μελαγχολίας

(Ἐξ οὗ ἐνταῦθα τὸ λοιπὸν διήγον τῆς ζωῆς μου)
 Ἐσκίαζε τὴν ἡρεμον γαλήνην τῆς ψυχῆς μου,
 Καὶ θλιβερά ἀνάμνησις τῆς νέας ἡλικίας,
 Ἦν μετ' ἐκείνου ἔζησα, ἐτάραττε θυμῆώς
 Τὸν νοῦν καὶ τὰς πρὸς τὸν Θεὸν εὐχάς μου ἐθορύβει.
 Πλὴν τῶρα . . . πάθος γήινον τὸ στῆθος μου δὲν θλίβει,
 Καὶ πᾶς δεσμός μου πρὸς τὴν γῆν ἐθραύσθη ολοκλήρως.
 — Δὲν ἔχεις ἄλλο κρίμα τι νὰ εἴπῃς, Εἰκασία;
 — Οὐδέν. — Τὰ χεῖλη πρόσφερε εἰς τὴν ἐν εὐλαθείᾳ
 Μετάληψιν τῶν τοῦ Χριστοῦ ἀχράντων Μυστηρίων. *

Καθὼς τὸ δῶρον ἔφαγε καὶ ἔπιε τὸ θεῖον,
 Ἐκτὸς τῆς κλίτης παρευθὺς ἡ κόρη ἐτινάχθη,
 « Εἰς τὴν αὐλὴν ὁδηγεῖ! με λαβὼν με τῆς παλαιοῦς
 Φωνοῦσα α τῶν κριμάτων μου ἀπέβαλον τὰ ἔγχα,
 Καὶ νέας αἴφνης πρὸ μικροῦ ἀπέκτινα δουλείας.
 Ναί! εἰς τὸν κήπον φέρε με, ὦ γέρον, πρὶν ἐκπεσεῖν.
 Ναί! εἰς τὸ μέσον φέρε με, ὦ γέρον, τῶν ἀνθέων.
 Ὑπαιθρον θέλω, καθαρὸν ἀέρα ν' ἀναπνεύσω,
 Τὸ ὑπαιθρον, τὸν οὐρανὸν νὰ ἶδω τὸν ὠραῖον,
 Τὸν ἥλιον τοῦ ἔαρος, τὰ κάλλη τοῦ Μαΐου. *

Τὴν φθισικὴν νεάνίδα εἰς τὸν τοῦ μονοδρίου
 Περίβολον ὠδήγησαν αἱ μοναχαὶ παρθένοι.
 « Ἢ τέρψις! εἶπεν, ὦ χαρά! Δι' ὧλων μου τῶν πόρων
 Αἰσθάνομαι μεταβολὴν εἰσδύσαν ζωηφόρον.
 Ἀνέζησα, καὶ ἡ ζωὴ δὲν ἔφυγε, μοι μένει. . .
 Ἰδέ! Τὸν κόσμον σήμερον πόσα κοσμοῦσι κάλλη!
 Ἀνέφελος ὁ οὐρανός, ὁ πόντος γαληναῖος.
 Ἡ γῆ γελαῖ, ὁ ἥλιος τὸ ἄρμα τοῦ ὠραῖος

Ελαύνει, καὶ ἡ ἄνοιξις χαρίεσσα' ἀναθάλλει. ὅτ' κ' ἔσταιν ὁ δὲ (33)
 Ἡ μύλις τῆς ῥόδωνιός τὰ φύλλα σείουσα' αὔρα καὶ νύτ' ἀέλουσιν
 Προσπνέ' ἡδύπνου. Ἄκουσον, ἡ Φιλομήλα ψάλλει, καὶ δὲ καὶ καὶ
 Μυρία ψάλλουσι πτυχὰ τοῦ ἔαρος τὰ κάλλη. σὺ δὲ καὶ τῆς νύτ'
 ὦ! ζῶ, ζῶ! Διελύθησαν τὰ τοῦ θανάτου μαῦρα καὶ νύτ' ἐν τῷ
 Κυκλοῦντα πρὶν με νέραλα. Ἰδέτε, τοῦ Βοσπόρου καὶ νύτ' ἐν τῷ
 Χλοάζει τὸ παράλιον, καὶ χαίρουσιν με πόδα καὶ νύτ' ἐν τῷ
 Ἡ ἀνθοπῶλις ἐλαφρὸν διὰ τοῦ ἀνθοφόρου καὶ νύτ' ἐν τῷ
 Λειμῶνος τρέχει. Ἰδέτε, τοῦ κήπου μου τὰ ῥόδα καὶ νύτ' ἐν τῷ
 Ἀνθοῦσιν' ἡ ῥόδωνις ὑπὸ τὸ βάρος κύπτει καὶ νύτ' ἐν τῷ
 Τῶν ῥόδων τῆς . . . Τὴν δεξιάν ἡ Εἰκασία τείνει
 Νὰ κόψῃ ῥόδον, ἀλλ' αὐτὸ συλλορροεῖ καὶ πίπτει.
 « Ἄ! » εἶπ' ἐντρόμως, καὶ νεκρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς κλινῆς

ΤΕΛΟΣ

EIKΑΣΙΑΝ.

$$(*) \quad \Gamma_{\mathcal{A}} \mathcal{A} \models \Sigma \mathcal{A}, \vec{a} \text{ y } \mathcal{A} \models$$

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος ὄκουν Ῥωμαῖοι τὴν πόλιν ταύτην· ἀλλ' αὐτόχρονα ἀποικία ἐγένετο μόνον μετὰ τοὺς πρὸς τοὺς Δαλμάτας πολέμους τοῦ Αὐγούστου· τοῦλάχιστον ὁ Πλίνιος πρῶτος ἀναφέρει τὸν τιμητικὸν τοῦτον τίτλον. Αἱ ἐπὶ λίθων ἐπιγραφαὶ αὐτῆς ἔχουσιν οὕτω Col. Jul. Mart. Salona (α). Ἡ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ δικαστικὴ Σύνοδος (Conventus iuridicus) ἦτο ἡ ἐπιστατότερα ἀπασῶν τῶν λοιπῶν, εἰς ἣν ἀνετίεοντο 382 ὅλοι λόγοι (decuriae) ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις αὕτη ἐθωρεῖτο πρωτεύουσα ὅλης τῆς περὶ χώρας, εἰ καὶ οὐδέποτε ἔλαβε τὸ ὄνομα (β). Τῆς πόλεως ταύτης μνημονεύουσι πλειστάκις καὶ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς, ὁ Ζώσιμος δὲ μνημονεύει αὐτῆς καὶ ὡς πατρίδος τοῦ Διοκλητιανοῦ· καὶ τῶν πολέμων, οὓς ἤγαγεν ὁ Κ. Ἰουστινιανὸς ἐπὶ τοὺς ἐν Δαλματία Γότθους, κυριωτάτῃ σκηνῇ ὑπῆρξεν ἡ περὶ τὴν πόλιν ἐκείνην χώρα (γ). Ἐξ ὧν οἱ κάτοικοι πολλὰ πολλάκις δεινοπαθίσαντες ἐμετανάστευσαν οὐκ εὐάριθμοι εἰς τὸ παρακείμενον Σπάλατον· τελευταῖα δ' ἡ δύσμορος ἐκείνη πόλις ἐξοντώθη τέλειον ὑπὸ τῶν εἰσβαλόντων Σλαυτικῶν καὶ Ἀβαρικῶν φύλων. Ἡ Σάλωνά εἶναι πεδία εὐφρος, ὅρεσιν ἀποκρήμνους περιεχομένη, οὐδ' ἔχει τις πόθην εἰσέλθῃ εἰς τὴν κύκλωθεν περικυμένην ταύτην περιοχὴν εἰμὴ ἐκ μιᾶς καὶ μόνης στενοπορίας, 4 μιλ. μακρὰν τῆς πόλεως, ἣν οἱ νεώτεροι ἔλληνες ἐκάλεσαν, ὡς καὶ ἄλλαι πόλεις, Κ λ ε ι σ ο ὕ ρ α ν, ὅπερ τὴν σήμερον περιφάρη εἰς Κ λ ε ῖ σ α ν. Τὴν θέσιν ταύτην ὀχυράσαντες οἱ κάτοικοι τῶν Σαλωνῶν ἐξώρμων πολλὰκις ἐπὶ τοὺς Σλαυτοὺς καὶ κατετρόπου αὐτοὺς. Ἀλλ' ἅπασι οἱ Σλαυοὶ ἐνίκησαν αὐτοὺς, καὶ ἐνδύτες μὲν τὰ ὅπλα αἶροντες δ' αὐτῶν τὰς σημαίας, ἐχώρησαν πρὸς τὴν φρουρὰν τοῦ ἐν τῇ κατὰ τὴν στενοπορίαν φρουρίου, ἥτις καὶ προθύμως εἰσιδέξατο ἐλαθροῦσα αὐτοὺς ὡς τοὺς προεκπεμφθέντας κατὰ τῶν Σαλωνῶν Σαλωνεῖτας. Μεθ' ὃ ἐν βόρῃ ὀρθαλμοῦ κατεστράφη τὸ φρούριον, καὶ μετ' αὐτὸ ἡ πόλις, ἣν οἱ Σλαυοὶ μετέτρεψαν εἰς ληστρικὸν ὄρμητήριον, ὅθεν ὀρμώμενοι ἐμάστιζον διὰ τῆς πειρατείας τοὺς ἐμπορευομένους (δ). Ἐν τῇ ἐνστάτῃ ἑκατονταετηρίδι ὑπῆρχεν ἀκόμη ὁ Σάλων· ἀλλ' ἔκτοτε ὁμοῦς ἐξηλείφθη ἐντελῶς, οὐδὲν ἔχον ὑπάρξεις εἰς τὸν ἐξερευνητὴν τῆς ἱστορίας καταλιπούσα· ὥστε οὔτε περὶ τοῦ χρόνου οὔτε περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξοντώσεως αὐτῆς γινώσκομέν τι

δ' αὖθις φαίνεται συγγένης καὶ ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Ἑλληνική τὰ νῦν καλουμένη Σάλωνα ἢ, καὶ τὰ Σάλωνα, παρὰ τὴν ἀρχαίαν Τιθίρειαν. Ἡ δὲ καὶ Σάλωνος χώρα, καὶ Σαλώνια (*) πόλις Βιθυνίας (ἡ καὶ Κράτεικ καὶ Ῥωμαϊώτερον Φλαυσιόπολις), παρὰ τὴν νῦν λεγομένην Κασταμώνιν καὶ Καστάμπλιν. Εἰ μὴ τις τὸν Σάλον παρ' αὐτὸ δὴ τὸ Σάλο ἐτυμολογεῖ, ὡς λιπαρὸν διθέν καὶ λιπαίνοντα· κατὰ τὸ Ἀλφειδόν, ἐκ τοῦ ἀλφῶ, ἄλφω=ἄλφω, καὶ ἡ Ἀρίθουσα κρήνη (=ἀρίδουσα ἀρδουσα) κτλ.] (Δικμ. περὶ τῆς πλειεστάτης συγγένειας τῆς οὐλαθονο—ρωσσιζῆς πρὸς τὴν ἑλλν. Τόμ. Γ'. σελ. 39).

(α) Gudius, p. 28, 8. Gruteri Thes. 32, 12.

(β) Plin. III, 22.

(γ) Προκόπ. πολλαχθεῖ τοῦ «Γεθ. Πολέμ.»

(δ) Κωνστ. Πρωμυρογεννήτου, Περὶ Θιμάτ. κεφ. 29.

(*) Γράφει Σαλώνια.

ἀκριβές. Περὶ τοῦ μεγάλου τῆς πόλεως ταύτης μαρτυρεῖ ἡμῖν Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος καὶ ὁ Ζεῦγνις, ἴσῃ αὐτὴν κατὰ τὸ ἡμῖς πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀνομολογῶν, ἔτι δὲ καὶ ὁ Προκόπιος (α) ἀναφέρων ὅτι τὰ προάστεια αὐτῆς κατεῖχον ἄπκσαν τὴν μέχρι τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης στενοπορίας προήκουσαν χώραν.

Τὴν σήμερον οὐδὲν φαίνεται ἡμῖν λείψανον τῆς πόλεως ταύτης, οὐδ' εὐρίσκει τις ἀμύθως καὶ τῶν ἀκριβῶς γνωστῶν τοπῶν τὰ ἔχνη. Πρὸ τοῦ 200 μ. Χ. ἔτους ἐσώζοντο ἔτι λείψανα ἀμφιθεάτρου, νηῶν κτλ. (β) Ἀλλ' οἱ ἐγχώριοι γεωργοὶ τοὺς μὲν λίθους μετεχειρίζοντο εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν χρεῖας, τὰς δ' εὐρίσκομένας ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφὰς ἐπιμελῶς ἠφάνιζον, διότι ἦσαν ὑπόχρεοι ὅτους εὕρισκον ἐπιγεγραμμένους λίθους νὰ μετακομίσωσιν ἀμέσως εἰς τοῦ Διοικητοῦ, μακρὰν αὐτῶν διατρίβοντος. Ὁ κοπίσκος εἰς οὗ τὸν μὲν ἀνατολικὸν μυθὸν ἔκειτο ἡ πόλις, τὸ δὲ στόμιον ἢ νῆτος Βόα, ὀνομάζεται καὶ μέχρι τῆς σήμερον « Κόλπος τοῦ Σάλωνος. » Ἡ ἀπὸ Τραπεζοῦ ἀπόστασις τῆς πόλεως εἶναι κατὰ τὸν Πευτ. Πίνακα καὶ τὸ Ἀ. τ. Ὀδ. ὑπορικὸν (γ) 13 μιλίων τὴν δ' ἀπὸ τῶν Ἰαθέρων ἀπόστασιν ὀρίζει ὁ Πλίνιος 412=γεωγρ. μιλ.

(2) Σπαλάτιον Σπάλτιον καὶ Σπαλάτρον, παλαιὰ πόλις σωζομένη μέχρι τοῦ νῦν, κατὰ τὴν ἐν ἀποστάσει 3 μιλίαι πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Σάλωνος κειμένην ἄκραν. Ὁ ἐν Σάλωνι γεννηθεὶς αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς, ἀπεικῶν τὴν αὐτοκρατορίαν, ἐξέλεξεν εἰς κατοικίαν τὸ χωρίον τοῦτο, ἐν ᾧ ἔκτισε καὶ τὸ περίφημον Παλάτιον, ἐξ οὗ ἔχει λαβούσα τὸ ὄνομα καὶ ἡ πόλις, καὶ οὗ τινος λείψανα αξιοθαύμαστα σώζονται καὶ μέχρι σήμερον. Παρὰ τὴν ἐξωτάτην ἄκραν τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου ἔκειτο καὶ ὁ περίφημος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, κατεδαφισθεὶς ἔπειτα, πιθανῶς παρὰ τῶν Γόθων. Καὶ ἡ πόλις αὕτη ἔπαθε τὸ πάλαι πολλὰ θεινὰ ἐκ τῆς εἰσβολῆς τῶν Γόθων καὶ ἄλλων βαρβάρων λαῶν, οἵτινες τελευτώντες ἡρήμωσαν αὐτὴν, προσφυγόντων τῶν πλείστων αὐτῆς κατοίκων εἰς τὰς παρακειμένας νήσους. Πλεονα περὶ ταύτης ἴδε, Mannert, Geographie der Griechen und Rómer, Τόμ. Ζ'. σελ. 342. Περὶ δὲ τοῦ σημερινοῦ Σπαλάτρου ἴδε ἐν ἐκτάσει παρὰ Dr. H. Berglaus, Allgemeine Länder = und Vólkerrunde, 16μ. δ'. σελ. 96^a.

(3) Βόα, νῆτος προκειμένη τοῦ κόλπου τοῦ Σάλωνος παρὰ τῇ πόλει Τραπεζοῦς ἥ καὶ συνήνεται διὰ χύματος. Βόαν μὲν καλοῦσιν αὐτὴν ὀρθῶς ὅτε Ammianus καὶ ὁ συντάξας τὸν Πευτ. Πίνακα, ὁ δὲ Πλίνιος Bavo (δ). Ἴδε καὶ Berghaus ἔνθα ἀνωτέρω.

(4) Κλειτα ἢ Κλεισοῦρα, στενόπορος καὶ μόνη διαβατὴ εἰσόδος τῶν περὶ τὸν Σάλωνα ὀρέων, περὶ ἧς ἴδε τὴν 4 σμ. Τὸ ὄνομα, ὡς γνωστὸν, εἶναι ἑλληνικόν, κοινὸν πολλῶν στενοπόρων κατὰ τὰ ὄρη διαβάσεων.

(α) Προκόπ. Γοθ. Πολ. I. 7.

(β) Κατὰ τὸν γεωγράφον Berghaus σώζονται μέχρι τῆς σήμερον κατὰ τὴν θέσιν τοῦ Σάλωνος λείψανα ἑνὸς ἀμφιθεάτρου, ἑνὸς λουτροῦ, μωσαϊκοῦς ὑπερῶν, καὶ ἄλλων τιούτων κτιρίων. Ἴδε Allgemeine Länder- und Vólkerrunde, etc. von Dr. H. Berghaus, Τόμ. Δ'. σελ. 960.

(γ) Itiner. Ant. σελ. 268.

(δ) Ammian. XXII, 3. XXXVIII, 4. Plin. III, 26. Peut. Tab. « Ins. BOA » ἀνωτέρω.

(6) Ὁ στίχος οὗτος ἔτυχεν ὁμοίως πρὸς τινα ἐν τῷ Λαοπλάνῳ τοῦ Κ. Α. Ρ. Φαγκλβῆ, σελ. . .

(7) Διὰ τὸ ἔντονον τῆς ἰδέας ἀνῆλθον τὸν στίχον τοῦτον καὶ περ ἀνάμυστον εἰς τὸ στόμα τοῦ Βρούτου διὰ τὸν ἀναχρονισμόν.

(8) Σελ. 20. Ἡ εἰκὼν ἐκ τοῦ Γίββωνος.

(8) σελ. 31. Ἐκ τοῦ Byron. « We snatch the life of life. »

(10) Πλὴν πολλῶν ἄλλων Βυζαντινῶν ἐν ἐκτάσει διηγουμένων ταῦτα ἴδε καὶ Κεδρηνόν (Τόμ. II, σελ. 416 καὶ ἐξ. ἐν τῷ Corpus Script. Byzant. edit. Bonnæ.)

(11) Ἴδ. ἔθ. ἀνωτέρω.

(12) Περιεργαίης χάριν παρτίθεμεν ἐνταῦθα τὸ σχετικὸν χωρίον τοῦ Κεδρηνοῦ (ἔθ. ἀνωτέρω).

« Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰς περὶ τὴν κεφαλὴν τρίγας ὀλίγας ἐκ φύσεως εἶχεν, ἀναρῶν τις ὢν, θέσπισμα ἐξέθετο πανταχοῦ ἐν χρόνῳ τὰς τρίγας ἀποκείρειν καὶ μὴ τινα Ῥωμαίων ὄντα περαιτέρω ταύτας τοῦ τραχήλου κείσθαι συγχωρεῖν, τὸν δὲ τὸ δῆγμα παρορῶντα πολλὰς αἰκίζεσθαι μάστιγι, τὴν τῶν προγόνων Ῥωμαίων ἀρετὴν ἐπανάγειν βρενθούμενος. »

(13) « Infensus turbæ faventi adversus studium suum exclamavit « (Caligula), Utinam Populus Romanus unam ceteris vicem haberet » (C. Suetonii Tranquilli C. C. Caligula, XXX, 6.) Προβλ. Δίων. LIX, σελ. 650, A. 663, C. « Καί ποτε παντὶ τῷ δήμῳ ἀπειλῶν εἶπεν : εἴθε ἓνα ἀχένα εἶχετε. »

(14) Sic

(14) σελ. 51. Ἐκ τῆς Πορφυρογεννήτου « ἀκρίβειος τῆς βασιλείου Τάξεως Κτφ. λθ'. ἐκδ. Bonnæ.

(15) Ἡ περιγραφή τῶν κατὰ τὴν μὲν τῆς Εἰκασίας εἶναι ἱστορικῶς ἀκριβής. Ἴδε Anselmi Panduri Imperium Orientale, Τόμ. Α'. σελ. 53, καὶ Σκαρλάτου Δ. Βυζαντίου Κωνσταντινουπόλ. Τόμ. Α'. σελ. 341.

ΕΠΕΞΗΜΕΙΩΣΙΣ ἢ ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΕΙΚΑΣΙΑΣ.

Ἡ ΕΙΚΑΣΙΑ εἶναι ποίημα ἱστορικόν. Ποῖος δὲ χαρακτήρ τῆς ἱστορικῆς ποιήσεως, ἥθελεν εἶναι μακρὸν ἅμα δὲ καὶ δύσκολον εἰς ἡμᾶς νὰ εἰπωμεν ἐνταῦθα. Ὅτι ἡ ποίησις τοῦ εἶδους τούτου εἶναι τῶν δυσχερεστάτων, οἶκοθεν δῆλον· διότι ὁ ποιητὴς καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν πιστὸς νὰ παραμείνῃ ὑποχρεοῦται, καὶ τὴν δεδομένην ὕλην, περικαθάρας αὐτῆς τὸν φλοιὸν τυχόν τῆς πεζότητος, εἰς εἶδος καὶ κάλλος καλλιτεχνικοῦ ἔργου νὰ διαπλάσῃ ὀφείλει. Πόσον δὲ δύσκολος ὑπάρχει ἡ συμβίβασις αὕτη καὶ συνδιαλλαγή τοῦ θετοῦ καὶ φανταστοῦ εἶτον ἰδανικοῦ κόσμου, ἔκαστός τις εὐμάρως ἐννοεῖ. Ἀλλὰ ἡ περὶ τούτων κρίσις ἄλλοις ἀποκείσθω.

Ἡ βάσις τῆς Εἰκασίας τὸ μὲν ὄλον ὅτι, ὡς εἴρηται, ἱστορικὴ, τὸ δ' ἐλάχιστον ἀρεστώσα τῆς ἱστορίας ἡ καὶ ὅλως συνάδουσα αὐτῇ. Τὰ κατὰ τὴν Εἰκασίαν καὶ τὸν Θεόφιλον εἰσὶν ἅπαντα ἱστορικά, μνημονεύμενα ἐν ἐκτάσει παρὰ Κεδρηνού, Ζωναρά, Λέοντος Γραμματικοῦ, Κωδινού, Θεοδώρου Προδρόμου, Νικηφόρου Γρηγορά, καὶ πολλῶν ἄλλων βυζαντινῶν ἱστοριογράφων, ὧν τὰς μαρτυρίας περὶ λαμβάνομεν ὡς μακράς. Τῆς ἡρωϊδοῦ ταύτης τὸν χαρακτῆρα ἐπασχίσσαμεν νὰ διατυπώσωμεν ὅταν ἐνῇ σύμφωνον πρὸς τὰς σωζομένας τῶν ἱστορικῶν τούτων καὶ ἄλλων χρονογράφων (α) παραδόσεις, προσεπιχωρήσαντες ἅμα αὐτὸν καὶ διὰ τῆς εἰς τὴν βυζαντινὴν ποιήσιν ἰδιαζούσης βαφῆς τῆς αὐταπαρνησίας καὶ ἐγκαταλείψεως (resignation), ἥτοι τῆς ποιήσεως ἐκείνης τῶν βυζαντινῶν, ἐξ ἧς πηγάζει, ὡς φρονοῦμεν, ἡ κατὰ τὴν ἐσπερίαν Εὐρώπην ἀκμαζούσα σήμερον θρησκευτικὴ ποιήσις (β). Τὸν χαρακτῆρα δὲ τούτον νὰ υπογράψωμεν διὰ τοῦ προσώπου τῆς Εἰκασίας ἥτοι ὁ ἀρχιὸς σκοπὸς τοῦ παρόντος ποιήματος. Συγγινώσκομεν ἡμῖν αὐτοῖς ὅτι τοῦ σκοποῦ τούτου ἥμιστος ἐρικόμεθα, διὰ τὴν ὀλίγην μετάληψιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος θρησκευτικῆς βαφῆς· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο καὶ ἄλλως δυσκόλον εἰς ἡμᾶς διὰ τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ συντέθη τὸ παρὸν δοκίμιον. Ἰσως δὲ, ἐὰν αἰτία τῆς ἀτελείας ταύτης δὲν εἴη μόνον τοῦ χρόνου ἢ ἑλλείψεως, καταστήσομεν μετὰ δευτέραν ποτὲ ἀναθεώρησιν τελειότερον ἐν τούτῳ τὸ ἔργον ἡμῶν.

(α) Παρὰ τοῖς χρονογράφοις καὶ ἐν τοῖς συναξαρίοις μόνον σώζεται, καθ' ὅσον ἡμεῖς γνωρίζομεν, ἡ παράδοσις τῆς τοῦ Θεοφίλου μετὰ τῆς Εἰκασίας συνεντεύξεως. Κατ' αὐτὴν, ἡ Εἰκασία ἡμ' ἀκούσασα προσηχόμενον τὸν Αυτοκράτορα ἐκρόβη καταλιποῦτ' ἀτελεῖς ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ γνωστὸν τροπάριον τῆς μεγάλης Τετάρτης « Κύριε ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή », εἰς ὃ ἐσπευσεν εὐθὺς ὁ Θεόφιλος νὰ παρενεῖρῃ οὕτως ἐπιτυχῶς τὴν διαφορουμένην ἐκείνην συμπληρωτικὴν περίοδον « κρότω τοῖς ὡσὶν ἡχθείσα, φόβῳ ἐκρόβη κτλ. » Ἐκ τούτου δὲ παρέμεινεν ἐν τῷ τροπαρίῳ ἡ μικρὰ ἐκείνη τῶν νοημάτων ἀταξία καὶ σύγχυσις, — ὅπερ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν σύγχυσιν τῶν νοημάτων ὁμοιότερον ἴσως πρὸς τὸ τῆς Σαπφούς « Φαίνεται μοι ἵκενος ὄνηρ, κτλ. » ὑπάρχει συγκλητικώτατον μνημεῖον θρησκευτικῆς ποιήσεως, εἰς ὃ συνεισέβηκεν τὸν εὐτελεῖ τῆς καρδίας των φόρον ἀτυχῆς ἐραστῆς καὶ ἔρωμένη.

(β) Τὴν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς βυζαντινῆς ποιήσεως ἰδίαν ταύτην ἀναπτύσσει διὰ μακρῶν ὁ K. Karl Rosenkranz ἐν τῷ πρὸ μικροῦ

Ὅλος ἀντιθέτου χαρακτήρος ἠθελήσαμεν νὰ πλάσωμεν τὸν Ἀκύλαν, θέτοντες εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ τὴν τελευταίαν τῆς ἀγωνίας κραυγὴν, ἣν ἀφῆκεν ἄπελπις ὁ ἐντελὼς σχεδὸν κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐκπεπνευκῶς ἐθνισμός. Εὐκόλως δὲ πᾶς τις μαντεύει ὅτι τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἥρωος τούτου, ὀρμητικοῦ, παρὰφόρου, ἐνθουσιῶντος πρὸς τὴν ἀρχαίαν λάμπιν τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἀνάστασιν ἀνειροπολοῦντος ἐκείνης, καὶ, διὰ τὴν ἀποτυχίαν καὶ διάψευσιν τῶν ὀνείρων αὐτοῦ, οὐδαμῶς ὀκνήσαντος καὶ εἰς τὰ στυγερώτατα τῶν κακουργημάτων, οὐδ' αὐτῆς τῆς αὐτοκτονίας, ἐξαιρουμένης, νὰ ἐκτραχηλισθῇ, ἐδανείσθημεν ἐν μέρει ἐκ τῶν περὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ σωζομένων παραδόσεων τῆς ἱστορίας (α). Φανερὸν ὅτι μέγα χρονικὴν χάσμα ἐστήρι-

κδοθῆναι ἀξιολόγῳ αὐτοῦ συγγράμματι « Die Poesie und ihre Geschichte, eine entwicklung der poetischen ideale der Völker » σελ. 411 καὶ 15.

(α) Ἴδου πῶς διαγράφει τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐν ὀλίγοις ὁ ἱστορικὸς Γίββων, (The History of the decline and Fall of the Roman Empire, vol. IV, chap. XXV). « The generality of princes, if they were stripped of their purple, and cast naked into the world, would immediately sink to the lowest rank of society, without a hope of emerging from their obscurity. But the personal merit of Julian was, in some measure, independent of his fortune. Whatever had been his choice of life; by the force of intrepid courage, lively wit, and intense application, he would have obtained, or at least he would have deserved, the highest honours of his profession; and Julian might have raised himself to the rank of minister, or general, of the state in which he was born a private citizen. If the jealous caprice of power had disappointed his expectations; if he had prudently declined the paths of greatness, the employment of the same talents in studious solitude, would have placed, beyond the reach of kings, his present happiness and his immortal fame (*). When we inspect, with minute, or perhaps ma-

(*) Ἀλλὰ μετ' ὀλίγων μόνων ὁ Ἰουλιανὸς, ὅστις ἦτο φύσει καλοκῆρατος καὶ ἱππικῆς, καὶ ὅστις, (σημειωτέον καὶ τοῦτο) εὗρηκεν ἐνρὺ μεγάλων πράξεων στάδιον τὴν Αὐτοκρατορίαν, καὶ κατώρθωσε ν' ἀνῃ-

κται μεταξὺ τοῦ καθ' ἡμᾶς φανταστοῦ ἥρωος· καὶ τοῦ ὑπαρκτοῦ ἐκείνου, ἀλλὰ πρῶτοι δὲν εἵμεθα ἡμεῖς οἱ ἀπὸ σκοποῦ καὶ συνειδότως μεταχειρισάμενοι τὸν ἐκούσιον τοῦτον ἀναχρονισμόν (α). Ἐσκοπεύομεν δὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦτον ὑπογράφοντες νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς ποίαν καὶ ἡλικίαν ἀπόνοιαν ἐξέτρεπε, καὶ ἦν ἐπόμενον νὰ ἐκτρέπῃ, ὁ ἔθνισμός τοὺς ἐστερημένους τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ Λόγου μὴδὲ τεθεχμένους τὸ θεῖον φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. Ἄλλως δὲ αἱ κατὰ τὸν Σάλωνα ληστεῖται καὶ πειρατεῖται εἰσιν ἱστορικῶς ἀληθέσταται, καὶ φρικώδη περὶ τούτων διδά-

levolent attention, the portrait of Julian, something seems wanting to the grace and perfection of the whole figure. »

Λεπτομερεστέραν ἅμα καὶ ζωηροτέραν εἰκόνα τοῦ Ἰουλιανοῦ ἀπείκασεν ἡμῖν ὁ Κ. Ernst von Lasaulx ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ « Der Untergang des Hellenismus und die Einziehung seiner Tempelgüter durch die christlichen Kaiser. » σελ. 51 καὶ ἐξῆς. Ἰδοὺ τῆς εἰκόνης ταύτης ἐν μέρος· χαρακτηριστικόν « Es folgte der Kaiser Julianus, eine jener tragischen Persönlichkeiten, die auf die Grenze zweier Weltalter gestellt, statt die Zukunft kühn zu erfassen und in deren Sinne zu handeln, rückwärts gewendet sich stärker von der Vergangenheit angezogen fühlen, und indem sie der fortschreitenden Bewegung der Geschichte sich widersetzen, statt des Hammers Amboss, und dann von einem stärkeren Arme zerschlagen werden. »

λάμψη ἀφ' ὀψηλῆς περιωπῆς, τοῦ θρόνου τῶν Καισάρων. Ἄλλ' οἱ τοιοῦτοι χαρακτηρῶς ἄνθρωποι, ὅμοιοι πρὸς τὸν Θεμιστοκλῆν, πρὸς δὲ παιδᾶ ἔτι ὄντα συνείθιζε νὰ λέγῃ ὁ παιδαγωγὸς τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο (*), « Οὐδὲν ἔση παῖ σὺ μικρὸν, ἀλλὰ μέγα πάντως ἀγαθὸν ἢ κακόν! » ἔάν, ἀποτυχόντες ἀπαξ τοῦ σκοποῦ καὶ ψευσθέντες τῶν ἐλπίδων, μὴ πράξωσι τὸ ἄκρον ἀγαθόν, μὴ εὐρίσκοντες πόθεν νὰ θρέψωσι τὴν θερμουργὸν αὐτῶν φύσιν, ἐκτρέπονται πάντως εἰς τὸ ἄκρον κακόν. Καὶ καὶ μὲν, οἱ χαρακτηρῶς οὗτοι ἀπῆλθον διὰ τὴν ἡθικὴν, ἀλλ' ἡ παρατήρησις ὁμοῦ αὕτη ψυχολογικῶς εἶναι ἀληθεύουσα, καὶ δὲν ἐννοοῦμεν διὰ τί ἡ Πείησις δὲν πρέπει νὰ λέγῃ τ' ἀληθῆ.

(α) Ἴδε καὶ τὴν « Κρίσιν τοῦ ποιητικοῦ ἀγῶνος. » σελ. . .

(*) Πλουτ. Θεμιστοκλ., σελ. 208. ἰκδ. Κορ.

σκουσιν ἡμᾶς οἱ ἱστορικοὶ, ὧν τὰς μαρτυρίας μακρὸν ἄμα δὲ καὶ ἄτοπον ἤθελεν ἦναι νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα.

Πολλὰ τινὰ τῆς Εἰκασίας ἐκρίθησαν κκοζήλια. Ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν βλέπομεν τὴν κκοζήλιαν τῶν σημειωθέντων χωρίων, καὶ πολλάκις διασκαλεύουσι καὶ ἐρευνῶσιν αὐτὴν ἐπέρχεται ἡμῖν καὶ ἀκούσι τὸ Λουκιάνειον « οὐδὲν ἐν ἀνθρώποις διακριδὸν ἐστὶ νόημα », ὅπερ τὰ μάλιστα ἀληθεύει καὶ περὶ τοῦ κκοζι λέγόμενον. Καὶ τῶντι: *Gustibus non disputandum*. Ἀφήκαμεν τὰ χωρία ὡς εἶχον.

Περὶ τῆς γλώσσης πλείστα ὅσα εἶχομεν ν' ἀπολογηθῶμεν. Ἀλλ' οὐ μόνον ἀπορροῦντες τόπου, ἀλλὰ καὶ μακρηγορίαν φοβούμενοι, λέγομεν τοῦτο μόνον. Τὸ σχῆμα (καὶ συγκεχωρείσθαι ἡμῖν ἡ μεταφορά) τοῦ πολιτεύματος τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εἶναι δημοκρατικόν, καὶ μάλιστα ἄγαν δημοκρατικόν, πολὺ τι ἐνέχον τὸ ὁμιλιτικόν καὶ ἀκόλαστον, δὸς δ' εἰπεῖν καὶ εἰς ἀγάλλινον ὅπως ἀναρχίαν ἐξωρηκός. Τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ διαγράψῃ ὅρια καὶ νὰ θέσῃ φραγμοὺς καὶ κανόνας εἰς τὸν ἄνω καὶ κάτω φερόμενον τοῦτον κυκεῶνα τῆς γλώσσης, φροδοῦμεθα μήπως, ἵνα μὴ τι χεῖρον εἰπώμεν, ἦναι ἀδύνατον. Ἀρ' οὐ, καθ' ἣν περιεδύθη μορφήν ἡ σημερινὴ γραπτὴ γλώσσα τῶν Ἑλλήνων, οὐδαί; ὑπάρχει οὐδ' εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ νομοθετικὴ ἑτέρος παρὰ μόνην καὶ μονωτάτην τῆς προγονικῆς ἡμῶν γλώσσης τὴν γραμματικὴν, διατὶ νὰ μὴ ἀφίνεταί ἐλεύθερος ἕκαστος, αὐτῆς καὶ μόνῃς τῷ κράτος ἀνομολογῶν, κατ' αὐτὴν καὶ μόνην νὰ γράφῃ, ἐλεύθερος κατὰ τὰ λοιπὰ ἢ φιλάρχιος ν' ἀνατρέχῃ πρὸς τὴν παλαιὰν γλῶσσαν, ἢ καὶ ν' ἀποσκιρτᾷ αὐτῆς, σπεύδων πρὸς καινὸν ἢ ξενότροπον χαρακτῆρα λόγου, ὅπως ἂν αὐτῷ ποτε δόξῃ; Ἡ μὴ νομίζῃ τις ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλο τι παρὰ τοῦτο;

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Ἐκδιδόντες δὲ τὸ δοκίμιον ἡμῶν τοῦτο, ἐπιτρέπομεν ἑαυτοῦς εἰς τὴν συγγνώμωνα ἐπιείκειαν τοῦ φιλοκλήλου κοινου τῆς Ελλάδος.